

Čveka

cena: 1 evro

revija dijakov Srednje šole
Slovenska Bistrica za ljudi
z dobrim miselnim pretokom
in s čutom za umetnost

Čvekina
ekskluzivna
nagradna
igra!

Pogovor:
Jim Gajser

Naš pevski zbor
in Tabu

Na obisku:
dr. Rosvita Perek
in Ivo Borcarol

In še več ...

Dragi čvekoljubi!

Urška Pristovnik

PNo, pa smo zopet tam, kjer se urednicam vsako leto zalomi, in sicer pri uredniški besedi. Naše potovanje se je začelo tam nekje konec septembra, ko sva s profesorjem Artnikom zbrala posadko (javila se je prostovoljno), ki je se je podala na čudovito preizkušnjo, na lov za zakladom, v nastajanje nove Čveke! Sprva je bilo na krovu ladje le nekaj deklet, ki so hitro zategnila pasove in začela pisati članke, kmalu pa se nam je pridružil tudi edini čvekalni morjeplovec na krovu.

Kakšen je bil naš cilj? Nikoli nismo govorili, da hočemo, da je ta Čveka najboljša Čveka vseh časov, ker se nam je to zdelo popolnoma zgrešeno. Hoteli smo le ustvariti nekaj našega, nekaj posebnega, nekaj, kar bo nam in vam, ki držite tole Čveko v roki, ostalo v spominu. Hoteli smo nekaj unikatnega.

Seveda smo kdaj pa kdaj zapluli tudi v nevarne tokove, sicer bolj poredkoma, ampak smo težave reševali sproti in hitro. Uspešno? Seveda. Priznam pa, da je plovba z barko večino

časa potekala mirno in v sproščenem, prijetnem vzdušju.

Profesor Artnik, boljšega kapitana si človek ne more zaželeti; brez njegovih idej, nasvetov, pomoči naša Čveka niti pod razno ne bi izgledala, tako kot izgleda. Čveka pa tudi ne bi bila takšna brez mojih sodelavk in sodelavca, ki so odlično opravili vsak svoje delo. Bili smo dobra »klapa«.

Kaj naj rečem? Mi smo dali vse od sebe: ideje, glavne odmore za sestanke, prosti čas, spaneč ... Mislim, da nam je »ratalo«. Tale Čveka je čisto naša, narejena pa samo za vas. Uživajte ob branju. Sebi in sebe. Ne smemo slediti drugim, ki nam vsiljeno narekujejo, kakšni bi morali biti oziroma kakšen bi moral biti svet. Vsak človek je edinstven, kot so že mnogokrat omenili. S svojo edinstvenostjo lahko premika meje, navzgor, navzdol, levo, desno, v četrto, peto, šesto, sedmo dimenzijo. Le upati si moramo! ●

Z vztrajnostjo nad večnost

Mag. Gregor Artnik

Minljivost je zanimiva beseda, zaradi katere mnogi trepetajo, spet drugi v njej prepoznajo priložnosti, hkrati pa nas krepko opozarja, da je večnost vsaj v kakšnem primeru izmerljiva. Vsako novo leto prinaša številne ponavljajoče, že skoraj rutinske decembrske prizore vznihanja: novoletne zaobljube (januarja pa obupne postnovoletne grimase ljudi, ki so si tako še enkrat pokvarili uživanje obetavnih vzdihljajev leta), sleherno leto bolj noro sijoča in utripajoča božična drevesca ... To je tudi čas, ko so trije sveti možje verjetno že odložili vsa darila za pridne, tudi na tone presečenih in nasmejanih obrazov je zaznati, ljudje pa se veselijo srečanj in druženja na prostem in ne nazadnje - vsako novo leto prinese sveža pričakovanja ...

Da bo ponovoletno razpoloženje vsaj malce bolj optimistično, pa je znova tu Čveka, spet

malce drugačna, a še vedno naša, z dušo in utripom šole, za katero skandira vsaka v njej zapisana beseda! Zaobljuba, ki jo na začetku vsakega šolskega leta sprejmejo urednice in soustvarjalci šolskega časopisa, ni kar tako. Pravzaprav kaže na veliko odgovornost, nadobudno ustvarjalnost in obilico ur, namenjenih izražanju lastnih občutkov ob dogodkih, ki so zaznamovali iztekajoče se prvo polletje.

Dragi bralke in bralci! Hrane za telo in odličnih prazničnih jedi je bilo v decembru zagotovo dovolj, zato vam radostno podarjamo še nekaj za dušo. Naj vam tekne letošnja Čveka, obudi naj vam vse tiste pripetljaje, ki so vas naredili ponosne in polne poleta, hkrati pa bodo v zgodovino zapisani z velikimi črkami. ●

Čveka | Ekipa se predstavi

INSPIRACIJA

Eva Simonič

BAMBI

Katja Šlamberger

VZTRAJNOST

Lara Polh

TEMNA

Melanie Jožič

BESEDA

Nika Sajko

KAKTUS

Rebeka Ratej

AMBICIOZNOST

Urška Pirec

PANDA

Živa Gril

Ekipa se predstavi | Čveka

KUMULUS

Katarina Tič

ANOMALIJA

Lucija Klauž

KOPRIVA

Ela Plavec

OSEMINOSEMDESET

Špela Kitak

ORHIDEJA

Špela Ačko

ČILI

Anja Sobočan

LEVINJA

Lea Kranjc

LEVJESRČNI

Mario Gašparič

Magičen božično- novoletni koncert s Tabuji

Nika Sajko

Božično–novoletni koncert je zagotovo eden nepozabnih trenutkov, ki jih na naši šoli za nobeno ceno ne sme zamuditi nihče. Tudi letos smo se trudili, da je bilo tako.

Čeprav z zamudo, smo se kmalu resno lotili vaj s pevskim zborom, igralci pa dela s svojim besedilom. Zato smo sredi novembra odšli tudi na intenzivne priprave v Celje, kjer smo vložili veliko truda v snovanje večine programa za koncert. Še posebej smo vajam posvetili veliko časa zadnje tedne pred koncertom, in sicer med odmori ali po pouku, ter izpopolnjevali pesmi in ostale stvari, ki še »niso štimale«. Naša zadnja vaja je bila v soboto

pred koncertom in takrat smo vsi žrtvovali svoj prosti čas ter večino dneva preživali v šoli – le da bi imeli še zadnje vaje pred velikim nastopom.

V ponedeljek, 19. decembra, je šlo zares. Združili smo moči in zvečer nastopili z vsem, kar smo imeli. Koncert sta povezovala zdaj že izkušena voditelja, Rok Horvat Baaron in Jan Alenc. Kot vedno je zboru dirigirala profesorica Nadja Stegne, ki je priredila tudi vse pesmi, ki smo jih z zborom peli. Zgodbo in osrednjo nit

letošnjega koncerta pa sta nam predstavili Laura Ramšak in Klara Kušar. Skupaj sta zaigrali priredbo pravljice o deklici z vžigalicami pisatelja Hansa C. Andersena, ki jo je napisal mag. Gregor Artnik. Z njo sta nas povsem popeljali v zimski čas in opomnili, kako pomembni sta dobrodelnost ter pomoč sočloveku. Obe sta odlično odigrali svoj del in naredili čudovit uvod v koncert.

Po dramatizaciji sta nam voditelja povedala, kaj njima pomeni dobrodelnost in o tem povprašala še nekatere ostale člane zbora. Z največjim veseljem sta predstavila novi bend Srednje šole Slovenska Bistrica, ki je v svoji izvedbi zaigral znano, umirjeno slovensko pesem »Metulji« skupine Pliš. Zapela jo je nadarjena vokalistka iz tretjega letnika, Nika Motaln.

Nato je sledil trenutek, ki smo se ga vsi nadvse veselili. Vrhunec nastopa. Na našo šolo je namreč prišel eden najbolj znanih slovenskih bendov - Tabu. Bili smo navdušeni, ker smo lahko peli z njimi. Eva Beus, pevkica skupine Tabu, je dobesedno »razturala« na odru. Seveda smo tudi sami zelo uživali. Skupaj smo zapeli kar deset njihovih pesmi: Prvi zadnji, Greva dol, Tabu, Nekoč nekje, Nabiralka zvezd, Ocean, Dobra vila, Poljubljena, Angel in Lahko sem srce. Med

njihovim nastopom sta voditelja izvedla tudi intervju, da so poslušalci o skupini izvedeli kaj več, zraven pa so se še nasmejali zanimivim prigodam članov zasedbe.

Seveda smo med petjem vsi dali vse od sebe in upam, da smo naredili lep vtis na Tabuje ter na vse poslušalce. Mislim, da smo pesmi zapeli odlično in se potrudili po svojih najboljših močeh. V spominu mi je še posebej ostala Nabiralka zvezd, za katero menim, da je bila zares brezhibno zapeta in upam, da se je vsem gledalcem kar naježila koža, ko so jo slišali.

Napočil je še čas za ples! Najprej so bolj »natrenirani«, izkušeni plesalci zaplesali ob začetnih ritmič glasbenega miksa, ob pesmi 24 K Magic Bruna Marsa. Pri drugi pesmi se jim je z gibi pridružil še pevski zbor. Vsi člani pevskega zbora so se v hipu pridružili na plesišču in zaplesali ob pesmi Can't Stop The Feeling Justina Timberlaka. Dijakinja četrtega letnika, Urška Pristovnik, ki je zasnovala koreografijo celotnega plesa, je zraven tudi pela, nekaj ostalih dijakinj pa jo je spremljalo s spremljevalnimi vokali. Ples se je končal z močnimi vzkliki in ogro-

mnim veseljem v dvorani. Koncert smo zaključili z že poznano pesmijo Novo leto, pri kateri smo svetili z iskricami. Zadonel je še zadnji aplavz in skupaj s Tabuji smo se priklonili ter odšli z odra.

In kakšen se je koncert zdel meni? Sploh ne vem, kaj naj rečem. Bilo je fenomenalno, neopisljivo, prav magično! Če bi mi kdo še pred tremi meseci povedal, da bom v tej dvorani pela s Tabuji, mu zagotovo ne bi verjela. Vendar pa vem, da nam brez vseh, ki so prispevali toliko k

pripravam in delu, nikoli ne bi uspelo izpeljati niti približno tako dobrega koncerta. Zato hvala vsem, tudi obiskovalcem ... za 1.778,93 €, vsoto, ki smo jo zbrali s pomočjo njihovih prostovoljnih prispevkov.

Kako pa bo naslednje leto? Nimam pojma. Vendar pa vem, da bo zagotovo spet nepozabno, saj nam ustvarjalnosti na šoli nikoli ne zmanjka! Ali se že veselite? Jaz se, zagotovo. Pridite, ne boste razočarani! ●

Kakšen se vam je zdel koncert?

Kakšen se vam je zdel koncert?

“Ja, v redu.”

“Odlično, zelo všeč mi je bilo.”

“No, že to, da sem slišala, da bo letos v gosteh skupina Tabu, me je tako zelo pritegnilo in je bilo tako v redu ... pa zbor je bil ful v redu.”

“Fantastičen, zelo zelo lep. Presegli ste pričakovanja.”

“Super, odlično vzdušje.”

“Pune fajn. Občutki so nepopisni.”

“Ja, bilo je ftrgano, ne?”

“Suuuper! Bilo je izjemno zanimivo, v glavnem ... zakon je bilo.”

“Ja, tako ful obožujem Tabu in so res ful zakon ... pa ful dobro poje vaš pevski zbor ... pa ful dobro plešejo ... pa res ful ful noro!”

*“Bilo je ful fajn, ful doživeto smo vse naredili.”
(članica pevskega zbora)*

“Bombastično! Ena beseda pove vse.”

“Super je bilo, fenomenalno vzdušje!” (članica pevskega zbora)

Tabu - nabiralci zvezd

Anja Sobočan in Špela Kitak

Letos smo na našem božično-novoletnem koncertu gostili eno izmed najbolj znanih slovenskih pop-rock skupin, Tabujevce. Tik preden se je vse skupaj začelo zares, smo jih prosili še za kratek intervju.

Trenutni člani skupine:

Eva Beus (pevka)
Tomaž Trop – Maco (kitara)
Primož Štorman (bobni)
Iztok Melanšek – Izi (bas kitara)
Aleš Beriša (klaviature)

Pravkar je za vami uspešno izpeljana tonska vaja z našim pevskim zborom. Kakšne občutke imate po njej?

Eva: Ej, super, ful je ... zame, no, sploh prvič kujem izvedbo z nekim zborom, tako da men je svetovno. Res fajn pojejo, a ne?

Iztok: Ja, super bo. Imamo zelo dober občutek.

Kakšna pričakovanja imate pred samim nastopom na našem tradicionalnem dobrodelnem koncertu?

Iztok: Pričakujemo, da bodo vsi stali, zapustili svoje sedišče, prišli naprej; starši in dijaki in mi bomo dal majce dol in bomo vsi mokri in bomo

vsi plesali. (Smeh.) Verjetno to ne bo, še vedno je to kulturni dogodek, tako da mi bomo pač odigrali, kot znamo, in z zborom bo to res zanimiv dogodek.

Verjetno je bilo sodelovanje z nami le še ena obveznost več v vašem že tako natrpanem urniku. Je odločitev, da bi sodelovali z nami, zahtevala veliko pomislekov?

Iztok: Ne.

Eva: Mi ful radi špilamo.

Iztok: Vse, kar je malo drugače, nam paše ... No, to je res v teh stvareh; ko jih imamo polno (zdajle decembra), bolj kot ne, je taka stvar zelo dobrodošla.

Danes boste lahko skupaj z nami obudili spomine na svoja srednješolska leta. Kakšni občutki vas navdajajo ob misli na tiste čase? Ste spadali med bolj pridne ali bolj uporniške učence?

Eva: Ne, jaz sem bila najbolj pridna.

Maco: Jaz sem mislil, da sem bil jaz.

Iztok: Ne, ne, jaz sem bil najbolj priden. (Smeh.) Samo nismo imel tako fajnih učiteljev, kot jih imate vi.

Maco: Vsi smo bili ful pridni. Saj ne, no ... (Smeh.)

Eva: Veš, oni se že mal ne spomnijo več.

Ste že takrat vedeli, da želite postati glasbeniki, ali ste se z glasbo ukvarjali samo v svojem prostem času in vam je predstavljala le nekakšno vrsto sprostitev?

Eva: Jaz sem kar vedela.

Iztok: Vsak, ki se malo ukvarja z glasbo, si želi enkrat počet to, kar mi zdaj počnemo, tako da smo sigurno razmišljali v tej smeri.

Aleš: Če ima srečo in če se mu vse poklopi, se mu zgodi tudi to, da se potem s tem ukvarja zares.

Maco: Jaz sem imel težave z matematiko na maturi in potem je to bilo to. (Smeh.) Dve je pa bilo.

Katerega glasbenika sicer najraje poslušate?

Eva: No, zdi se mi, da ima vsak svojega in vsak jih ima petdeset, tako da tudi to ne vem, če bomo lahko vse obdelali do koncerta.

Katera je vaša najljubša pesem?

Eva: To je po moje ful težko izbrat, to je tako kot, če bi imel deset otrok in bi moral reči, kateri je najljubši.

Maco: To bo čez pet, deset let. Otrok pač. (Smeh.)

Eva: Težko se opredelim.

Iztok: Ja, to je res težko vprašanje. Ne moreš si izbrat najljubšega komada. Ko pridejo nove plošče, so novi komadi bolj ... Raje jih igraš. Ampak slej ko prej se spomniš tistega iz prve plate in ti je spet tak fajn.

Eva: Ne moreš, no, tega ločevati ... ljubezni.

Pa še malo k vaši zgodovini in odločitvam, ki so oblikovale takšno zasedbo Tabujevcev, ki bo danes nastopila na našem srednješolskem odru. Kakšen je razlog za razhod s pevko Tino? Vzroki so verjetno drugačne narave, kot so bili pri menjavi prve pevke Nine s Tino.

Aleš: Ja, to vam pa ne smemo povedati. (Smeh.)

Pač včasih pride do tega, da enostavno pač ne moreš več, in tako kot greš narazen s fantom ali s punco ... ●

Fazanijada 2016

Urška Pirec

1 september 2016. To je bil dan, ki sem ga nestrpno pričakovala celotne poletne počitnice. Srednje šole sem se veselila, saj sem bila v pričakovanju novosti, ki jih bo s seboj prineslo novo šolsko leto. Komaj sem čakala, da začnem pisati novo poglavje v življenju.

Prvi dan je bil razburljiv, kaj pa drugega. Polno novosti in novih obrazov. Po glavi so se mi prepletali vsemogoči zapleti, ki bi se lahko zgodili ta dan. Vse skrbi pa so bile odveč, saj sem prav kmalu spoznala, da je vzdušje na šoli precej prijetno in domače. Poleg tega, da sem postala dijakinja prvega letnika, pa se z vsemi

preostalimi 'fazani' nismo zmogli izogniti krstu prvih letnikov oz. fazanijadi. Stati pred množico starejših 'letnikov' in profesorjev ni bilo preprosto. Da postanemo enakopravni dijaki SŠSB, smo opravili vrsto zabavnih nalog. Tako je vsak razred zapel znano slovensko pesem, podajali smo si koruzo s kolena, sedeli na brisači in se s pomočjo nog poskusili spraviti na drugo stran telovadnice. Sledila je znana zaobljuba, ki je bila precej smešna, saj se del besed sploh ni slišal.

Na koncu je sledil le še krst s koruzo. Nič zahtevnega, le sama zabava. Prvi šolski dan se je uradno končal, a tisti, ki nismo imeli ravno sreče, smo bili deležni še fazaniranja pred šolo. Sama pa se že veselim naslednjega leta, ko bom lahko uživala ob gledanju krsta novincev in se spominjala preteklega leta, ko sem bila ena izmed njih. ●

Z dr. Rosvito Pesek o domovini in narodni zavesti

Ela Plavec

V sredo, 25. maja 2016, nas je obiskala dr. Rosvita Pesek, znana slovenska novinarka, televizijska voditeljica in doktorica zgodovine.

Govorila je o obdobju osamosvajanja Slovenije in za to obdobje ključnih dogodkih ter o številnih zanimivih, do sedaj večini neznanih, podatkih. Predavanje je popestrila s fotografijami in različnimi televizijskimi prispevki. Izpostavila je garaško delo

naših prednikov, ki so se borili, da lahko zdaj živimo v demokratični in samostojni državi.

Ugotovili smo, da premalo poznamo ter spoštujemo našo domovino in njen nastanek. Zaključek nas je zanesel k odhajanju mladih v tujino, morda zaradi pomanjkanja delovnih mest, priložnosti, možnosti pridobivanja izkušenj ali navezanosti na domovino.

Zato vas prosim, dragi bralci, da si kdaj vzamete čas za razmislek o pomembnosti domovine in vaše narodne zavesti.

Ni mnogo predavanj, s katerih mladi odhajamo z besedama odlično, čudovito ... To je bilo prav tako. ●

»Na Slovenijo gledam od tega predavanja naprej drugače.«

»Bodimo srečni, da imamo svojo državo, in cenimo to.«

»Imeti državo, v kateri se počutimo doma in varne, kjer lahko povemo lastno mnenje v svojem jeziku, je neprecenljivo.«

»Želim si, da bi se Slovenci zbrali in rešili težave. Lepo bi bilo imeti nazaj zadovoljno in odločno Slovenijo.«

»Lepo je bilo slišati, kako ti nekdo odpira oči, naj zaradi občutka, da je vse zanič, ne odhajamo kar tako iz domovine, saj se tudi drugje ne cedita samo mleko in med.«

»Slovenščina je naš jezik. Je edino, kar imamo samo mi, zato jo ohranjajmo in negujmo.«

(Mnenja dijakov 3. b in 3. č po predavanju.)

Z Ivom Boscarolom poleteli v možnosti prihodnosti

Ela Plavec, 3. b

»Neuspehov ni, so samo izzivi za prihodnjič ...«

19. 1. 2017 nas je v telovadnici s svojim obiskom počastil Ivo Boscarol, slovenski letalec, vizionar, pilot in poslovnež. Direktor podjetja Pipistrel je predstavil svojo življenjsko pot – od nadobudnega fotografa in študenta ekonomije, zaposlenega na radiu Študent, do mesta direktorja vodilnega svetovnega proizvajalca ultralahkih motorno-jadralnih letal ter jadralnih letal s pomožnim motorjem. Je tudi »krivec« za popularnost brošk v Sloveniji v prejšnjem desetletju, saj je po obisku nekega koncerta v tujini ugotovil, da bi s tem lahko »doma« kaj zaslu-

žil. Prijatelji so se mu takrat le smejali, kasneje pa brez brošk ni potekala nobena pomembna prireditvev, dogodek. S svojimi letali je trikrat zmagal na natečajih Nase ter med zadnjim tovrstnim tekmovanjem redno pisal tudi blog, ki ga zbranega lahko preberemo v knjigi NASA Blog ... po avtorjevem mnenju se namreč bere kot najboljša ameriška kriminalka. (Izvod poiščite v šolski knjižnici.)

Z inovativnimi izdelki je prodril v svetovni vrh in dokazal, da to lahko uspe vsakomur. Tudi njegovo vodenje podjetja ni čisto tipično – podjetje namreč nima oddelka za marketing in pro-

dajo, pa tudi s svojimi sodelavci ravna drugače kot večina drugih. Ljudje, zaposleni v podjetju, morajo biti SOdelavci in ne le delavci, številke. Če bo človeku pri delu neprijetno in mukotrpno, lahko zelo hitro postane površen, česar si v letalstvu ne smejo privoščiti, zagotavlja Boscarol.

Na podlagi izkušenj se je z dijaki pogovarjal o gospodarstvu, prihodnosti, znanju, pohlepu in uspehu. Danes štejejo izkušnje in inovativnost več kot diploma. Pri zaposlovanju ga ne zanimajo ocene, ampak koliko lahko potencialni zaposleni doprinese k delovanju in napredku podjetja. Na uspeh bo vplivalo tudi to, koliko poznamo razmere v svetu. Zato je pomembno, da potujemo in spremljamo razmere izven naše male varne »kokoške«. Vendar je vseeno najlepše in najbolje, čeprav to velikokrat pozabimo, doma. Ko je na koncu predavanja nastopil čas za vprašanja, je telovadnico zavzela smrtna tišina, vsi so otrpnili. Gospod Boscarol se je le nasmehnil in dejal, da če prosi za vprašanja na kakšnem predavanju v ZDA, je dvorana naenkrat polna nestrpnih, visoko vzdignjenih rok, v Sloveniji pa je vedno najprej mučna tišina. Vsi se bojimo izstopati, biti drugačni, narediti nekaj prvi.

»Slovenci lažje oprostimo lopovščino kot pa uspeh, morda tudi zaradi tega, ker imamo nekaj tihotapskega v genih od Martina Krpana naprej. Dejstvo pa je, da Slovenci oprostijo vse, le

uspeha ne!« *Ivo Boscarol, bob leta 2015*

Opogumila se je ena izmed dijakinj in si upala zastaviti vprašanje, o katerem smo razmišljali skoraj vsi: Zakaj ravno »Pipistrek«? Po pripombi gosta, da je navadno vedno prva, ki vpraša, ženska, je razložil, da ker je podjetje najprej izdelovalo motorne zmaje, ki s svojimi krili spominjajo na netopirja, je podjetje poimenoval po latinskem izrazu za to žival – Pipistrellus. Poudaril je, da si moramo cilje v življenju postaviti (pre)visoko, saj bomo le tako lahko uspeli in ostali konkurenčni. Tudi če se zdi ideja neuresničljiva in nora, ne smemo stisniti »repa med noge«, saj je vedno vredno poskusiti. ●

Čveka | Ohoho, tudi v gledališču smo!

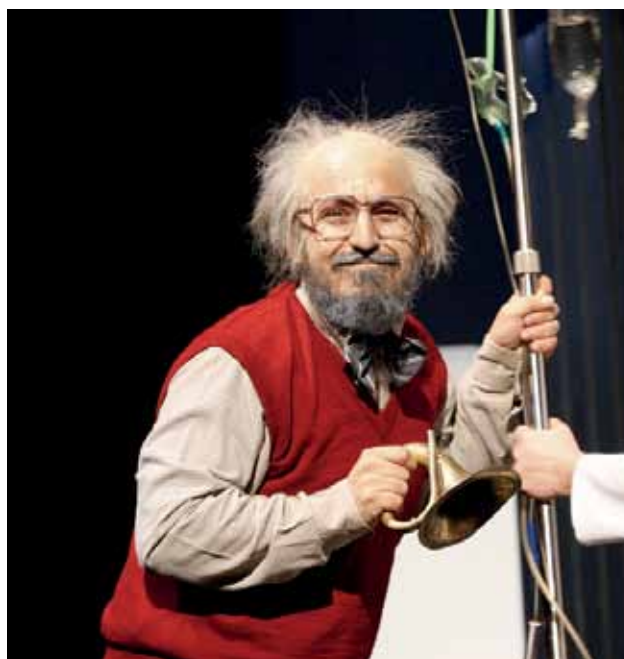
Za vse, ki so mladi po srcu

Rok Cafuta

Mladi dandanes v času interneta in podobne zabave skoraj nikdar več ne obiščemo gledališča. Tudi sam sem enak primerek, vendar pa sta imela starša idejo, da gremo skupaj v teater, saj sestri potrebujeta ure za OIV. Skupaj sta se tako odločila, da si ogledamo predstavo Večno mladi v SNG Maribor. Ker sem bil pred predstavo ves dan na varni vožnji, sem se na ogled odpravljal utrujen in povsem prepričan, da bi ti dve uri veliko raje preživel pred televizijo ali računalnikom. Nisem si mogel predstavljati, v kakšni zmoti sem bil ...

Komedijo smo si ogledali z osrednjega balkona popolnoma natrpane stare dvorane na

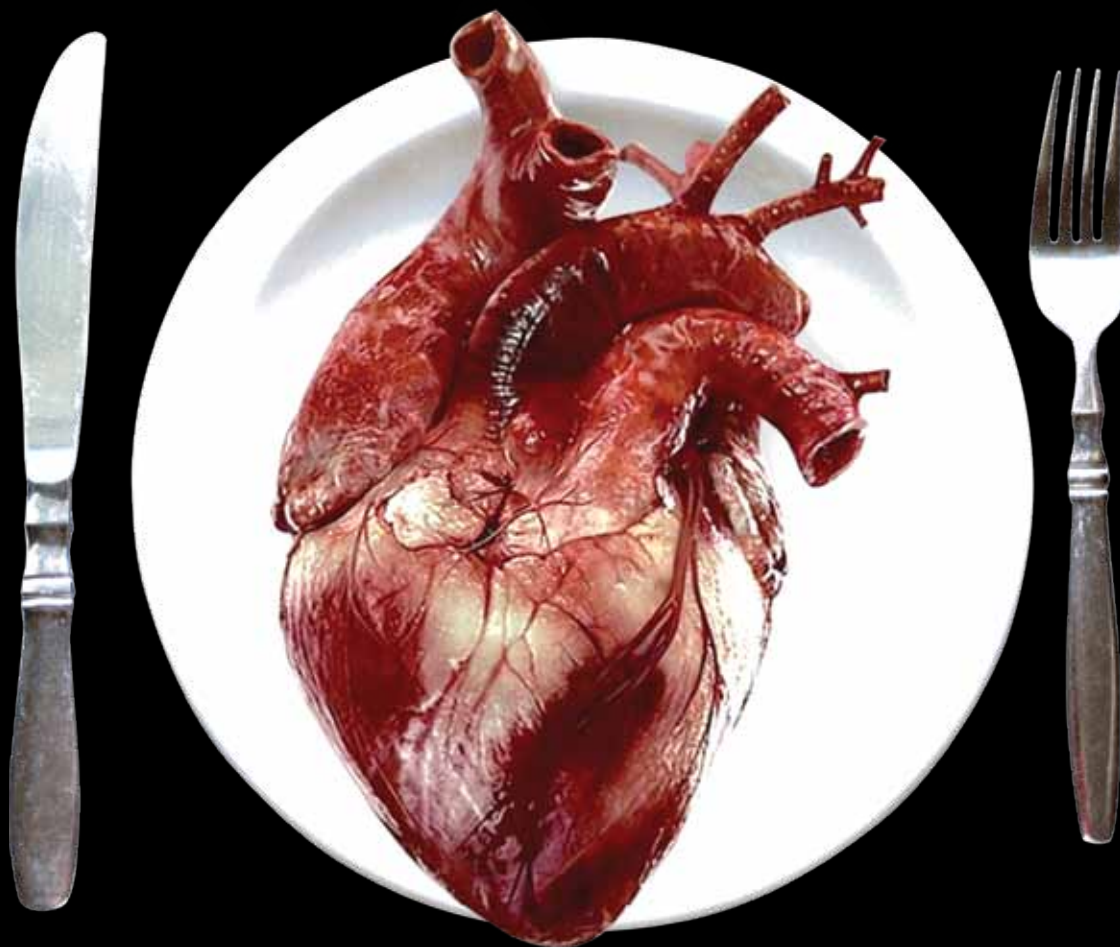
sobotni večer. Kljub temu da se je igra izvajala že vse leto, je bil obisk ogromen. Po nekoliko počasnejšem začetku, v katerem se v domu za ostarele predstavijo igralci SNG, petdeset let v prihodnosti tempo igre z odhodom medicinske sestre sunkovito naraste. Betežni starčki, ki se še s hojicami komaj premikajo, naenkrat oživijo ob čudovitih improvizacijah pesmi, kot so *Forever young*, *Born to be wild*, *I love rock'n'roll* idr.

Skozi odlično igro ter dobro dodelane komične situacije nam *Večno mladi* pokaže, da starost še ni konec vsega. Še vedno si lahko privoščiš brizganec v infuzijo, pokadiš enega izmed džointov, ki jih skrivaš v žari, ter ustreliš medicinsko sestro, ki se norčuje iz tvoje starosti. Pokaže se, da so resnično našli zvarek za večno mladost – zabavo, pri kateri se dvorana trese od smeha in poruši stereotipe o starcih. ●

Čveka | Ohoho, tudi v gledališču smo!

Lakota in gledališki krožek

Ema Leskovar

Lansko šolsko leto je gledališki krožek pridobil novega mentorja – Iztoka Bevka, igralca, ki je s svojim pristopom, ki ga nismo bili povsem vajeni, vnesel veliko novih izzivov. Na vajah smo na podlagi različnih tem ustvarjali prizore, ki so izhajali iz nas samih – naših občutkov do določene teme, problema, naših dotedanjih izkušenj. Vedno smo veliko časa posvetili tudi razpravljanju o videnem prizoru ... kakšne občutke je v nas prebudil in kako smo si ga sami razlagali.

Med velikim številom prizorov, ki so nastali na naših vajah, za katere lahko rečemo, da so se venomer zaključile produktivno, smo

nato izbrali tiste, s katerimi smo bili najbolj zadovoljni, in jih strnili v predstavo, ki smo jo po dolgem premisleku poimenovali Lakota. Zakaj? Vsak izmed nas je namreč lačen nečesa; naj bo to ljubezni, spoštovanja, novosti, nečesa boljšega, upanja.

Biti to, kar si, zna biti prav zagotovo velik izziv vsakemu posamezniku; ko skušaš to »odnesti« s sabo na oder, pa se vse skupaj lahko še bolj oteži, saj se obnašanje kar hitro spremeni, če želimo pretiravati in dati od sebe nekaj večjega, boljšega – igrati. Naš cilj je bil dogodek preživeti, ga čutiti, da bi ga lahko z nami čutili tudi gledalci. ●

Uniwood v hrvaški prestolnici

Patricija Klinc

Učno podjetje Uniwood, d. o. o., ki deluje pod mentorstvom profesorice Cirile Hajšek Rap, je podjetje, ki se ukvarja z izdelavo unikatnih lesenih izdelkov, kot so denarnice, ročne ure, ovitki za telefone, korekcijska in sončna očala ter tipkovnice in miške.

Naši izdelki so namenjeni vsakdanji uporabi, hkrati pa pripomorejo k dobremu videzu. Naš začetni cilj je bil, da se promovirajo in uporabljajo slovenske surovine ter se s tem podpira slovensko gospodarstvo; mladi pa se hkrati zoperstavimo očitkom, da ne skrbimo dovolj za razvoj slovenskega gospodarstva. V 21. stoletju se množično uporablja plastika, mladi oziroma generacija prihodnosti pa se vračamo k naravi. Naše podjetje izdeluje svoje izdelke večinoma iz slovenskega lesa, in ker naše podjetje stremi k temu, da ohranimo naravno krajino, uporabljamo tudi star, naplavljen les, ki ga je uničila narava sama, ter za vsak prodani izdelek posadimo novo drevo.

V podjetju nas je zaposlenih 16 in vsak izmed nas ima drugačno vlogo. Direktor našega podjetja je Jan Alenc; v mednarodnem poslovanju in oglaševanju delujemo Ines Jelen, Patricija Klinc in Doris Lunežnik; v nabavi delajo Anže Hajšek, Rok Sagadin in Nejc Arbeiter; v prodaji delujejo Jana Podlesnik, Rok Horvat Baaron in Nuša Vrhunec; v računodovstvu in tajništvu pa Xunmiao Pan, Tina Vešnik in Janja Friedrich. Ostali zaposleni so še: Sanja Ravš, Špela Tomažič in Veronika Dobrič.

Naše podjetje je prejelo precej pohval in si prislužilo kar nekaj nagrad. 9. marca 2016 se je predstavilo

na 10. mednarodnem sejmu učnih podjetij v dvorani Golovec v Celju, kjer smo med najboljšimi desetimi učnimi podjetji po oceni strokovne komisije pristali na 6. mestu. Naše podjetje se je odzvalo tudi povabilu Privatne gimnazije in ekonomske šole Katarine Zrinski iz Zagreba in se v sredo, 16. novembra 2016, odpravilo na sejem učnih in dijaških podjetij, ki je potekal v okviru tradicionalnega tedna podjetnosti in podjetništva na omenjeni šoli. Na sejmu se je predstavilo 40 učnih podjetij iz Hrvaške, Madžarske, Slovenije ter Bosne in Hercegovine. Namen sejma ni bil samo predstavitev podjetja, temveč tudi izbor podjetij v najboljših kategorijah. Naše podjetje je doseglo izjemne rezultate: 1. mesto za najboljšo vizualno podobo, 2. mesto za najbolj urejen sejmski prostor in komunikacijo s poslovnimi partnerji in 2. mesto za največje število opravljenih transakcij (prodaj/nakupov). Naše podjetje pa je od tam odšlo tudi kot absolutni zmagovalec sejma.

Dijaki smo se z obeh sejmov vrnili s polno mero novih vtisov in znanja. Ravno na sejmu smo lahko izkusili, kako pravo podjetje deluje na trgih, ter uporabili vse znanje, ki smo ga pridobili v šoli. Nabrali smo si veliko izkušenj, ki nam bodo na naši prihodnji karierni poti gotovo zelo koristile. ●

Evrošola 2016

Anja Sobočan

V tem šolskem letu je na naši šoli ponovno zaživela tako imenovana Evrošola, obšolska dejavnost, s pomočjo katere se mladi poučimo o delovanju Evropske unije in problematikah znotraj nje ter k izbrani temi oz. področju skupaj iščemo možne rešitve, o njih tudi debatiramo.

V začetku šolskega leta smo se udeležili tekmovanja iz vsesplošnega znanja o Evropski uniji na Gimnaziji Celje – Center, v januarju pa smo odšli v Ljubljano na RTV Slovenija, kjer smo sodelovali v pogovorni debati Gymnasium.eu.

Za nasprotnike nam je žreb določil prav lanske zmagovalce – debaterke z Gimnazije Franca Miklošiča Ljutomer. Razpravljali smo o vse bolj gostem prometu v EU, o njegovih vplivih na kakovost življenja in rešitvah, ki so jih

posamezne države članice podale k predlogu za zmanjšanje onesnaževanja zraka.

Ukvarjali smo se s temami vse od vprašanja, kako zmanjšati močan vpliv cestnega prometa na okolje, pa do tega, kako ljudem približati okolju bolj prijazno izbiro prevoznega sredstva, naj bodo to kolo, rolerji ali električni avtomobil. Debata je stekla tudi do vprašanja o pobudi uvedbe brezplačne vozovnice Interrail, ki naj bi jo vsak Evropejec dobil v roke ob polnoletnosti in bi z njo lahko odšel na enomesečno potovanje po državah članicah EU brez potnih stroškov.

Tudi poslanka Patricija Šulin, ki se nam je med debato pridružila po telefonu, je idejo opredelila za dobro, tako da sedaj vsi (nepolnoletni) dijaki že komaj čakamo, ali bo pobuda zares odobrena. ●

Leipzig, Berlin in Dresden pustili pečat, prehrana pač ne!

Sergeja Juhart

Trije tedni v milijonskem mestu ... 800 kilometrov stran od doma. Na začetku malo strašna misel, a odlična priložnost, ki je ne smemo izpustiti. Takšnega mnenja smo bili dijaki Srednje šole Slovenska Bistrica, ki smo se v okviru projekta Erasmus+ odločili opravljati praktično usposabljanje v tujini.

V nedeljo, 11. 9., se nas je tako sedem dijakov iz 3. č in tri dijakinje iz 2. č odpravilo proti Nemčiji. Po osmih urah vožnje smo prišli v Schkeuditz pri Leipzigu. Nastanili smo se v sobah prenovljenega podeželskega poslopja Vitalis. Življenje, ki je sledilo, je bilo zelo razgibano in polno izzivov.

V prvih dneh smo si na prejšnjem seveda ogledali mesto Leipzig in spoznali njegovo zgodovino ter kulturo. Srečali smo

se z za nas novo vrsto javnega prevoza – z S-Bahnom (cestno železnico), ki smo ga uporabljali najpogosteje, seveda poleg avtobusov, tramvajev in vlakov. Prvi teden smo obiskovali predavanja o start up podjetjih, ki so potekala v angleščini. Naučili smo se, kaj vse potrebujemo za ustanovitev podjetja in kako ga ustanovimo. Seveda domačim nalogam nismo ušli – novo znanje smo utrdili s primeri in tako tudi razvijali svoje ideje o podjetjih. Naslednjo soboto in tudi nedeljo

smo preživel v glavnem mestu Nemčije, v Berlinu. Po velikih zapletih z javnim prevozom smo po dodatnih štirih urah le prišli na cilj. Nemška prestolnica nas je navdušila s svojo bogato zgodovino. V spomin se nam je zagotovo najbolj vtisnil simbol razdeljene Nemčije, berlinski zid s prehodom Checkpoint Charlie. Vodnik nas je vodil od nemškega parlamenta, reke Spree, do Brandenburških vrat, nemškega pločnika slavnih ter mnogih drugih znamenitosti.

Ko di(v)jak na rajžo gre ... | Čveka

V drugem tednu smo se preizkusili na pravih delovnih mestih. Dijaki smo opravljali delo v Schkeutidzu in v Leipzigu, in sicer v diskontih Netto ter v družinskem podjetju Noack. Spoznali smo se s tamkajšnjim delom ter se pri opravljanju tega potrudili. Največji izziv nam je bilo sporazumevanje v nemščini, saj smo vsi dijaki bolj vešči angleščine. Tretjo nedeljo smo se odpravili na izlet v Dresden. Bili smo prijetno presenečeni nad dobrim stanjem mesta, saj je bilo v času druge svetovne vojne zbombardirano. V Dresdnu smo občudovali krasno zgodovinsko arhitekturo mesta. Najbolj nas je pritegnila palača Zwinger s svojim čudovitim parkom.

Zadnji teden smo precej časa preživeli pred računalniki. Vsak dan smo se vozili v Leipzig do učilnic, kjer smo spoznali poseben program, ki je v pomoč podjetjem, in se ga naučili uporabljati. S programom je vsak ustvaril primer svojega podjetja. Pri tem smo uporabili znanje, ki smo ga pridobili na predavanjih v prvem tednu. Prosti čas, ki smo ga imeli na voljo, smo izkoristili za igranje odbojke, sprehode, obiske mesta in muzejev ter seveda za nakupovanje. Zvečer smo se velikokrat odpravili v tamkajšnji bar, kjer smo se zabavali ob

glasbi, igrali biljard ali pikado ter plesali. V prostem času smo se tudi spoznavali in se družili z drugimi tujimi dijaki, ki so prišli s Poljske, Portugalske ter Madžarske. Prepričana sem, da bomo ohranili stike in prijateljstva, ki smo jih stkali.

Stvar, ki bi jo dijaki verjetno malce predrugačili, je prehrana. Mislim, da bi kar vsi raje imeli kosilo kot večerjo. Čez dan smo sicer jedli sendviče, ki smo si jih lahko naredili pri zajtrku. Malo drugačna, a okusna, je bila tudi solata, ki je imela precej sladek preliv. Ver-

jetno pa smo vsi pogrešali juho. Te smo se, ko smo se vrnili domov, zagotovo razveselili, poleg družin seveda! V času, ki smo ga preživeli v tujini, smo se soočili z mnogimi novimi izzivi, spoznali način življenja v milijonskem mestu ter pridobili nova znanja, tako na področju ekonomije kot vsakdanjega življenja. Ob vsem pa smo se predvsem zabavali, zato so tudi trije tedni kaj hitro minili. Menim, da bi to izkušnjo marsikdo izmed nas zagotovo še ponovil, saj je bila bogata in predvsem nepozabna. ●

Božanska komedija: Ravenna, Rimini, Urbino in San Marino

Katja Šlamberger

Preizkušen recept za uspeh: prosti pad, limona in sol!

Trenutek blaženosti ... ko se razred končno odloči, kam na maturantski izlet. Po polletnih ostrih pogajanjih, večkratnem prerekanju in številnih grdih pogledih smo se nesoglasno, a končno odločili. V Italijo.

Po odločitvi je sledilo obdobje psihičnih (in seveda fizičnih) priprav.

Ko smo se po skoraj dveh napornih mesecih počitnic morali zbuditi pred sončnim vzhodom, smo v šolo prav gotovo vsi dijaki prišli z na-

smeškom do ušes. Seveda tega ne morem trditi tudi za naše preljubne spremljevalce profesorje. Spočiti, nečakani, žejni in lačni. Vse to smo bili. Veseli, angelski obrazi nečakanih otrok s polnimi kovčki oblačil, hrane in dovoljene pijače – vse to so besede, s katerimi bi se lahko opisali. Do popoldneva se nam je po neverjetno zanimivih ogledih nekako le uspelo prebiti do hotela. Prva stvar, za katero smo se zavzeli, je bilo morje. Vsi smo se brž namestili v podpovprečno majhnih sobah in odhiteli proti morju. Po dveh minutah mučne hoje

po vročini in skozi gozd ležalnikov ter dežnikov smo se vrgli v italijansko morje. Naše brisače, japonke, majice in hlače so ležale povsod po tleh. Še dobro, da smo na sebi obdržali kopalke! Hitro smo pritegnili pozornost ljudi in bili s strani paznika skoraj nagnani z znamenite italijanske riviere.

Blažene nasmeha na naših obrazih je bilo nemogoče pogasiti. Vsak večer smo se zabavali v klubu Carnaby. Šlo je za trinadstropni klub z dobro glasbo (tudi balkansko) in odličnimi pijačami, seveda samo brezalkoholnimi. Dobra smo izkoristili znameniti slovenski rek: »Kdor ne skače, ni Sloven`c!« ... pa tudi zname-

niti dijaški rek: »Kdor ni koma, je oma!«.

Vse dogodke pa smo popredalčkali: v en predalček so padli dogodki, ki jih ne bomo pozabili, v drugega pa tisti, ki so že davno pozabljeni. Menda ni težko uganiti, za katere dogodke je kateri predalček. Čeprav sem morda krivična,

zagotovo ne bo nihče pozabil pravljичne utrdbe mesta San Marino in kupovanja breskovega likerja (seveda samo za spomin). Globok pečat pa je na nas pustil tudi zabavišni park Mirabilandija. Marsikdo se je prvič podal na prosti pad ali vlak smrti. Največji izziv pa so imeli naši jekleni želodčki. V pasji vročini smo se prepustili tudi vodnim atrakcijam in premočeni ter ohlajeni nadaljevali pohod po parku. Dan v Mirabilandiji smo dopolnili do potankosti z ogledom divje, skoraj nečloveške predstave izkušanih voznikov kaskaderjev. Dijaki pa ne bi bili pravi dijaki, če ne bi vsaj malo zamujali in s tem zamaknili odhod iz parka. A kot da še to ni bilo dovolj, se nam je v parku izgubila skupina punc, ki niso našle izhoda.

Za konec pa bom v imenu vseh dijakov priznala tole: še dobro, da smo vsako jutro pred izletom z avtobusom pristali v prometnem zamašku

Čveka | Ko di(v)jak na rajžo gre ...

– tako smo vsaj malo nadoknadi še kako potreben spanec. Maturantski izlet smo končali z dopoldanskim odhodom, ki smo ga dočakali na tleh, zofah in ležalnikih hotela. Seveda pa maturantskega nismo mogli končati brez še ene »štoriije«. Malce smo si privoščili našega sošolca, ki je bil ujet nekje globoko med sanjami in džezom, in ga v počitniškem stilu okrasili – »Smisel življenja je ležanje na plaži, z možgani na »off« in s čivavo na straži ...« Za piko na i pa smo ga še odišavili, mu nališpali lička in usta, nastavili malo osvežilne pijače ter mu z modrim lakom pobarvali tudi nohte na nogah in rokah. Sedaj pa si samo predstavljajte reakcijo revčka, ko se je na slovensko-italijanski meji prebudil!

Pa kaj, če nam je bilo vroče. Pa kaj, če smo morali prenašati hripave pojoče glasove sošolcev. Pa kaj, če je v sobi delala gnečo že samo ena oseba. Pa kaj, če smo imeli tisoč in en ogled. Imeli smo drug drugega in z zabavo prepojen morski zrak. Kljub nekaterim znanim in tudi manj znanim dogodkom, ki so se nam pripetili, smo dijaki ocenili uspešnost maturantskega z oceno odlično. (Čeprav dvomim, da bi se profesorji strinjali z nami!) Še dobro, da smo se na

koncu vsi odločili vrniti domov! Kajpak, pravi maturantski izlet doživiš samo enkrat.

Še nekaj mesecev in naše poti se bodo razšle. Vsak bo počel nekaj drugega, bo nekje drugje, pozabil bo vso to srednješolsko mučno učenje, krivice in te naravnost prečudovite štiri novembre in decembre ... A en spomin bo skupen vsem – spomin na naš maturantski izlet. ●

Toskana in Elba

Katarina Tič

1. 4.–3. 4. 2016

Prijatelji so zelo pomemben del našega življenja. Prav tako potovanja. Če to dvoje združimo, dobimo fenomenalno kombinacijo užitka. Najbrž se pri nas zato tako številčno udeležujemo šolskih ekskurzij. Pa saj so fenomenalne, vsaj po mojih izkušnjah. Naj vam povem nekaj o naši poti po Toskani.

Zgodaj zjutraj smo se v petek, 1. aprila, posedli na avtobus in se izpred šole odpeljali proti Italiji. Okoli opoldneva smo prispeli v toskansko prestolnico, Firenze. Komaj smo stopili z avtobusa in vdihnili italijanski zrak, nas je osupnila

arhitektura. Umetelno izdelane mestne hiše ... ko smo se približali vsem cerkvam, kipom in katedrali, pa smo tako ali tako ves čas obračali vratove navzgor. Po vodenem ogledu mesta, pri katerem se nam je v spomin najbrž najbolj vtisnil pokriti most Vecchio (ali veličastna firenška katedrala s krstilnico), smo dobili nekaj prostega časa, da smo pohajkovali po ulicah v poljubnih skupincah in iskali zanimive kotičke, lepa ozadja za fotografiranje ali pa preprosto – sladoled. Že precej trudni smo se odpeljali še do trga Michelangelo, na katerem so se pod nami veličastno razprostrle celotne Firenze ... nato pa po nekaj zgrešenih

zavojih avtobusa končno prispeli do našega hotela. Tam smo pojedli obilno večerjo in v postelje pocepali kot muhe.

Naslednje jutro smo se po zajtrku odpravili do morja, se vkrcali na trajekt in z vetričem v laseh odpluli do Elbe, Napoleonovega otoka. Ogleдали smo si Portoferraio, pristaniško mestece. Sprehodili smo se po stopnicah in si spet privoščili osupljiv razgled, tokrat na morje. Pot nas je vodila še do muzeja mineralov, skozi katerega smo se popeljali s precej glasnim vlakcem in nakupili ogromno kamnov v trgovini za spominke, kjer nam je šaljivo prikazal obdelovanje mineralov (tudi brez majice).

Ko di(v)jak na rajžo gre ... | Čveka

šla čez pet minut nazaj iskat, je žal izginil za zmeraj. (Naj počiva v miru.)

Naš zadnji postanek je bilo še prelepo obalno mesto Lucca, po katerem smo se sprehodili in si končno privoščili (sicer precej drago) italijansko pice. Nato smo se odpravili proti domu, z glavami, polnimi dogodivščin, in s pomnilniki, polnimi fotografij. ●

Za konec smo si pogledali še dvorec Napoleonove sestre, ki jo je v galerijo dogradil njen ruski mož. Prelepa zgradba.

Zadnji dan smo prtljago pospravili v avtobus in se odpeljali do Pise, kjer je bilo žareče vroče. Kakorkoli, uspeli smo si pogledati znamenite katedrale od zunaj, delno pa tudi znotraj, vsi pa so seveda ponoreli, ko smo se približali znamenitemu poševnemu stolpu. Kljub gneči sem precej prepričana, da smo uspeli posneti kar precej uspešnih fotografij s stolpom. Sami smo se še sprehodili po stojnicah, tik pred zborom pa nam je ulični umetnik zelo hitro na roke spletal zappestnice med tresenjem svoje zadnjice in nam pobral nekaj evrov. Vsaj zappestnice so bile lepe. Ko smo pred odhodom še skočili na stranišče, sem tam pozabila telefon in kljub temu da sem ga

Švica

Špela Ačko in Ela Plavec

Švica ... Dežela luknjastega sira in čokolade, natančnih ur ter polnih bančnih trezorjev. Kar preveč mikavna je, da bi lahko ušla našemu nado- budnemu očesu. Tako smo dijaki Srednje šole Slovenska Bistrica lansko pomlad otvorili z ekskurzijo prav tja.

Naše potovanje smo začeli že v petek v poznih večernih urah. Po dolgi nočni vožnji skozi predor Karavanke, mimo Celovca, Salzburga in skozi avstrijsko Tirolsko, smo končno prispeli do našega prvega postanka – do Vaduza, glavnega mesta Kneževine Liechtenstein. Center mesta je prav

nenavadno moderen in steril- len, z mešanico brezcarinskih luksuznih trgovin in moder- nističnih zgradb. Mesto je bilo nenavadno prazno, na ulicah si lahko vsake toliko časa videl kakšnega turista. Ogledu je sledila vožnja do St. Gallena in ogled slednjega. Raziskova- nje Švice smo nadaljevali ob največjih in najbolj vodnatih

slapovih v Evropi, renskih slapovih. Tu nas je pričakalo toplo pomladansko sonce, ki je nad slapovi pričaralo ma- vrico, mi pa smo se slapovom lahko čisto približali ter tako ulovili tudi ne le nekaj kapljic. Osveženi smo pot nadaljevali do največjega švicarskega me- sta Zürich. Panoramski vožnji skozi mesto je sledil sprehod

po mestu ter prosti čas za raziskovanje uličic, posedanje na soncu ali za tiste, ki smo se počutili prav posebej srečni, kupovanje srečk. Seveda nismo zadeli ničesar. V večernih urah smo polni navdušujočih vtisov prvega dne prispeli do bližnjega mesteca Zug, kjer smo se namestili. Po večerji smo izmučeni popadali v postelje.

Jutro drugega dneva smo začeli z zajtrkom in se razdelili v dve skupini. Prva se je podala proti glavnemu mestu Švice, Bernu. Tam smo imeli prosti čas za ogledovanje arkadnih

ulic. Zbirna točka je bila tik pod osrednjim Zytgloggeturmom, stolpom z znamenito astronomsko uro, ki štiri minute pred vsako polno uro pri vabi obiskovalce na ogled spreveda figuric. Kljub očitnosti stolpa in zahvaljujoč podvojnemu bernskim trgovinam, smo trije dijaki malo preveč zatavali v ulice Berna. Na srečo se je izkazalo, da stojimo le na napačni strani stolpa in ne na drugi strani Švice, kot smo predvidevali. Po presrečnem snidenju s skupino smo se sprehodili čez slavni Nydeggbrücke in si ogle-

dali medvedji jarek, ki v Bernu obstaja že od srednjega veka. V njem živijo štiri medvedi: Bjork, Finn, Ursina in Berni. Medtem ko si je prva skupina ogledovala Bern, se je druga z zobato železnico povzpela na najvišjo postajo Evrope,

Čveka | Ko di(v)jak na rajžo gre ...

Jungfrauoch. Ta v živo skalo vklesana železnica se nahaja na 3571 m nadmorske višine. Vseskozi je dijake spremljal pogled na čudovite zasnežene Alpe ter kmalu tudi na najdaljši ledenik

v Evropi, Aletsch, s svojimi 23 km. Sledila sta ogled ledene dvorane in sprehod skozi trgovinico čokolade Lindt. Tudi tu sta se dva dijaka v čokoladnici zadržala malo predolgo, a kaj

ko je švicarska čokolada tako dobra! Naposled so se spet našli in navdušeni nad pogledom na čudovito ledeniško dolino Grindelwald odpeljali v dolino.

Po združitvi skupin in med navdušenim deljenjem izkušenj smo se odpeljali še do pravljičnega mesta Luzern. Reka Reuss deli mesto na dva dela in se izliva v jezero, ki velja za izjemno turistično znamenitost in lepoto, ob njej pa so postavljene številne srednjeveške stavbe s freskami. Sprehodili smo se tudi čez reko po lesenem pokritem mostu Kapellbrücke. Naporen dan smo zaključili z večerjo in nočitvijo v hotelu, ki na veliko nesrečo klavstrofobov med nami ni imel stopnic, pač pa le dvigalo z dvema stenama.

Zadnji dan ekskurzije smo začeli z ogledom drugega največjega mesta, Ženeve. Tu so dom našle številne mednarodne institucije, na primer Urad Združenih narodov. Sprehodili smo se do katedrale, mestne hiše, trga Placa du Bourg-de-Four ter vse do Jet d'Eau, najvišjega vodometna v Evropi. Tudi tam smo imeli nekaj prostega časa za pohajkovanje.

S polnimi nahrbtniki čokolade, sira in spominkov (tu in tam se je našel tudi kak švicarski nož) smo se preko doline Aoste začeli vračati proti Slovenski Bistrici. Izmučeni, a polni čudovitih in nepozabnih dogodivščin smo pred šolo prispeli v poznih večernih urah. ●

»Boss tha!«

Urška Pristovnik

Mesto z dobrega pol milijona prebivalcev, ki leži ob reki Mersey, v slovi kot tradicionalno angleško industrijsko delavsko mesto z izjemno glasbeno in nogometno zgodovino. To je namreč dom legendarnih The Beatles in svetovnega nogometnega velikana Liverpool FC ... kot je nekoč dejal legendarni trener Redsov Bill Shankly, to je tudi dom Liverpoolovih rezerv, igralcev Evertona.

Moj ati je bivši nogometaš, po duši totalno športen tip, pri katerem se skorajda ne najde discipline, ki je ni igral v mladosti. Že odkar se spomni, mu srce bije za Liverpool FC in to je bil tudi povod, da sem sama začela spremljati Redse,

čeprav ti klub pravzaprav izbere srce. Vse se je začelo, ko sem še kot otrok začela ob vikendih z atijem spremljati nogomet po televiziji in velika zasluga, da sem vzljubila Liverpool, gre Anfieldovi slavni atmosferi in vrednotam, ki jih goji klub, ter duu, Stevenu Gerrardu in

Fernandu Torresu, ki sta bila takrat naravnost fantastična. Že nekaj let sem imela v glavi idejo, da bi si z očetom ogledala tekmo ljubljenega kluba na slovitom Anfieldu. Največji problem, ki se je tukaj pojavil, je bil, kako priti do vstopnic, saj je Liverpool eden izmed

tistih klubov, ki ima ogromno število navijačev po celem svetu, naval na vstopnice za tekme pa je posledično velik. Kako torej priti do vstopnic? Najlažja in najzanesljivejša pot do želenih vstopnic se mi je zdela ta, da se včlanim v Klub navijačev Liverpool FC Slovenia, kupim uradni »membership« in upam na najboljše. Rečeno – storjeno. Po nekaj tednih tišine sem prejela e-pošto, da sta vstopnici za tekmo z Manchester Cityjem (!) moji, če ju želim. Po manjši

drami doma, ker ati ni hotel na pot, saj ga je zelo motil datum – silvestrovo je namreč dan, ko bi morala biti družina skupaj – je po prepričevanju ostalih družinskih članov naposled le privolil. YEEEEEEEEES! NA ANFIELD GREVA!!!!

Sledili so dvomesečna priprava in organizacija potovanja, nakup letalskih kart, rezervacija hotela, nakup vstopnic za ogled ostalih znamenitosti v mestu, načrti za dnevni red ... Najin dan odhoda, 30.

december, se je hitro bližal, in ko je končno prišel, sem bila tako navdušena, da dan pred odhodom prav nič nisem spala.

Dan 1

Ob pol treh zjutraj sva krenila proti Benetkam, kjer sva imela ob 8.35 let z letališča Marco Polo v meni ne preveč ljubi Manchester. Polet z letalom je bil izjemen, saj smo se peljali nad Alpami, ki so bile zaradi sončnega vremena naravnost čudovite, sledila je vožnja čez celino,

nato čez Rokavski preliv, kjer pa so se že pojavili oblaki in tako smo vedeli, da smo definitivno že zelo blizu pristanka. Za atija je bila to prva vožnja z letalom in moram ga pohvaliti, bil je izredno miren in odličen sopotnik. Po pristanku sva imela z letališča vlak proti Liverpoolu, kjer sva na postaji Manchester Piccadilly tudi prestopila, nato pa sva imela direktno linijo do Liverpool Lime Street Station. Ko sva bila v Manchestru, sva z vlaka od daleč videla še Cityjev Etihad, ki je bil kot ponavadi prazen, zelo od blizu pa sva videla tudi osovraženi Old Trafford. Ko stopiš skozi vrata postaje in zagledaš St. George's Hall z napihnjenim Shrekom na strehi (Dreamworks je imel razstavo svojih junakov) ter se zaveš, da si resnično tam, v svojem sanjskem mestu, ni besede, ki bi opisala občutke, ki so me prevze-

mali. Ni pa tudi občutkov, ki bi jih opisale besede - kako čudno je, ko sedeš na avtobus in se voziš po levi; nekajkrat mi je zastal dih, saj sem imela občutek, da se bomo zaleteli. Tik pred najinim hotelom Snooze, ki to sicer ni bil - to je bolj »guest room« - sva izstopila iz avtobusa in ugotovila, da so vrata zaklenjena, zato sva morala poklicati številko, ki je bila zgoraj napisana. Oglasila se mi je zelo prijazna gospa, ki naju je vodila do zadnjih vrat, kjer sem vtipkala kodo za vrata, da sva lahko prišla do najine sobe št. 4 v prvem nadstropju. Soba je bila zelo prijetna, z veliko posteljo, ki se je kasneje izkazala za zelo udobno, s kopalnico in pa razgledom na Picton Road, kjer sva bivala. Nato sva se takoj odpravila proti Liverpool One; to je sklop trgovin, ki so v centru mesta, skozi njih pa vodijo najrazličnejše ulice.

Prva postaja je bila uradna trgovina Liverpool FC, v kateri bi verjetno, če bi imela več denarja, pokupila vse. Ati si je kupil hlačke, jaz kapo in pullover, nakupila pa sva še nekaj stvari za domov. Naj dodam, da sva se precej zadrževala, saj uradna trgovina ponuja čudovite stvari za navijače. Med nakupovanjem sva oba začutila izjemen glavobol, za katerega nisva bila prepričana, ali je posledica neprespanosti ali pa lakote, saj sva nazadnje jedla ob pol osmih zjutraj, vmes pa pojedla le en bounty in spila kokakolo.

Jest sva šla k Nando's, kjer sva se najprej obrnila zaradi ogromne gneče pred restavracijo, kasneje pa sva se zaradi prevelike lakote vrnila nazaj, mizo za dve osebi pa sva dobila v manj kot petih minutah. Ati si je zaželel pečene perutničke s krompirjem, jaz pa sem si naročila burger Butterfly s krompirjem. Bilo je izvrstno. Sledila je vožnja z avtobusom nazaj v Snooze, kjer sva na smrt utrujena zaspala »kot ubita«.

Dan 2 ali dan D

Silvestrovo 2016 bo za vedno v mojem in atijevem srcu imelo posebno mesto, na ta dan sva prvič obiskala najin predragi Anfield in videla junake igrati v živo. Po okusnem zajtrku sva se

nekaj čez deveto odpravila proti Albert Docku, kjer se nahaja muzej The Beatles Story. Če si v Liverpoolu, je obisk tega muzeja obvezen, saj so Beatli Liverpoolu in celemu svetu s svojo glasbo dali ogromno. Najin ogled je trajal dobri dve uri, vmes pa sva imela občutek, kot da sva se vrnila v 60. leta, ko so bili Fab 4 na vrhuncu. Vseskozi sem vedela, da so John, Ringo, Paul in George legende, ampak tale muzej mi jih je še veliko bolj približal. Po končanem ogledu te stopnice iz muzeja vodijo še v trgovino Fab 4, kjer seveda še vsak nekaj kupi za spomin. Ta muzej ima še drugi del, in sicer na Pier Head, to je lokacija ob reki Mersey, kjer stojijo še veličastne The Three Graces (to so tri znamenite stavbe mesta Liverpool; na Royal Liver Building se nahaja tudi ptič Liver Bird, ki je simbol mesta) in tudi muzej mesta Liverpool - Museum of Liverpool. Drugi del muzeja je predvsem predstavljal pot, ki so jo Beatli odprli ostalim britanskim glasbenikom v Ameriko in svet, v njem pa je bila še zanimiva galerija fotografij iz zasebnega življenja angleškega modela, ki je bila prva žena tako Georgea Harrisona kot tudi Erica Claptona. Na teh fotografijah so (razumljivo) še George Harrison, Eric Clapton, Ronnie Wood ...

Po ogledu sva se fotografirala zraven kipcev Beatlov, ki so blizu muzeja v predelu Pier Head, in nato odšla do zelo znane ulice Mathew Street, kjer je cel kup pubov, med njimi pa tudi legendarni Cavern Club, v katerem so že nastopila sama znana imena: The Beatles, The Who, Queen, Elton John, The Rolling Stones, Black Sabbath ... Sledilo je kosilo v Turtle Bay ter vožnja z avtobusom do hotela, kjer sva odložila vrečke; poklicala sem taksi in odpravila sva se proti Anfieldu. Taksist je bil še eden izmed Scouserjev (to so Liverpoolčani; izraz izhaja iz njihovega naglasa, imenovanega The Scouse accent), ki je bil zelo prijazen in nasmejan; sicer je bil oboževalec Evertona, ampak zelo prijeten možakar.

Ko prispeš pred trdnjavo Anfield, se ti ustavi srce. Spoštovanje, ki ga objekt zbuja

v človeku, je neverjetno. Saj še danes ne verjamem, da sva bila tam. Pred stadionom sem kupila še šal, za katerega sem izrecno hotela, da ga krasi nekaj v zvezi z Jürgenom Kloppom (na mojem šalu piše Heavy Metal Football :)), ker je človek zame pač legenda. Sprehodila sva se po parkirišču zraven stadiona oziroma tam, kjer so Shankly Gates. Prvič v življenju sem videla rollsa roycea, bentleyja, parkirane pa so bile še ostale »mrcine«, kot so audi, mercedes in porsche. Nekje tam vmes pa je bila oplova insignia, za katero sem bila prepričana, da je Jürgenova, in kasneje se je izkazalo, da sem imela prav. :) Malo smešno sicer izgleda insignia med vsemi temi »mrcinami«, a Jürgenu se verjetno smeji, ker dobi za to, da jo vozi, mastne denarce. Z atijem sva še malo postala, na-

Čveka | Ko di(v)jak na rajžo gre ...

kar se je pripeljal srebrni Porsche, v njem pa je bil voznik, ki je bil na las podoben Philippu Coutinhu, Liverpoolovi deseti. No, ta voznik je dejansko bil Phil Coutinho. Nimaš kaj, naš Little Magician je zelo urejen mož, vsak las je stal na svojem mestu. Mimo naju je v spremstvu varnostnikov odšel do vhoda na Anfield, kjer sva z razdalje 15 metrov videla še glavo visokoraslega Joëla Matipa, malo kasneje pa se je mimo sprehodil tudi Joe Gomez. Občutki so izjemni, ko vidiš svoje idole tako od blizu.

Stadion sva obhodila, se vmes še slikala pri legendarnem Shanklyjevem spomeniku in nato vstopila na znamenito Anfieldovo tribuno The Kop. Mislim, da atijeve besede, da me še nikoli ni videl tako čustvene, povedo vse o tem, koliko mi je pomenilo to, da sem končno stala tam na Anfieldu in da sem videla svoje junake igrati z The Kopa. Potočila sem tudi kakšno solzico, bila sem čisto ganjena, prav tako pa je bil ganjen moj ati, čeprav tega ni pokazal na tak način, kot sem to naredila sama. Nekaj časa sploh nisva šla do svojih sedišč, ker sva morala pofotografirati stadion. Zelo me je navdušil novi Main Stand, ki je zelo impresivna tribuna.

You'll never walk alone. Mislim, da ni lepšega trenutka v

življenju navijača Liverpoola kot to, da lahko na Anfieldu zapeješ YNWA. Neverjetno. Tega ni mogoče opisati z besedami. Solzne oči pri tem delu tekme so zagotovljene. Tekma sama je bila pestra in napeta ... predvsem napeta, ker so naši z golom Ginja Wijnalduma povedli zelo hitro in so na koncu s tem minimalnim rezultatom tudi zmagali. Vzdušje med tekmo je bilo fenomenalno, na tribuni smo ves čas peli slavne in znane navijaške pesmi; na koncu se mi je le zdelo, da smo You'll never walk alone začeli peti malo prehitro – saj če poznaš Liverpool, veš, da tekme ni konec, dokler sodnik ne zapiska. Redsi so namreč prave cvetke, ko pride do kompliciranja življenja sebi in navijačem. Na srečo se je vse odvijalo prav in slavili smo z 1 : 0. Veselje je bilo nepopisno, zmaga pa zaslužena, saj so bili Redsi

konkretnější in boljši nasprotnik. Zmagala je tradicija nad denarjem. Čudovito.

Po tekmi sva še malo sedela na tribuni, ker seveda obstaja vprašanje, kdaj bova zopet lahko občutila to fenomenalno vzdušje, po katerem slavi Anfield. Ko sva zapuščala tribuno, sem se spomnila, da se še nisva poklonila šestindevetdesetim žrtvam, ki so leta 1989 izgubili življenje v tragediji Hillsborough. Na spomeniku, v katerem so vkovana imena žrtev, so tudi številke, ki povedo, koliko so bile žrtve takrat stare. Grozno, saj so bili to večinoma mladi ljudje, med njimi tudi najmlajši desetletni Jon Paul Gilholey, bratranec legendarnega Stevena Gerrarda.

Že ko sva pred tekmo stala pred Shankly Gates, sem se slučajno spomnila, da je tam vedno gruča navijačev, saj po

tekmi, ko odhajajo s stadiona do svojih avtomobilov, nogometaši delijo avtogramne. Ne morete si predstavljati, kako sem bila vesela, ko sem dobila podpise Ragnarja Klavana, Divocka Origija (Divock spada v sveto trojico Lovren-Henderson-Origina in so moji najljubši igralci :)), Jamesa Milnerja, strelca edinega gola Ginija Wijnalduma in Sadia Maneja. Najbolj vesela pa sem bila avtogramna enega in edinega, pa precej visokega Jürgena Kloppa. Karizma in avra, ki ju oddaja ta mož, sta neverjetni; že od daleč se čuti njegova pozitivna energija, ki je marsikaj spremenila od oktobra 2015, ko je prevzel Liverpool (še danes se vsak dan zahvalim za tisti dan, ko je podpisal pogodbo z Liverpoolom). Nekega Kitajca v bližini je skoraj pobralo, ko je dobil njegov podpis, jaz pa sem samo stala tam in ga gledala, čisto nepremično, ker česa drugega niti nisem bila zmožna v tistem trenutku. Mimo ograje so sicer šli tudi Nathaniel Clyne, Dejan Lovren, Željko Buvač, Roberto Firmino ... Zadnji je prizorišče zapustil Jürgen, ljudje so se mu dobessedno klanjali na cesti, zopet pa je The Normal One poskrbel, da je odšel v stilu; pozdravil nas je navijače s trobljenjem. :) Saj pravim, legenda je tale naš Kloppo.

Novo leto sva dočakala na znameniti in živahni ulici Mathew Street v pubu Sgt Peppers, kjer je za odlično glasbo poskrbel trio na bobnih, kitari in basu. Takoj po polnoči sva se odpeljala s tipičnim angleškim taksijem Black Cab nazaj do hotela, saj sva se zaradi naporene poti domov, ki naju je čakala še isti dan, hotela naspati.

Dan 3

Ob 11.00 sva zapustila Snooze, se napotila proti Lime Street Station, od koder sva šla proti manchesterškemu letališču, od tod pa nazaj v Benetke, iz Benetk pa v Slovensko Bistrico ...

To potovanje sva z očetom dojemala zelo čustveno, saj Liverpool FC ni le klub, ampak je način življenja. Verjetno kdo, ki tega ne razume, misli, da sva malce zmešana, a Liverpool je del mojega in atijevega vsakdana ... in izkustiti tisto fantastično vzdušje na Anfieldu je res nekaj neprecenljivega, nekaj, kar ti ostane za vedno in ljubezen do kluba le še poglobi. Nisem pa bila navdušena le nad stadionom, presenetila me je tudi lepota mesta, predvsem pa prijaznost domačinov. V treh dneh sva srečala same prijazne Scouserje, ki so se vedno trudili, da bi nama pomagali; bili so sicer zelo klepetavi, a nikakor vsiljivi. Zato sem na tablo, na katero

gosti običajno napišejo svoje vtise, napisala BOSS THA; to je scouserska fraza, ki pomeni, da je nekaj super, tudi to mesto ... Ljudje si resnično zaslužijo ta naziv. Mislim, da se bova, tako kot je rekel tudi ati, kmalu vrnila, a naslednjič upava, da gremo vsi štirje, celotna družina.

Očarana nad mestom in ljudmi, še posebej pa prevzeta od karizmatičnega Anfielda in nogometa bova z atijem te trenutke v sebi nosila za vse večne čase. In ne pozabite ... You'll never walk alone! ●

Naokrog po Danskem

Ela Plavec

Od Vikingov, Legolanda in Hamleta do veselice in težkega vzpona na 175 m nadmorske višine

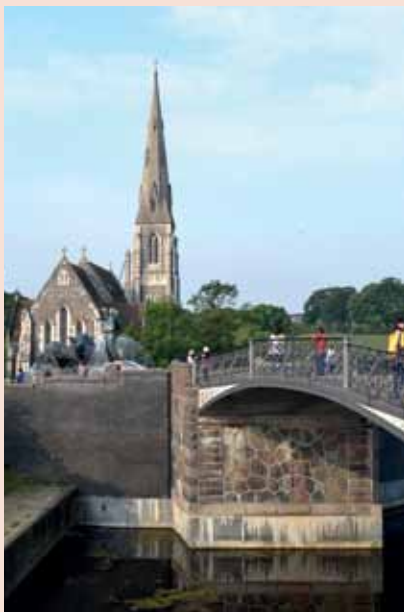
Po dveh napornih dneh pouka v letošnjem šolskem letu smo se 3. septembra nekateri dijaki srednjih šol iz vse Slovenije na pobudo Društva slovensko-danskega prijateljstva odpravili spoznavat Dansko od blizu. Vznemirjeni in nestrpni smo na žgočem soncu čakali, da bo pripeljal avtobus, nato pa začeli 20-urno potovanje čez Avstrijo in Nemčijo do Danske. Vožnja je minila, kot bi mignil, saj smo na

ves glas peli, se spoznavali in nato utrujeni zaspali. Ko smo v jutranjih urah prispeli, nas je tam pričakalo tipično, hitro spremenljivo dansko vreme – oblaki, rahel dež in sonce.

Na otoku Rømø v tem času na dolgi peščeni plaži poteka festival spuščanja zmajev, ki ga letno obišče več deset tisoč ljudi. Na žalost jih je bilo ob našem obisku samo za vzorec. Po desetminutni hoji po plaži smo mokrih čevljev prispeli do mor-

ja. Nekateri so se tudi na hitro okopali, sama nisem zbrala dovolj poguma. Nato nas je pot vodila do najstarejšega danskega mesta – Ribe. Ogleдали smo si vikinški muzej ter katedralo in z nočnim čuvajem v temi obhodili mesto. Izmučeni smo se vrnili v hostel, kjer nas je čakala še vaja za dva slovenska večera, ki smo ju prirejali za danski gimnaziji.

Naslednji dan nas je čakala pot na sam sever Danske.

Ustavili smo se v Esbjergu, kjer stoji mornarjem posvečen kip štirih mož. Če smo že bili na Danskem, se ne bi spodobilo, da ne bi obiskali Legolanda, kjer smo nekaj ur uživali, nato pa smo se odpeljali v Nykobing, kjer nas je sprejel ravnatelj gimnazije. Po večerji in nekaj danske glasbe ter plesa smo z gostitelji odšli. Sama sem z Mariborčanko Ano bivala pri sestričnih Lauri in Signe v prikupni hiši (bila je kot slika iz Ikeinega kataloga). Naslednje jutro smo imeli dve uri pouka glasbe in smo se kljub težavnemu jeziku naučili dansko pesem. Sledil je pouk biologije in geografije, pri čemer smo spoznavali značilnosti tega otoka. Spoznali smo posebne kamnine, iz katerih izdelujejo mačji pesek in ki smo si jih v popoldanskem času tudi ogledali v kamnolomu in bližnjem muzeju. Obiskali smo tudi dansko plažo Cold

Hawaii, ki slovi po močnem vetru in veliki količini navdušencev nad ekstremnimi vodnimi športi. Zvečer smo za gostitelje priredili slovenski večer, na katerega smo se od odhoda iz Ljubljane vseskozi pripravljali. V veliki šolski dvorani, ki meri za deset naših predavalnic, smo predstavili značilnosti naše zelene dežele, glasbo, ples in veselice. Veselica se je s pesmijo Na Golici in z ostalimi vižami nadaljevala v šolski avli, kjer so poskusili slovenske dobrote – od potice, pršuta, olivnega in bučnega olja do vina in medice. Zabava se je nadaljevala v dijaškem domu, kjer kot odrasli šestnajst-, sedemnajst- in osemnajstletniki živijo sami, brez nadzora.

Poslovali smo se od gostiteljev in z gostiteljico sva si obljubili, da me nekoč obišče in doživi našo prelepo državico in seveda pravo veselico. Odpeljali

smo se v drugo največje dansko mesto Arhus, kjer smo si ogledali moderno galerijo Aaros. V devetih nadstropjih smo videli vse od ironične instalacije Evropski uniji, velikanskega dojenčka do Marlyn Monroe Andyja Warhola. Seveda smo si ogledali stekleni hodnik na vrhu galerije – Mavrično panoramo – po kateri je galerija znana. Po napornih stopnicah v muzeju nihče ni bil pripravljen na mučen vzpon na najvišjo dansko goro Ejer Bavnehøj. Na goro, ki se bohota s kar gromozanskih 175 metrov n. v., smo se povzpeli po 50 metrov dolgi, ostro dvignjeni poti. Ker to za nas še ni bilo dovolj visoko, smo se po stopnicah odpravili na 30 metrov visok stolp na vrhu gore. Zrak je bil zgoraj zelo redek, vendar na vso srečo ni nihče utrpel hujših zdravstvenih posledic. Po športnih aktivnostih

je sledilo še nekaj kulture – v Odenseju smo si ogledali muzej Hansa Christiana Andersena. Pozno zvečer smo prispeli v Köbenhavn. Po večerji v centru smo se odpeljali do hostla, kjer smo se kljub utrujenosti družili in spoznavali pozno v noč.

Zjutraj smo se odpravili v Roskilde, kjer nas je sprejel profesor tamkajšnje gimnazije in nas vodil po vikinškem muzeju in katedrali, ki je poslednji dom vseh pomembnih članov danskih kraljevih družin. Na gradu Kronborg, kamor je Shakespeare postavil dogajanje Hamleta, smo s Horacijem prehodili posestvo in med tem poslušali njegovo pripovedovanje o tragediji, ki naj bi se tam godila.

Vse se je zdelo tako resnično in eno najbolj znanih del v zgodovini je kar oživel pred našimi očmi. Ko smo čez morje mahali Švedski in še zadnjič pomahali Horaciju, smo se odpeljali do rezidence danskega prestolonaslednika in tam zapeli dansko himno, ki smo jo odpeli že tolikokrat, da se nam je pela v spanju. Ker je bil drugi slovenski večer odpovedan, smo si v parku pri gradu Frederiksborg sami priredili piknik in uživali v dobri slovenski hrani in pijači ob romantičnem sončnem

zahodu. Po prihodu v hostel smo na jasi dolgo v noč uživali s kitarami, dobro družbo in Kopenhagenom v daljavi.

Prvi ogled v Kopenhagenu je bila morska deklica, ki je bila zelo slabo dostopna zaradi velike količine azijskih turistov. Ogledali smo si grad Rosenborg, kraljevo zakladnico in menjava straže. Sledil je sprejem pri slovenskem veleposlaniku, kjer smo zapeli našo himno ter nekaj drugih slovenskih viž. Ogledali smo si ostale znamenitosti mesta – okrogli stolp, mestno hišo,

Nyhavn ... Večer smo zaključili v Tivoliju, zabaviščnem parku v centru, ki je središče zabavnega življenja. Tam smo uživali skoraj do polnoči, nato pa smo po prihodu v hostel, izmučeni od vseh adrenalinskih pustolovščin, kar popadali v postelje.

Zadnji dan smo po obilnem zajtrku odšli nazaj v Kopenhagen, kjer so nas sprejeli v parlamentu. Nato so nekateri nakupovali, nekateri pa smo, izmučeni od naporenega urnika preteklih dni in prekratkih noči, dan preživeli (beri: preležali) na mestni plaži ob morskih kanalih in v majhnem idiličnem parku z jezercem.

Kar hitro smo ugotovili, da imajo Danci nekakšen ameriški kompleks – vse so izumili oni (npr. nočne čuvaje), imajo milijon najstarejših stvari in

zgradb (bili smo v kar nekaj katedralah, za katere trdijo, da je ravno ta najstarejša), nekaj podobnega se zgodi tudi z vikinškimi ladjami. Trdijo tudi, da imajo najstarejšo monarhijo na svetu. Čeprav verjamejo, da Slovenci živimo v srednjem veku (brez normalne zobne paste in demokracije), so eni izmed najbolj prijetnih ljudi, kar sem jih

kdaj spoznala. Zelo gostoljubni in odprti, čeprav naj bi bili po stereotipih zelo zadržani. Zelo ravninska dežela, polna kolesarjev, zgodovine in zanimive kulture. Z Danske pa nisem prišla bogatejša le za nekaj magnetov, tipičnih sladkarij in novega izvoda Hamleta. Bogatejša sem predvsem za izjemno izkušnjo in ogromno novih prijateljev. ●

Čveka | Ko di(v)jak na rajžo gre ...

Krakov, *umirjeni* poljski biser

Anja Sobočan

Znova so prišle jesenske počitnice, oddih za vse nas, hkrati pa tudi čas, ki se ga da odlično izkoristiti v tujini.

Še preden so se počitnice zares začele, smo se z družino odpravili na Poljsko. Nočna vožnja z avtobusom nam je omogočila kar se da prespano noč, tako da smo naslednji dan polni energije že raziskovali Krakov, nekdanjo prestolnico Poljske. Srednjeveški trg z Marijino cerkvijo in velikansko tržnico (ter seveda tudi s Hard Rock Cafejem) na vsakem turistu pusti

velik pečat. Gre za mesto, kjer pravega vrveža ne poznajo. Vse poteka veliko bolj umirjeno, gneče so redke (če izpustimo Starbucks, kjer je tako ali tako največ ljudi na kupu). Le streljaj od čistega središča mesta pa se že razprostira grič Wawel s cerkvijo in ozemljem, ki je še pred tisočletjem bilo namenjeno le graščakom. Manjši delček nekdanjega vinograda, bazilika, Zigmundov zvon na zvoniku,

ki naj bi prinašal srečo, in veliko razprostrto grajsko dvorišče s čudovitim razgledom na okolico pustijo prav vsakega obiskovalca le navdušenega. Seveda smo morali poskusiti tudi poznani poljski juhi, kot sta žurek (kisla juha z belimi klobasami in trdo kuhanim jajcem) ter juha iz soka rdeče pese, ki sta nepričakovano teknili prav vsem.

Naslednji dan smo se od

samega središča Krakova malo oddaljili, odšli smo v rudnik soli Wieliczka, kjer so še pred nekaj desetletji izkopavali sol v tržne namene. Ob poti skozi rove so nam s kipi ponazorili delo v rudniku, občasno pa nas je pričakal tudi kakšen delovni pripomoček, ki so ga moški seveda morali preizkusiti. Nekaj kilometrov dolga pot skozi rove je bila vseskozi zanimiva, a ko prideš do ene izmed končnih

postaj, najveličastnejše dvorane v rudniku (seveda narejene iz soli), kjer še danes ob nedeljah potekajo svete maše, ti ta zagotovo vzame dih. In ne le vsi slani kipi, veličasten izgled in stene iz soli, tudi trgovina in ena izmed dvoran pod zemljo (ki so ju seveda opremili z različnimi umetnimi materiali), kjer je prav tisti dan potekalo eno večjih plesnih tekmovanj, ti dajo vedeti, da gre za dobro

načrtovano podzemno konstrukcijo.

Zadnji dan našega izleta smo preživeli v Auschwitzu. Naj povem, da to ni bilo prvo koncentracijsko taborišče, ki smo ga obiskali, a občutki med ogledom in tudi po njem so bili boleči. Z lokalnim vodičem, ki nam je Auschwitz in njegovo problematiko predstavil zelo nazorno, smo vsi skupaj po-doživeli vsaj delček grozot iz

Čveka | Ko di(v)jak na rajžo gre ...

prejšnjega stoletja, ki jih je doživljalo milijon in pol ljudi (da njihovih bližnjih tukaj sploh ne štejemo). Sprehoditi se skozi gromozansko sobo, polno las, ki so jih odrezali takratnim taboriščnikom, in sosednjo sobo, kjer ležijo vsi čevlji, ki so si jih ljudje – misleč, da gredo le pod tuš – samo sezuli (njihova usoda pa je bila zapečatenjena v plinskih celicah), sproži v vsakem obiskovalcu težko opisljivo tesnobo. In ob koncu, ko se vodič poslovi s povedjo, da je le vprašanje časa, kdaj se kaj takšnega (verjetno le še v večjem obsegu) ponovi, v tebi naseli ne le bolečino, ki si jo občutil ob samem ogledu tega peklenškega ozemlja, temveč tudi strah. ●

Belgija na slepo

Katarina Tič

Spletne prijateljstva niso resnična, je fraza, ki sem jo že precejkrat slišala. Morda bi se s trditvijo strinjala, če resničnega spletnega prijateljstva ne bi izkusila sama.

Nekje leta 2014 sem se preko skupine o knjigah na Facebooku začela pogovarjati z leto mlajšo Laro in leto starejšo Diso. Obe prihajata iz Belgije. Ustvarile smo skupni pogovor in začele z debatami o knjigah in filmih, ki so se sprevrgle v nekakšno »varno mesto«, kjer smo se lahko potožile o svojih življenjih. Disa in Lara sta ugotovili, da živita pol ure druga od druge in sta se začeli srečevati. Od takrat smo se spletno pogovarjale praktično vsak dan, polne hrepenenja, da bi se vse tri srečale v živo. Poleti 2016 so se te nore sanje začele uresničevati. Ko-

maj sem verjela, da sta se moja starša strinjala s potovanjem. Rezervirala sem povratno letalsko karto v Belgijo, kjer sem doživela nepozaben teden.

Dan 1

V petek popoldne, 28. 10. 2016, sem se še zadnjič poslovila od staršev in s precejšnjo nervozno stopila v čakalno vrsto. Že medtem je nekaj metrov pred menoj stal slovenski pesnik Boris A. Novak, čigar v angleščino prevedena poezija je bila moje darilo za Diso. Žal sem prtljago že oddala in poeta nisem več mogla prositi za podpis. Obžalujem. Kakorkoli,

sedla sem na rožnato Wizz Airovo letalo, kjer me je začela rahlo grabiti panika. Kaj se bo zgodilo?

Po pristanku v Bruslju Charleroi in prevzemu prtljage sem skozi vrata stopila v prostor samih temnih obrazov in me je malo stisnilo pri srcu, a sem kmalu zagledala domačna obraza prijateljic in se jima evforična vrgla v objem. Disin oče nas je slikal s polaroidno kamero in nas odpeljal do Sint Niklaasa, kjer živita. Poiskali smo slavni »frituur« oz. cvrtnico, nabavili belgijski pomfrit in se odpravili k Disi domov, kjer sem bivala še cel teden.

Dan 2

Po laгодnem zajtrku in dozi nanizanke »Friends« smo raziskale bližnji park, popoldne pa se odpravile v mesto. Sint Niklaas je prelep, poln opečnatih hišk in tlakovanih ulic, poleg tega pa smo se dekleta tudi v resničnem življenju odlično ujela in smo

Ko di(v)jak na rajžo gre ... | Čveka

kar se da uživala. Pokazali sta mi svoji šoli in legendarni Brainfreeze – coffee and comics, kjer se Disa ponavadi s prijatelji druži po šoli. Počutila sem se, kot da se v živo videvam s prostori in z ljudmi, o katerih sem samo brala v kakšni knjigi. Fantastičen občutek. Kljub temu da v Belgiji noč čarovnic ni ravno tradicija, je bil v bližini mesta organiziran Halloween tour. Disa je ogromen fanatik noči čarovnic in seveda smo se pridružile pohodu. Pot, dolga 8 kilometrov, nas je skupaj s skupinicami drugih ljudi vodila preko polj in gozdov, v zaklete hiše, v popolni temi. Hkrati so iz senc skakali našemljeni igralci ali nas zasledovali od zadaj. Noži, motorne žage in plamteče bakle so pripomogli k vzdušju. Oklepale smo se druga druge, medtem ko so nam srca burno utripala. Izkušnja je bila odlično strašljiva, čeprav smo se proti koncu že umirile in sem enega izmed igralcev celo objela.

Dan 3

Disa je v nedeljo popoldne delala, zato sva z Laro po skupnem ogledu grozljivke pri Disi doma, odšli še v kino. Najbolj me je presenetilo dejstvo, da so prodajali le kokice, oblite s sladkorjem, ki sem si jih iz radovednosti naročila in mi je bilo zato potem rahlo slabo.

Po koncu filma sva počakali na avtobus in se odpeljali do Larine hiše v mestu Tielrode. Njena mama naju je navdušeno pričakala in nama pripravila palačinke, ki sva jih pojedli pod nekaj deset podobami Tintina, ki jih mama zbira. Zvečer sta me peljali nazaj k Disi.

Dan 4

Tokrat je Lara spala doma in sva se z Diso odpravili v nakupovalni center. Kupili sva nekaj halloween stvari (ponavljam, Disa je fanatik) za kasneje, ker je bil navsezadnje 31. oktober. Popoldne se nama je pridružila Lara in pripravile smo se na noč

čarovnic – s filmsko krvjo. Disa si je na sredino čela nalepila dodatno oko. Pripravljene smo se odpravile na neko zabavo, ki pa je bila praktično prazna, zato smo si raje kupile pomfrit in tokrat vse skupaj obiskale kino, kjer so nas zaradi Disinih treh oči rahlo čudno gledali. Nismo se obremenjevale, ko pa smo se vrnile domov, smo gledale še grozljivko, dokler se nam niso začele zapirati oči.

Dan 5

Zjutraj smo ostale brez sape, ko smo dobesedno tekle do železniške postaje in skoraj zamudile vlak. Na srečo smo ga ujele in velikokrat sem bila fotografirana, ko sem med vožnjo spala z odprtimi usti. Ko

smo prispele v Bruselj, smo se s podzemno železnico odpeljale v bližino Atomiuma, kjer nas je čakala gostujoča razstava Harry Potter. Priznam, da je bilo videti originalne pripomočke iz filmov naravnost čarobno. Po koncu ogleda smo se sprehodile še do Atomiuma, se nekajkrat fotografirale kot prave turistke in pojedle vsaka svoj belgijski vafelj. Nato smo spet sedle na vlak in se odpeljale domov.

Dan 6

Disin oče nas je odložil v bližnjem Antwerpnu, kjer je bil v tistem času knjižni sejem. Bil je ogromen. Knjižna nebesa. V nekaj urah nismo uspele prehoditi vsega, smo pa skupaj kupile kar dvanajst knjig. Uspeh. Nato smo se sprehodile po prelepih ulicah, kupile kar precej belgijske čokolade, ko je žal začelo deževati. Zatekle smo se v trinadstropno »božično trgovino«, ki je bila bolj srhljiva kot ljubka, polna prezdognjih božičnih okraskov. Z usti, polnimi vaflja, sem še pozirala s slavno antwerpensko roko, potem pa smo stekle do avtobusne postaje in se odpeljale nazaj do Sint Niklaasa.

Dan 7

Zadnji dan je bil zelo lagoden. V Brainfreezu smo se družile z

Disinim prijateljem Shadyjem in Larinim sošolcem Jonasom. Skupaj smo igrali neko igro s kartami. Ob srebanju metinega čaja in poslušanju Shadyjevih šal smo se vsi odlično nasmejali. Proti večeru smo se vrnili nazaj k Disi, kjer sem se morala pripraviti za odhod. Kljub temu da smo vedele, da se moramo zbuditi zgodaj, smo se pogovarjale še pozno v noč, kot da bi hotele podaljšati naš skupni čas, ki se je že skoraj iztekkel.

Dan 8

Zbudili smo se ob 5:00 zjutraj, popolnoma zdelani. Peljali smo se v jutranji hlad letališča. Po dolgem, precej čustvenem objemu sta Lara in Disa izgini v množici, jaz pa sem se odpravila Sloveniji naproti. V zraku smo doživeli manjši zaplet. Na ljubljanskem letališču nam niso pustili pristati zaradi težav z meglo. Približno dve uri smo krožili okoli Slovenije, pri čemer nam je ostalo goriva le še za 20 minut leta. Skoraj bi morali do Trsta, a so nam na srečo zadnji trenutek pustili pristati na Brniku – vsem nam je odleglo.

Močno upam, da bom svoji Belgijki spet videla čim prej, vsekakor pa se s slastjo spominjam tega neverjetnega tedna. ●

Praga - zlato mesto mladosti, sreče in norosti

Katja Šlamberger

Pred prvomajskimi počitnicami, od 21. 4. do 25. 4. 2016, se nas je osem dijakov in osem dijakinj takratnega 3. a in 3. b odpravilo na »krajše« potovanje v Prago.

V pričakovanju izleta smo se kar pol leta veselili našega odhoda. A zakaj je bilo vse tako posebno? Končno smo dijaki dobili priložnost, da sami načrtujemo izlet in za nekaj dni postanemo vodiči drug drugemu. Juhuuu! In kot pravijo: »Kdor čaka, dočaka!«

V zgodnjem, mrzlem četrtkovem jutru smo se počasi začeli zbirati pred železniško postajo v Mariboru. Popolno-

ma zmečkani, polni energije in pričakovanja, smo se vkrkali na vlak proti Pragi. Po dolgih desetih urah vožnje in po kar štirih prestopanjih smo nazadnje le prispeli na cilj. Naše izkrčavanje je bilo dokaj burno. Nekaj punc nas je skoraj pozabilo sestopiti iz vlaka. V svetlobni hitrosti smo nabrale svoje nahrbtnike, kovčke, čevlje, telefone ... in se uspešno izkrcale skupaj s preostalimi sošolci. Sledila je nastanitev v hostlu, ki

Čveka | Ko di(v)jak na rajžo gre ...

se je nahajal v samem središču starega dela Prage. Čeprav smo bili utrujeni od vožnje, smo se vseeno podali na potep po mestu. Skupaj z množico radovednih ljudi smo pred astronomsko uro pričakali slavni odboj polne ure. Večer smo prijetno zaključili ob večerji in dobri družbi prijateljev.

Naslednji dan smo se prebudili v toplo, sončno jutro. Ko smo še napol v spanju »pozajtrkovali«, smo na recepciji prevzeli dnevno malico, send-

vič, in se polni energije podali na ogled mesta. Videli smo vse glavne znamenitosti Prage – znameniti Karlov most, Lennon wall, Hradčane ter se povzpeli na Petrin hrib, kjer se nas je večina podala še po 299 stopnicah na razgledni stolp. Verjetno pa lahko z gotovostjo trdim, da nas v teh letih šolanja niti slavnih 20 minut teka ni tako utrudilo. Po vsem tem napornem raziskovanju mesta so naši želodčki že glasno protestirali. Končno smo se odpra-

vili na kosilo v tradicionalno praško pivnico.

V soboto smo se z vlakom odpravili na daljši izlet izven Prage. Po sedemdesetih kilometrih vožnje se je vlak naenkrat ustavil sredi ničesar. Vrata vlaka so se odprla, nakar smo zagledali majhno škatlo, ki naj bi bila postajališče. Edina stvar, ki smo jo lahko še videli, je bila gromozanska cerkev. Ko smo obhodili cerkev, se je pred nami odprlo majhno, čedno mestece. A nismo prišli gledat

mesta. Prišli smo si ogledat kostnico – cerkev, okrašeno s kostmi 40.000 ljudi. Čez pokopališče smo se po stopnicah navzdol podali v kletno cerkev. Od blizu in od daleč so nas opazovale lobanje, kolki in stegenice. Po ogledu smo se vrnili na »postajo« in se z majhnim, rumeno-zelenim vlakcem odpeljali v Kutno Horo. V praznem, a prikupnem mestu smo se podali v rudnik srebra. Oblekli smo se v bele halje, si naredili čelade in postali »mini minions«. Proti našim pričakovanjem smo se kot beli možički odpravili čez (verjetno) najbolj turistični del mesta, ko smo se nenadoma pojavili pred vrati rudnika. Počasi smo se pričeli spuščati po stopnicah, ki jim ni in ni bilo videti kon-

ca. Znašli smo se v ozkem hodniku. Sklonjeni smo se podali skozi ozke prehode. Še dobro, da so bili naši trebuščki sploščeni, saj je bil ponekod rudnik širok le cca 40 centimetrov. Seveda smo si po naši rudarski preizkušnji privoščili še obilno kosilo in se počasi odpravili nazaj proti hostlu.

Moram pa še omeniti, da nas je v hostlu pričakalo manjše presenečenje, ki smo si ga punce zakuhale popolnoma same! Namreč v sobi na tleh nismo imele niti enega samega centimetra, ki ne bi bil prekrit s tono oblačil, hrane, ličil, čevljev. A ne samo to. Vse punce smo bile globoko v spancu, ko nas je neko noč

Čveka | Ko di(v)jak na rajžo gre ...

obiskal škotski »prijatelj«. Vse smo mislile, da je prišel naš sošolec, zato smo ga brez prižiganja luči nagnale iz sobe. Zjutraj se je izkazalo, da le ni bilo tako. Še zdaj ni nikomur jasno, kaj in kako se je to zgodilo.

Zadnji dan izleta se je začel z ogledom Clementinu-
ma (stare čudovite knjižnice in astronomskega koticčka). Tudi tukaj smo se povzpeli na razgledni stolp in naenkrat nas je

presenetilo vreme. Snežilo je! Si morete misliti!? Konec aprila in sneg. Popoln nesmisel. Moram reči, da tega definitivno nismo pričakovali. Premraženi smo se čez mesto podali še od judovskega pokopališča pa vse do metronoma na hribu in do tehniškega muzeja. Čeprav smo imeli v načrtu še pohod do Dancing Housa, nam to ni uspelo, saj nas je premagala lakota. Prosto popoldne smo iz-

koristili za nakup spominkov in za doživljanje zadnjih občutkov mesta. Nekaj minut do polnoči smo z vlakom odrinili z glavne praške železniške postaje na enajsturno pot proti domu.

Naj zaključim s tem: Se sprašujete, koliko smo prehodili v teh nekaj dneh (kkm ...) in nočeh? – Naš pedometer pravi, da vsaj 76 kilometrov! Pa nam je žal? – Nikakor! Bi ponovili? – Takoj! ●

Večna pomlad

Melanie Jožič

Z mami sva kar nekaj časa razmišljali, kam bi šli ob zaključku šolskega leta. Kakor se tudi pri večini reči ne strinjava, tudi to ni bilo izjema. Sama nisem ravno za vročino, ona pa je ravno za to, da je na toplem in ob morju. Tako je »padla« ideja o Gran Canariu, otoku v Atlanskem oceanu, ki ima večno pomlad. Torej dostop do morja je, pa tudi temperature niso čez dan ravno visoke.

Treba je vedeti, da Kanarce sestavlja sedem otokov, ki so vsi vulkanskega nastanka. Med te otoke tako spadajo Fuerteventura, Lanzarote, Tenerife, ki je najverjetneje najbolj znan, La Palma, La Gomera, El Hierro in tudi že zgoraj omenjeni Gran Canaria. Poleg sedmih velikih otokov k celotnemu otočju prištevamo še šest manjših. Vsak otok posebej pa nudi edinstveno kombinacijo zabave in počitnic.

Sami sva obiskali Gran Canaria, ki je čudovit otok z osupljivimi plažami in je kot nalašč za raziskovanje. Obstaja veliko plaž na otoku, ampak najlepše so na južnem delu. Tako sva se nastanili v letoviškem naselju skrajno južno, Playa del Ingles.

Žal se na otok ne da priti iz Ljubljane, ampak je treba iti vsaj do Gradca. Neposredni let je trajal približno pet ur, zamenjali pa sva en časovni pas. Ko sva se peljali z letališča, ki

je zraven glavnega mesta Las Palmas, me je presenetila sama velikost tega mesta. Ugotovila sem, da je celo večje od Ljubljane, saj v njem prebiva približno štiristo tisoč ljudi. Jasno je, zakaj slovi kot raj za surferje, saj so tukaj izjemno visoki valovi.

Klima je nadvse ugodna, če ne celo najugodnejša na svetu. Če bi jo primerjali s Slovenijo, bi najbolj ustrezala poznopomladanski. Temperature se skozi celo leto gibljejo od 15 do 30 stopinj. Atlantik preprečuje

preveliko segrevanje ali ohlajanje otokov. Temperatura morja je od 21 do 23 stopinj.

Ker z mami nisva ravno tip človeka, ki bi le prišel v hotel in tam preživel svoje počitnice, sva se odločili, da malce raziščeva otok. Tako je bila edina možnost, da vzameva rent a car. Avtomobili so večinoma srednjega razreda, saj zaradi uvoza cena naraste za približno 30 %, medtem ko so goriva cenejša kot pri nas. Veliko je nakupovalnih središč, ki so narejena kot kocke, v nadstropjih, z osrednjim delom v pritličju, kjer se dogajajo raznovrstne prireditve. Tako ljudje sedijo po lokalih in od vsepovsod opazujejo, kaj se dogaja v osrednjem delu.

Nakupi so cenejši, saj so izven davčnega območja Skupnosti. Običajna davčna stopnja na Kanarskih otokih je tako le 5 % in je za določene storitve celonična. So nekakšna davčna oaza Evropske unije.

Otok je geografsko izjemno razgiban, od peščenih plaž do strmo padajočih klifov in visokih vrhov, ki na Gran Canarii dosežejo skoraj 2000 metrov, do idilično urejenih naselij. Po vrhovih rasteta kostanj in bor. Nekateri se pritožujejo, da je otok že preveč pozidan, vendar se mi zdi, da tam vse, kar naredijo, naredijo s slogom.

Največja znamenitosti so kljub vsemu peščene plaže, ki

delujejo, kot bi gledali Saharo v malem. Visoke sipine, kjer veter z vrhov nosi pesek. Med sipinami se ljudje sončijo, igrajo odbojko, nekateri z golj radovedno raziskujejo pesek in se sprehajajo gor in dol po peščinah.

Cene nepremičnin so podobne kot v Ljubljani, s tem da dobiš še skupni bazen s palmami in seveda lepo vreme vse leto. Mesta so urejena, vse funkcionira; sploh javni prevoz in tudi taksisti so pošteni. Presenetilo me je, da nisem videla niti enega semaforja, saj je promet urejen le s krožišči, ki so v sredini posajena s tropskim rastlinjem.

Na otoku sem srečala največ nemških upokojencev, ki so se zaradi izjemno ugodnega podnebja preselili na Gran Canario, najde pa se veliko mladih Britancev, ki zaradi ugodnih letalskih letov pridejo sem na tedenski oddih. Gran Canaria je tako priljubljena zaradi različnih razlogov, ker poleg uživanja na plaži, kopanja, surfanja in ostalih vodnih športov ponuja tudi kulturne izkušnje, obisk muzejev, zgodovinskih znamenitosti, kulturnih dogodkov, kot tudi več pomembnih mednarodnih festivalov, ki potekajo v Las Palmasu skozi celo leto. Tako se na otoku najde za prav vsakega nekaj. ●

Pikantne prigode profesorja Utenkarja

Anja Sobočan in Lea Kranjc

Kako ste dobili vzdevek Čips?

Pred več leti sem veliko potoval naokoli z judoisti (sicer nisem treniral, sem pa bil zraven) in na številnih tekmah cele dneve v telovadnici predvsem jedel čips. Kot otrok sem bil namreč »ful špurav«, jedel sem ravno par stvari, ampak čips sem pa »mazal«. In tako sem enkrat v Ljubljani v Tivoliju »požrl« osem paketov čipsa, v Srbiji v Arandjelovcu pa dva dni nisem jedel drugega kot čips pa pil korenčkove soke. Tako da ... od tam sem dobil ime Čips.

Torej ga niste dobili pri taborništvu?

Pri tabornikih sem že imel vzdevek in so me samo tako tudi klicali po tem imenu (Čips), itak me še danes vsi kolegi pa kolegice kličejo Čips.

Še sodelujete pri tabornikih?

Ja, seveda, saj sem zadnjih 16 let starešina v rodu Črno jezero.

Že nekako tradicionalno je, da odhajate z dijaki na maturantske ekskurzije. Obstaja kakšna zgodba, ki vam je še posebej ostala v spominu?

Vsako leto se na maturantskem splete nekaj ljubezenskih zgodb, ki so večinoma kratkotrajne ali pa trajajo nekje do konca četrtega letnika. Bil pa je primer na Krfu: pred nekaj leti sta dva začela na maturantskem ali pa tik pred njim hoditi. Danes sta poročena, živita v Oplotnici, imata dva »froca«, tako da je zadeva obrodila. Pa še en primer, tudi z oplotniškega konca, kjer še sicer ni otrok, ampak je pa zveza očitno zelo trdna.

Znani ste tudi kot odličen tabornik. Obstaja kakšna zanimiva taborniška zgodba?

Taborniških zgodb je »gljih kolko« se spomniš. Mogoče primer, ko smo v bivaku na Rogli morali narediti tudi kurjo obaro, s sabo pa smo imeli žive kure; pa smo šli trije na eno jaso, vzeli smo

vse tri kure, ki smo jih imeli zraven, eno veliko sekiro ... Kolega je držal kuro za glavo, njegova sestra za noge, jaz pa sem mel v roki sekiro. Glavo pa kuro smo položili na stol, on je bil čisto bled in je rekel: »Da ne boš mene po prstih zarezal!« Saj nisem njega zarezal, zarezal sem kuro; ampak kuri sem samo pol glave »vsekal«; on pa je spustil kuro, kura je kot nora letela po grmovju, kri je špricala in ta kolega in kolegica sta še danes, 10 let po tem dogodku, vegetarijanca. On je sicer zdaj priznan slovenski režiser, Matjaž Šmalc, iz Konjic ... tako da sem ga naredil za vegetarijanca. Potem pa je prišel en četrty kolega, ki je to gledal, in je rekel: »Kaj te delate vi norci?« Pa smo rekli: »Ja kuro koljemo.« On pa je tisto kuro zagrabil, vzel kuhinjski nož, odrezal kuri glavo, nož obrisal v skalo in deset minut pozneje s tistim nožem kruh rezal. No, tistega kruha ni nobeden od nas jedel.

Potem pa so tu še kakšne druge ... recimo ... o veslanju po Kolpi, tam se tudi najdejo kakšne ful zanimive anekdote ... vse do tega, kako smo čoln čisto razbili na eni brzici – padel je na sedem kosov, ker se mi je pač postavil po robu, in se je napolnil z vodo in ga je seveda »ftrgalo« na sedem kosov.

O vas smo slišali tudi, da zelo radi »spravljate skupaj« dijake in dijakinje. Vam je mogoče že uspelo kdaj koga zares poparčkati?

To je vse skupaj bolj ali manj na osnovi šale ... da bi jaz kogarkoli »skupaj spravljaj« – niti pod razno. Konec koncev jaz nisem za to usposobljen, sem profesor zgodovine in geografije in moje poslanstvo je izključno v tem, da vas vzgojim in da vas pravilno izobrazim. Če dam ob tem kakšen življenjski napotek, je to v skupno dobro. Da pa bi jaz koga »spravljaj skupaj« ... za to so internet, Facebook in ostale zadeve, številne priložnosti izven šole in vse, kar je v šoli rečeno na to temo, je mišlje-

Prej sem že omenil, da sem tabornik, tudi profesor Kampuš je tabornik. On je tabornik v rodu Belega konja v Slovenskih Konjicah, jaz pa sem v Bistrici. Že nekaj časa se dogovarjava oz. sva se dogovarjala, da bi se kakšne taborniške aktivnosti udeležila skupaj. Tako sva videla pred dvema letoma ali tremi razpis za taborniško tekmovanje v kanuju, spust po Ljubljani. Nekako se v lanskem letu nisva mogla časovno uskladiti, letos pa sva zadevo vzela zares in tako sva se odpravila na veslanje. Pri prijatelju na Kolpi sem si sposodil neoprensko obleko, pred spustom je namreč ves čas deževalo. Ko smo prišli tja, je že nekaj tabornikov iz Ljubljane debelo gledalo: »Haha, Bistričani, Štajerci so prišli.« Nato so »pogrunтали«, da sva učitelja. Debelo so naju gledali, ko sva se tam spravljal v neoprene, edina med vsemi tekmovalci. Ampak midva sva bila potem suha, saj je na spustu po Ljubljani včasih malo lilo, malo je bilo suho, čoln je »letel ko raketa«, morali smo reševati številne spretnostne naloge. Na koncu sva bila med triindvajsetimi ekipami deveta, kar je bilo za dva čisto amaterska veslača, ki nikoli prej nista sedela v čolnu skupaj, uspeh. Z uspehom sva bila več kot zadovoljna in naslednje leto bova to seveda ponovila.

no izključno na šaljiv način. Mogoče malenkost za sprostitvev napetega vzdušja v razredu ...

Srednješolci smo nagajivi, vedno imamo dovolj energije, da delamo neumnosti. Tudi pri vaših urah se je zagotovo že zgodila kakšna. Je morda kakšna, ki vam je še posebej ostala v spominu?

Povezana je morda s prvo generacijo dijakov (1999/2000). Dijakinja je bila vprašana geografijo. Prišla je pred tablo in prvo, kar me je vprašala, je bilo, če je lepo urejena. Bila je v minici in v škornjih. Debelo sem jo pogledal in jo vprašal, kako to misli. In ona pravi: »Tak, sem prijetno urejena?« »Ja, ja. Zelo prijetno si urejena. Afriko mi predstavi, prosim,« sem ji rekel – to je bilo

namreč vprašanje. Ona pa me začudeno pogleda in reče: »Afriko?« Rečem ji: »Afriko, ja. Kje je Afrika?« Pa ona zopet: »Afrika?« In ji rečem: »Ja, Afrika. Na zemljevidu mi pokaži Afriko.« Ona me gleda in reče: »Afrika? Ja, ni je.« In jaz jo vprašam, česa ni. Ona pa začudeno dvigne obrvi in reče: »Afrike?« Takoj je dobila šus, sploh se nisva več naprej pogovarjala. To je ena takih resničnih cvetk vseh cvetk, recimo. Pa vem, da je tudi v enem razredu dijak pisal test ... pisali smo antično Grčijo ... in tip je napisal esej, v katerem je pomešal Iliado, Odisejo, malo Shakespeara, Hamleta, Romea in Julijo, Kralja Ojdipa in na koncu bi to naj bila vsebina Iliade. Konec koncev ne veš, ali bi se smejal ali jokal. ●

Naši profesorji pod lupo resnice

Barbara Korošec

Ela Plavec, Lucija Klauž, Špela Ačko

Kaj je največja neumnost, ki ste jo naredili v srednji šoli?

Ne vem, če bi vam to povedala ... Profesorji so nam dali ređovalnico, da smo jo nosili od enega predmeta do drugega. Enkrat smo šle tri punce na stranišče in si kar vpisale ocene. Onidve kar pri treh predmetih, jaz pa samo pri geografiji. Profesorji sploh niso ugotovili in potem nisem bila vprašana.

Kaj je predmet, ki ste ga sovražili v srednji šoli?

Tega predmeta zdaj ni več – samoupravljanje s temelji marksizma. Ampak sovražili smo ga vsi in to zaradi profesorice, ki je govorila samo v tujkah in je nismo razumeli čisto nič. Ko smo jo razjezili, nam je rekla, da smo konfuzni, a nismo vedeli, kaj to pomeni.

Kaj je najbolj smešna oziroma neumna stvar, ki jo je naredil dijak SŠSB?

To je bilo še na prvotni šoli. Moja miza je imela eno stran »polno« in si je dijak nalepil »švinglce« po celi strani. Mislil je, da svoje mize ne bom pregledovala, ampak sem videla, da mi preveč gleda pod noge.

Kateri je vaš najljubši narodno-zabavni ansambel?

Sploh ne vem, kaj naj vam odgovorim. Nikoli nisem poslušala take glasbe.

Najvišja stopnja alkohola, ki ste ga kdaj imeli v krvi?

Nikoli me še niso preverjali. Tako da ne bi vedela; nikoli nisem bila pijana, vedno sem vedela, kaj delam.

Komentirajte, prosim, izjavo Lojzeta Petrleta (17. 9. 1990) ... »Z volitvami smo opravili lažji

del. Težji nas še čaka. Več bo znoja kot romanti-ke. Vlada počne vse za temelje naše nove stavbe. Potrebni so novi zakoni, potem nova praksa. Preden zaživimo iz novega duha, pa bo treba še nekaj vzgoje, kot na primer odnos do dela.«

Zdaj, ko poslušam, se mi zdi, da ima Petrle nek uvid v te čase. Ne vem, kaj bi sicer komentirala, saj ta izjava pove vse.

Vam ljuba razvada?

Čokolada. Ali pa to, da rada zaspim na kavču, tako da – moj kavč!

Se spomnite, koliko neopravičenih ur ste imeli v srednji šoli?

V posameznih letnikih? Največ v celem letu, mislim, da sem jih nabrala, osem. Ampak nam jih je potem razrednik vse opravičil, ker je bil Bistričan; učil pa je na Prvi gimnaziji Maribor. ●

Darke Korošec

Lara Polh

Kaj je največja neumnost, ki ste jo naredili v srednji šoli?

Obiskoval sem Srednjo elektro-računalniško šolo v Mariboru, kjer sem bil sicer kar priden dijak, a se je zgodilo, da sem razbil steklo na vhodnih vratih šole, ko sem tekel za prijateljem. On jih je zaloputnil pred mano, ko pa sem jih zaustavil z roko, nisem prijel za okvir, ampak steklo, ki je nato počilo pod mojo roko. Posledično sem se porezal, s prijateljem pa sva morala kupiti novo steklo.

Predmet, ki ste ga sovražili v srednji šoli?

V srednji šoli nisem sovražil nobenega predmeta.

Najbolj smešna ali neumna stvar, ki jo je kakšen dijak naredil v srednji šoli?

Če pogledam v preteklost, ni ničesar, kar bi mi ostalo v spominu.

Najljubši narodno-zabavni ansambel?

Noben, ker ne poslušam narodno-zabavne glasbe. Poslušam pa rock glasbo, pri kateri mi jih je vseč mnogo skupin, kot so Florence and the Machine in U2.

Najvišja stopnja alkohola v krvi?

Takrat se nisem zavedal, za kar mi je zelo žal in tega ne bi nikoli priporočal komurkoli, sebi pa tudi ne, saj bi se lahko tragično končalo.

Komentirajte, prosim, izjavo dr. Andreja Stareta ... "Ko pogledam vrstni red, kjer vodi Kranjec, tretji je Tepeš, čakamo pa še na Petra Prevca, je orgazem skoraj popoln."

Kruha in iger za množice.

Vaš največji »guilty pleasure«?

Ga nimam, ker nič takega ne počnem, saj bi se potem slabo počutil.

Koliko neopravičenih ur ste imeli v srednji šoli?

Bilo jih je toliko, da je bila potrebna še samo ena neopravičena ura za izključitev iz šole, kar pa je bilo načrtovano skozi celo leto. Največ se jih je sicer nabralo v juniju, ko pri pouku ni bilo kaj početi. ●

Jasna Županič

Eva Simonič

Opišite največjo neumnost, ki ste jo naredili v šoli.

Najbrž je bilo drobnih stvari več, se jih niti ne spomnim; je pa bila kakšna malce »drugačna« tudi na našem maturantskem izletu. Bili smo v Španiji, na Costa Bravi, in spali v znanem Lloret de Maru. Seveda je za dijake bilo in je še zmeraj pomembno, da najdejo trgovine, ki so zelo ugodne, za nabavo različnih stvari in spominkov. In tako smo se dekleta podala v raziskovanje Lloreta. Imele smo uro časa pred izletom v Tosso in se tako podale v bolj zakotne ulice. Bolj smo se oddaljevale, vidno so cene, takrat še v pezetah, padale. Prevezla sem iniciativo pri vodenju po teh ozkih ulicah za pešce, tako daleč, da smo prišle do roba mesta. Dekleta je zajela panika, predvsem zaradi časa, ki ga tako rekoč nismo več imele. Nazaj pa nobena ni vedela več, kako ... Telefonov takrat ni bilo, da bi komurkoli sporočile našo zadrego. Zaradi panike in zmede smo res tudi nekoliko zašle, a na koncu s petnajstminutno zamudo le priteklo do avtobusa. Seveda so jezni učitelji takoj pregledali naše vrečke, v katerih je bilo tropsko sadje, ki ga pri nas takrat še ni bilo toliko, majice z napisi in spominki. Tudi precej lepo, umetelno izdelane stekleničke s sangrijo. To je bil seveda suvenir za starše, smo pojasnile učiteljem ☺ in kompenzirale sadje za dobro voljo profesorjev ter se tako malo odkupile za čakanje.

Predmet, ki ste ga sovražili v srednji šoli?

Ne morem reči, da sem kateri predmet v šoli sovražila, to ne. Je pa res, da so bile učene ure obrambe manj zanimive, tudi nenehno igranje odbojke pri telovadbi ni bilo ravno v veselje. Vse skozi sem bila vzorna učenka in rada sem hodila v šolo. Nisem imela težav pri učenju, tudi z učitelji ne, in če tako pomislim, sem bila vedno zelo vedoželjna ... kot tudi danes. ☺

Kaj je najbolj smešna oziroma neumna stvar, ki jo je naredil dijak SŠSB?

Zagotovo se večkrat nasmejim nespretnim prepisovanjem pri testih. Predvsem pa je zanimivo slišati popolnoma nove razlage o kakšnih geografskih pojavih ali pa odkrivati kraje na zemljevidih. ☺ Včasih dijaki Avstralije na karti sveta sploh ne najdejo, iščejo Ande v Skalnem gorovju, reko Nil v Južni Ameriki, zamenjajo Pacifik in Atlantik, ne vedo, da imamo Gorjance ...

Najljubši narodno-zabavni ansambel?

Ni ga in ga nikoli ni bilo. Poslušam rock glasbo in sta mi Mi2 in Siddharta zelo ljubi skupini. Tudi staro zabavno slovensko glasbo imam rada, npr. Med iskrenimi ljudmi Majde Sepe, Mala terasa Belih vran, Dan ljubezni Pepela in krvi ... pa malce mlajšo, npr. pesmi Nuše Derenda, Predina, Kreslina, Mlakarja ...

Komentirajte, prosim, izjavo ddr. Slavoj Žižka ... »Ne potrebujemo več enotnosti, ampak več razlike!«

Se mi zdi, da je dobro in potrebno oboje. Razlike nas bogatijo, predstavljajo naše meje znanega in udobnega. Nas premaknejo naprej in v prihodnost. In v tej različnosti je dobro, da obstane enotnost. Ta vpliva na harmonijo razumevanja in s tem na razvoj, ki je prav zaradi tega uglašen. Vsaka uglašenost je dobra, je pozitivna energija.

Lidija Ličen

Ela Plavec, Lucija Klauž, Špela Ačko

Največja neumnost, ki ste jo storili v srednji šoli?

Joj ... Na primer, da sem kdaj kakšno uro (saj jih ni bilo v množini, ena je bila samo) fizike preživela na stranišču namesto v učilnici. Bilo mi je slabo, seveda. (Smeh.)

Kateri predmet ste najbolj sovražili v srednji šoli?

Matematiko.

Najbolj smešna ali neumna stvar, ki jo je naredil dijak SŠSB?

O neumnih ne bi mogla govoriti, o kakšnih smešnih pa že. V 1. letniku razlagam o trojanskem mitu in da je vse to predzgodba, da je to bistvo in se tako začne Iliada. In ko jaz to potem sprašujem, dijaka vprašam, naj predstavi trojanski mit, in on me gleda in se začne smejati in reče: »S predigro ali brez?« In jaz se smejim in rečem: »Vsekakor z.« Ampak to še ni vse. Mi smo se tega spominjali štiri leta in smo se vedno režali na to temo. Pride on na ustni izpit mature ... Kaj potegne? Jaz sem ga videla, da je potegnil list, šel je sedet ... on mene gleda in se mi reži in jaz rečem: »Z ali brez?« In on reče, da z ... Ta je taka krasna!

Vaš najljubši narodno-zabavni ansambel?

Ga nimam. Poslušam tudi to glasbo, ampak najljubšega pa nimam.

Najvišja stopnja alkohola v krvi?

Ni bila nikoli izmerjena.

Komentirajte, prosim, izjavo ... »Slovenec sem. Ne jamram. Iščem rešitve.«

Katastrofa.

Koliko neopravičenih ur ste imeli v srednji šoli?

Nisem jih imela.

Niti ene?

Ne, ker mi je bilo takrat slabo na stranišču. (Smeh.)

Vaš največji »guilty pleasure«?

Čokolada. ●

Ljubo Gričnik

Špela Kitak

Največja neumnost, ki ste jo storili v srednji šoli?

Ja, to da nisem prišel k pouku (smeh), sicer pa še marsikaj takega, ampak ni za v javnost (smeh).

Kateri predmet ste najbolj sovražili v srednji šoli?

Slovenščina (in angleščina).

Najbolj smešna ali neumna stvar, ki jo je naredil dijak SŠSB?

Kako to – smešna? Smešno je tako ali tako vse, kar naredite (smeh); to pa zato, ker hočete preliščiti sistem, pa vam ne uspe. So pa že nekateri dijaki pobegnili iz razreda, ko bi morali biti vprašani. Pa me je dijak vprašal, kaj bi jaz naredil, če bi on, ki je vedel, da bo vprašan, vstal in stekel po hodniku ... pa sem mu rekel, da nič, ker tako ali tako ne bi prišel mimo mene ... ko pa bo on prišel, da potrebuje oceno, se bom pa jaz vstal pa pobegnil. (Smeh.)

Vaš najljubši narodno-zabavni ansambel?

Nerad poslušam glasbo, sicer pa ... Kaj so narodno-zabavni ansambli? (Smeh.) Ne vem, napiši nekaj.

Najvišja stopnja alkohola v krvi?

Sicer je še niso izmerili, ampak izgleda, da je niti ne bi mogli. (Smeh.)

Komentirajte, prosim, izjavo stilista Milana Gačanoviča ... »Slovenci so najlepši, ko so slečeni.«

Za Slovence sicer ne vem, za Slovenke pa bi pritrdil. (Smeh.)

Največji »guilty pleasure«?

Ne, pa ne delam tega.

Število neopravičenih v srednji šoli?

(Smeh.) Ja, nisem jih štel. V četrtem letniku pa sem prišel v šolo šele oktobra, ker sem mislil, da sem študent; sem pa kljub veliko izostankom naredil vse v rednem roku. ●

Mag. Marko Žigart

Rebeka Ratej

Opišite največjo neumnost, ki ste jo naredili v šoli.

Prav veliko neumnosti nisem počel. Vsaj meni niso bile videti takšne. Z današnjimi očmi bi rekel, da je bila neumnost nesodelovanje in neposlušanje pri pouku, saj moraš kasneje brez pomoči učitelja to isto snov sam predelati. Izguba dragocenega prostega časa, če že drugega ne.

Kateri predmet ste najbolj sovražili v srednji šoli?

Morda sem bil najmanj spreten pri zgodovini, vendar je nisem sovražil.

Najbolj smešna ali neumna stvar, ki jo je naredil srednješolec?

Bilo je nekoč, ko je učitelj pričel nepričakovano spraševati. Nismo bili pripravljene, vendar se je moj sošolec, ki je še najmanj znal, javil. Na nobeno vprašanje ni odgovoril, tako da je učitelj zno-rel in ga zmerjal z narodnim herojem, ki žrtvuje svoje življenje za soborce. No, na koncu se je pomiril in mu ni podelil enke. Tudi s spraševanjem ni nadaljeval. Bili smo kar dobro povezan razred.

Najljubši narodno-zabavni ansambel?

Žal ne poslušam te glasbene zvrsti.

Najvišja stopnja alkohola v krvi?

Ne glede na to, če kdaj kaj popijemo, je odgovorno, da takrat ne poprimemo za volan. Tega pravila se držim.

Komentirajte, prosim, izjavo novinarja Dela, Zorana Potiča, na Twitterju o ozdravitvi Igorja Bavčarja ... »Nobelovo nagrado za medicino so dali nekemu tipu z Japonske in ne Metki Zorc, ki je uspela napol mrtvega človeka spraviti na košarkarsko igrišče.«

Gospa dela čudeže. Žal Nobelove nagrade za to kategorijo ni.

Največji »guilty pleasure«?

Morda bo od sedaj naprej poslušanje narodno-zabavne glasbe. Hecam se.

Število neopravičenih v srednji šoli?

Naš razrednik nam je v višjih letnikih neopravičene opravičil, če smo se udeležili krvodajalske akcije. Če se ne motim – za eno udeležbo 5 ur. No, nekaj ur se je nabralo in sem pričel s krvodajalstvom ... ●

Vera Cunk Manič

Anja Sobočan

Se spomnite največje neumnosti, ki ste jo naredili v šoli?

Se ne spomnim, ker nisem delala neumnosti.

Kaj pa predmet, ki ste ga v srednji šoli najbolj sovražili?

Sovražila nisem nobenega, najmanj vseč pa mi je bil tuji jezik – zaradi slabih profesorjev.

Najbolj smešna ali neumna stvar, ki jo je naredil srednješolec?

Ponavadi si zapomnim le lepe stvari, saj sem mnenja, da si zapomniti človeka po slabih stvarih ni v redu.

Najljubši narodno-zabavni ansambel?

Ne poslušam rada narodno-zabavne glasbe; eni izmed njih pa so sicer v redu, na primer Modrijani (Ti moja rožica) in Čuki.

Najvišja stopnja alkohola v krvi?

Vedno, ko sem pihala, sem napihala 0,0. V življenju še nisem bila pijana.

Največji »guilty pleasure«?

Nimam.

Število neopravičenih ur v srednji šoli?

Se ne spomnim, sama nisem »špricala«, razen če je bilo skupinsko »špricanje«.

Kaj pa kakšna prigoda z dvojčico?

Enkrat sva šli skupaj pisat kolokvij, sedeli sva druga ob drugi. Pisali sva isto število točk. Pro-

esorica naju je obsodila prepisovanja, čeprav tega nisva počeli. Na koncu se je vendarle ugotovilo, da to ni res, kljub temu pa v prihodnje raje nisva sedeli skupaj.

Tudi vaša dvojčica je prof. biologije. Katera je po vašem mnenju strožja?

Po mojem mnenju nobena ni stroga, sva pa realni.

Komentirajte, prosim, izjavo Ane Marije Mitič ... »Za božjo voljo, punce, dekleta, ne odrekajte se vsemu lepemu, kar nam življenje ponuja, zato ker je na naslovnici neka retuširana bedna suhiča, ki ne premore niti iskrenega nasmeha.«

Res je, vsi smo svoji osebk (individuumi) in zato je pomembno, da se spoštujemo takšne, kot smo, ne kot nas drugi želijo videti. Pomembno je, da smo s sabo zadovoljni. ●

Mag. Damijana Gregorič

Urška Pristovnik

Opišite največjo neumnost, ki ste jo naredili v šoli.

(Ostala brez besed.) Zase se je ne spomnim ... Ob zaključku šolanja so dijaki neki profesorici kemije (nisem bila to jaz) podarili epruveto s »krvjo«, da naslednjim generacijam ne bo več pila krvi.

Kateri predmet ste najbolj sovražili v srednji šoli?

Sovražila nisem nobenega, nisem pa bila preveč navdušena nad tujimi jeziki. Mogoče se to vidi na mojem organu, ki ni najbolj dolg.

Najbolj smešna ali neumna stvar, ki jo je naredil srednješolec?

Najbolj zabavna ura kemije je bila takrat, ko so dijaki dobili domačo nalogo (prav vsi so jo naredili), da poiščejo šalo, ki je povezana s kemijo. Ena izmed šal je bilo vprašanje: »Kakšna je razlika med vodo in dvojčkoma?« Premislek ... Formula vode je H₂O, ko pa starša izvesta, da pričakujeta dvojčka, vzklikneta: »OH, 2.«

Najljubši narodno-zabavni ansambel?

Poskočni muzikanti; sem lokalpatriotka in tudi član ansambla je bil sinov »sosošolec«.

Najvišja stopnja alkohola v krvi?

Še nikoli mi je niso merili, po moji oceni, ker sem kemičarka, ni bila nikoli presežena tista dovoljena količina za voznika ... pa ne začetnika. Gotovo sem imela kdaj več kot 0.0.

Komentirajte, prosim, izjavo Freda Sztajnkrycerja ... »Medtem ko si svet izmenjuje slike mačk, je Slovenija nevarno razširila svoj projekt svetovne prevlade. V naslednjem koraku bo Aleksander Čferin nadomestil Platinija. Že zdaj z Melanijo nadzirajo Trumpa in ZDA.

Nadzor nad nogometom je zadnji korak. Svet pa je tiho. Hočemo nazaj svoj svet.«

Zopet sem ostala brez besed. Me pa veseli, da smo Slovenci postali znani po zaslugi Melanije in Čferina. Upam, da nas tudi zato ne bodo več zamenjali s Slovaško.

Največji »guilty pleasure«?

Pred vsakim popraviljem testov sem pojedla polovico 100-gramske čokolade; do danes se mi je okus spremenil.

Kaj pa število neopravičenih ur v srednji šoli?

Jaz mislim, da ena, ampak to je že tako dolgo nazaj, da se ne spomnim, če je bila samo ena ... pa še to smo jo izkoristili zaradi zamude avtobusa.

Zanimivo, tudi jaz imam eno samo, pa še tisto ste vi zahtevali zaradi »špricanja« kemije ...

A res? Kaj pa je bilo?

Nenapovedano spraševanje, prvi letnik.

Aha ... (Smeh.) ●

Robert Obrul

Melanie Jožič

Na šoli je znan kot tisti prijazni »nemški« profesor. A manj znano je, da ne poučuje le nemščine, ampak tudi zgodovino. Še manj pa vas je najverjetneje seznanjenih s tem, da profesor Obrul že več kot 10 let prepeva v vokalni skupini Sonus. Skupina nastopa le ob priložnostih in njihov glavni cilj je, da so zabavni. Čeprav je vse skupaj le konjiček, kljub temu pišejo priredbe. Tako se njihova najnovejša – po Ditkinem originalu Prinesi mi rože – po moško glasi: Prinesi mi pivo!

Začniva malce zgodovinsko. Katero srednjo šolo ste obiskovali in kaj je največja neumnost, ki ste jo takrat naredili?

Obiskoval sem SERŠ v Mariboru, program računalništva. No, svojih neumnosti raje tukaj ne bi predstavil, se je pa v razredu zgodila neka neumnost, ki bi jo lahko preprečil. Imeli smo namreč profesorico, ki je vedno, ko je vstopila v razred, tresknila z vrati in to je bilo precej moteče. Zato se je sošolec odločil in ji snel vrata s tečajev. Tako je kot vedno prišla v razred, tresknila z vrati, a vrata so tokrat padla. Mislila je, da se je to naredilo, ker je premočno zaloputnila, mi pa smo se samo smejali.

Kateri predmet pa vam v srednji šoli ravno ni bil pri srcu?

Kemija. Zdela se mi je nekako neživljenjska in me zato nikakor ni pritegnila.

Koliko bi znašalo število vaših neopravičenih v srednji šoli?

V vseh štirih letih mojega šolanja bi se jih nabralo kakšnih 20.

Kaj je najbolj smešna stvar, ki jo je dijak naredil v srednji šoli zdaj, ko ste vi profesor?

Menim, da imam po večini pridne dijake, a ker sem tudi sam delal neumnosti v njihovih letih, jih skušam razumeti ...

Ker vemo, da se počutite domače v glasbenih vodah ... Kateri pa je vaš najljubši narodno-zabavni ansambel?

Raje bom rekel Bratje iz Oplotnice, saj tam igra moj tast.

Kolikšna je bila vaša najvišja stopnja alkohola v krvi?

Najverjetneje sem jo dosegel v študijskih letih, a sem imel srečo, da mi je drugi niso izmerili.

Komentirajte, prosim, izjavo ddr. Slavoj Žižka: »Ne potrebujemo več enotnosti, ampak več razlike.«

Strinjal bi se z njo. Enotnost je usmerjena k temu, da bi vsi bili roboti, a nas raznolikost dela boljše.

Kaj je Vaš največji »guilty pleasure«?

To bi pa bila čokolada, saj ko jo imam doma, delam predvsem na tem, da je nimam dolgo. Toda tistih temnih in z veliko odstotki kakava nimam tako rad. Moja razvada so predvsem nezdrave čokolade; tako mi je najljubša mlečna.

Umetnije 2016

Naše letošnje umetnije

Laura Ramšak

Smo v letih odraščanja, naš svet se močno in hipno spreminja. Zdi se, da je glava prepolna občutkov in čustva kar vrejo. Ves ta karneval odmeva po našem telesu, pleše in razgraja. Mogoče bi kdo to poimenoval delovanje hormonov, ampak ne, gre za odlično obdobje našega življenja, čas, ko se je potrebno naučiti izražati, kar prebiva v nas. In umetnost je popoln način.

Natečaj Umetnije nas tako spodbuja k temu, da si kljub natrpanemu urniku življenja dijaka najdemo čas in ustvarimo nekaj iz naše duše, da prelijemo nekaj, kar teče v nas, na list papirja, na platno, da najdemo popoln motiv za sliko ali ustvarimo zgodbo za film oziroma gledališče.

V dokaz tega, da dijaki naše šole izražajo barvite in edinstvene občutke in dajejo svetu svoj pečat, so navdihujoče umetnine, ki so prispele na natečaj. Zaključna prireditev je tako lepo povzela ustvarjanje skozi preteklo leto in nas navdihnili za nadaljnje izražanje naših čustev.

Prireditev sva vodila Timotej Kresnik in moja malenkost, mnenja strokovne žirije je bral Jan Alenc, scenarij je delo profesorice Maje Kodrič Crnjakovič, projekcijo pa je pripravila profesorica Tara Sinkovič.

Nagrade in priznanja

LITERATURA

Amadeja Kangler iz 3. a za poezijo

Lucija Klauž iz 3. b za poezijo

Špela Ačko iz 3. b za poezijo

in Martin Čuden iz 2. č za nekaj poglavij iz nastajajočega romana

SLIKARSTVO

Prvo mesto: Tina Goričan, 2. b

Drugo mesto: Vita Mikulič Vernik, 1. b

Tretje mesto: Maša Brdnik, 1. b

FOTOGRAFIJA

Prvo mesto: Sebastjan Pregl, 4. a

Drugo mesto: Špela Kitak, 2. b

UMETNA OBRT

Prvo mesto: čipka Albenite Zmajlaj

FILM

Prvo mesto: kratki film Abstrakt režiserke Katje Stojnšek

Nagrajencev je bilo še veliko več. Pohvalo so prejeli tudi člani gledališke skupine Lakota. Ne smemo pa pozabiti tudi na lutkarje, ki nas vsako leto presenetijo z izvirnostjo.

Čestitke vsem, ki ste bili ustvarjalni!

Začutite Umetnije 2016

KREMATORIJ SANJ

Dan, kot vsi drugi.
Igramo se v peskovniku brez mivke in igrač,
ker ga pač še nismo pripravljene zapustiti.

Dan, kot vsi drugi,
le da je sparina danes še posebej neznosna.
Lušči se nam koža in znoj spira prve sledove od-
raslosti.

Kako smo vendar že veliki.
Koliko korakov smo že odtisnili v to nevidno
mivko
in koliko njih je spolzelo mimo, kakor pesek v
peščeni uri.

Mi smo si vse predstavljali drugače, kajne?
Mrtvo hladno smo verjeli, da nam peskovnika
nekega dne ne bodo zasedli neki drugi sanjači,
ki bodo, kot mi, verjeli, da bodo samo oni
sposobni onesposobiti čas.

Ironično, ampak vsi za njimi bodo verjeli v enako.
In vsi za nami bodo svoje kosti pustili v mivki.
Peskovnik bo naš in njihov krematorij sanj in
naš in njihov prah se bo pomešal z zrakom, ki
ga dihamo in vsak izdih bo manj naš in vsak
pepel bo manj njihov.

In vse samo zato, ker ga nihče od nas pač še ni
bil pripravljen zapustiti.

Amadeja Kangler

224

Kazen za tišino.
Kazen za krik.
Pridige o narobe in prav.
In vsi si umijejo roke.

Tvoja vzgoja, moj moralni kaos.
A, toplo je in me ne zebe.
Za rojstni dan piham svečke.

Smehljajo se, zato se smehljam nazaj.
Vse je videti dobro.

Lucija Klauž

40.

Stiskam roke ob bok.
Rama ob ramo.
Obraz ob hrbet.
Kot sardele stojimo v dežju.
Imam občutek, da plavam
trdno s stopali na tleh.
Negibno lebdim skozi to brozgo,
ki jo delimo na leta
in dneve in mesece in trenutke.
Čutim le kontinuiteto bež barve.
V pločevinki ribjega olja se stiskam
z drugimi ovcami,
ki mi ne dajo občutka topline.
Grabi me klavstrofobija v brezkončnosti,
v prostrani monotonosti.
Ne čutim razlik
med letos in lani,
med poletjem in zimo,
med mano in oljem.
Rama ob ramo.
Obraz ob hrbet bež barve.

Špela Ačko

48.

Zavrgli ste knjige.
Izbrisali besede v njih.
Brez pomisleka
so pristale v kontejnerju
za reciklažo papirja.
Me boste reciklirali kot ostale?

Špela Ačko

Čveka | Ko umetnost spregovori ...

Zlo se prebuja

Vsi so se razšli ... vsak član ekipe je odšel na svoj konec, Noabela pa se je odpravila k Jimmyju, kjer ji je on postregel s čajem in nekaj hrane, medtem ko je ona le strmela predse in se ni ganila. Le roke, s katerimi je močno stiskala skodelico čaja, so se ji tresle. Kmalu se ji je za mizo pridružil še Jim. Svojo roko je nežno položil v njeno dlan in jo vprašal, kaj se je zgodilo. S tresočim glasom mu je odgovorila:

»Zaseda ...«

»Bili so povsod. Na stotine Rim-soiev. Nič nismo mogli storiti, Jim.«

»Poskusila sem s skupinskim zdravljenjem, pa mi ni uspelo.«

Govorila je medtem, ko se ji je glas tresel kot šiba na vodi ...

»Kmalu po tem, ko so nas napadli, smo se zbrali v krogu ... večinoma smo se lahko branili, Pedat pa ne. On je imel le pištole, ki dobro vplivajo na daljše razdalje, od blizu pa proti neštetim sovražnikom ne morejo prav veliko. Pedat je padel, Jim! Pedat je ... MRTEV!!!«

Jim ni mogel verjeti. Eden izmed garde Diredona je mrtev, drugi, glavni poveljnik je v bolniški hiši, vsi ostali člani pa so pretreseni zaradi dogodkov, ki so se pred le nekaj urami odvili pred njihovimi očmi!

Po nekaj trenutkih čiste tišine, le dež je bilo slišati od zunaj, je Noabela le ponovno spregovorila:

»Veš, Jim, poskusila sem ...«

»Res sem poskusila rešiti še Pedata ...«

»Vem, saj ti verjamem, ampak ne moreš si očitati njegove smr...«

»SEVEDA SI MORAM! Jaz sem tista nesposobna, ki ne more pri življenju ohraniti enega manjšega klana! Spodletelo nam je, Jim, spodletela nam je naloga, ki ni bila neuspešna že 7 let, odkar je v borbi padla večina Diredonove vojske! ... (odlomek)

Odlomek iz romana, avtor: Martin Čuden

Literarno

se tukaj še

ne konča ...

Iskanje pozabljenih stezic ali proustovsko obujanje

Katja Šlamberger

Na lipi pred našo hišo ... Rahel veter že preganja prve rjave liste z drevesa. Stopim k drevesu in ujamem list, ki ravno pada proti tlom. Te barve, te barve. Rjavkasta, skoraj lisičja. Lisičja barva?

Gledam skozi okno svoje sobe. Sonce se prebuja. Slišim lajež sosedovega psa. Za menoj je dolg vikend, pred menoj pa še daljši teden. Vstanem in se sprehodim do kopalnice. Mudi se mi. Na hitro

se uredim in odhitim v kuhinjo. Vzamem lonček, rumen lonček, na katerem so rožice in napis »Friday is coming soon!«, in vanj natočim mleko. V mislih si splaniram današnji dan. Namreč ponedeljek je in nekako mi ni najbolj všeč, da imam že ob sedmih zjutraj dve uri športne vzgoje. Ozrem se k uri in vidim, da sem pozna. Obujem se in stečem pred hišo. Medtem ko čakam na današnji jutranji prevoz, pogledam okoli sebe. Opazujem okolico, ko se moje oči ustavijo na lipi.

Na lipi pred našo hišo. Rahel veter že preganja prve rjave liste z drevesa. Stopim k drevesu in ujamem list, ki ravno pada proti tlom. Te barve, te barve. Rjavkasta, skoraj lisičja. Lisičja barva?

Sprehajam se ob morju. Ta zvok. Ta zvok morja, ki ti napolni dušo. Bzzzz, bzzzzzz, bzzzz, bzzzz. Pa ne že spet ta zvok! Zakaj ga slišim? Zvok morja je bil boljši! Kaj prekinja moj spanec? Ah, budilka mi zvoni. Pa tako dobre sanje sem imela! Joj, pa ne že spet ta ponedeljek. Spet športna vzgoja in pouk. Isti ritual. Znova in znova.

Odprem oči in pogledam okoli sebe. Razmetana soba mi pričara ta znan, domač občutek. Prekinem budilko in se vstanem. Ne mudi se mi, zato se počasi uredim in odpravim proti kuhinji. V želodcu mi kruli in razmišljam lahko samo o hrani. Hrana, balzam za lačne duše. Odrežem si kos kruha in si nalijem čaj. Sedem za mizo in na telefonu vklopim internet. Brskam po Facebooku, preverim še Snapchat in Instagram. Nič pametnega! Vstanem, odnesem lonček v pomivalno korito in se odpravim proti veži. Počasi se obujem. Korak me zanese proti garaži, skozi kurilnico in skozi zadnja vrata. Pri tem me ne zmotijo niti škripajoča vrata kurilnice. Kakor v transu ... Naenkrat pa, puf!

Spreleti me mraz, ampak se ne ustavim. Hodim dalje, vse dokler ne pridem do brunarice. Na podestu pred brunarico zagledam veliko pleteno košaro. V košari se nekaj zmiga in vame zre par zaspelih rjavih, že skoraj čokoladnih oči. Te oči! Sklonim se in opazujem rjav kožušček. Slišim, kako prične mahati z repom. Obraz mi preplavi nasmešek, ko me prepozna. Opazujem jo. Njen gobček je od starosti že čisto siv. Pobožam jo in začutim njeno globoko dihanje. Zaprem oči. Mehak lisičji kožušček me popelje nazaj ... daleč nazaj – do svojih prvih pravih otroških spominov.

Spomnim se, kako je bila nekoč nabrita. Spomnim se njenih enajstih mladičkov. Spomnim se, kako me je vsak dan, ko sem prišla iz šole, sede čakala pred ograjo naše hiše, kako je iz sosedovega komposta nosila domov zelenjavo in jajčne lupine. Spomnim se, kako je nekoč v boksu stala na pasji hiški in kako me je nek večer prestrašila, ko me je opazovala skozi okno. Spomnim se, kako je vsakič, ko me je slišala igrati na domači klavir, prišla poslušat in kako me je vsak večer s prijaznim laježem opozorila, da je lačna. Na roki začutim nekaj mokrega. Odprem oči in vidim, da me ovohava. Počoham jo in vstanem. V očeh se mi nabirajo solze. Globoko vdihnem in se še zadnjič zazrem v njene, zdaj že odsotne oči. Čutim, čutim, da jo boli. Čutim, kaj jo čaka danes, in vem, da to čuti tudi ona. Odmakne pogled in se prične umivati.

Po petnajstih letih ji namenim še en, zadnji pogled in odidem v šolo.

Stisnem pest in zaslišim zvok mečkanja suhega lista. Obrnem se in vidim, da nekaj metrov stran stoji avto. Naredim prvi korak, naredim še drugega. V pesti še vedno stiskam list. Ko sem že skoraj pri avtu, odprem dlan in pustim, da iz nje zletijo zdrobljeni ostanki rjavega lista. Odprem vrata avta in sedem. Pogledam proti vozniku in vem, da niti približno ne ve, kaj se mi je plete po glavi. Pozdravim ga in odpeljeva se proti šoli. ●

Fotografski natečaj: Sebastjan Pregl

Sebastjan nas je zopet navdušil s svojimi fotografijami. Na fotografijah izraža svoj občutek za izbiro motivov in detajlov, ki ga dopolni z obdelavo na računalniku. Tako tudi iz povprečne fotografije naredi zanimivo fotografijo.

Ko umetnost spregovori ... | Čveka
Likovni natečaj: **Tina Goričan**

Medkulturno sodelovanje in sobivanje

Natalija Kaučič, prof.

Ste kje na šoli ali na šolski spleti strani že opazili ta znak? Verjetno se sprašujete, kaj predstavlja? Pogovarjali smo se s profesorico Natalijo Kaučič, ki na šoli skrbi za dijake priseljence, ki nadaljujejo šolanje na SŠSB ...

Naj vas razsvetlimo. Naša šola je ena izmed 15 konzorcijskih šol, ki je vključena v projekt Izzivi medkulturnega sobivanja, ki se izvaja po celotni Sloveniji in bo trajal do leta 2021. Projekt združuje dva programa in za našo šolo je ključnega pomena program SIMS (Soočenje z izzivi medkulturnega sobivanja). Multiplikatorica Natalija Kaučič izvaja neposredne vzgojno-izobraževalne

aktivnosti z dijaki priseljenci in njihovimi družinami ter usposablja strokovne delavce na tem področju.

V program se je tako poleg SŠSB vključilo še 5 partnerskih zavodov (2. OŠ Slovenska Bistrica, OŠ Pohorskega odreda Slovenska Bistrica, Vrtec Otona Župančiča Slovenska Bistrica, OŠ Minke Namestnik Sonje Slovenska Bistrica in OŠ Antona Ingoliča Spodnja Polskava), saj je tovrstno izobraževanje

pravšen zalogaj, če želimo prispevati k večji sporazumevalni zmožnosti dijakov priseljencev, izboljšati možnosti za uspešno izobraževanje ter boljšo socialno vključenost.

Profesorica Natalija Kaučič nam je zaupala nekaj lepih misli o svojem delu ...

V tednu dejavnosti smo z dijaki priseljenci izvedli druženje s poudarkom na medkulturnem sobivanju. Odpravili smo se po poti šestih videških ribnikov. Učenje slovenskega jezika in kulture okolja je na

ta način dobilo doživeto sporočilno vrednost. Ta dan smo preživeli v prelepi naravi, ob prijetnem druženju dijakov in profesorjev ter medsebojnem spoznavanju. Tukaj v naravi so se zmanjšale razdalje med nami, upali smo si stopiti naproti in ustvariti priložnosti za nove poti. Spomnili smo se Pavčkove pesmi, ki pravi: »Vsak človek je zase svet, čuden, svetel in lep kot zvezda na nebu ... Vsak tiho zori, počasi in z leti, a kamor že greš, vse poti je treba na novo začeti.«

V septembru je bila izvedena delavnica o medkulturnosti in večjezičnosti. Dijaki so s pomočjo slovarjev prevajali besede z različnih tematskih področij. Na koncu so besede v slovenskem, angleškem, nemškem in albanskem jeziku zapisali na asfaltne površine pred šolo.

Izpeljali smo tudi roditeljski sestanek za starše, in

sicer malo drugače. »Dober dan! Mirëdita!« so dijaki 1. e pozdravili starše, sorodnike in prijatelje. Predstavili so se ter povedali, kaj radi delajo. Dijaki albanske narodnosti so predstavili značilnosti Slovenije, dijaki slovenske narodnosti pa značilnosti Kosova. Zapeli so obe državni himni, prebrali nekaj pesmi v slovenskem in albanskem jeziku. Dijake in

starše smo spodbudili, da so zapisali vrednote, ki bi pomagale dijakom tega oddelka oblikovati medkulturno skupnost. Nastalo je prelepo drevo z besedami, ki so pozitivne in usmerjene k dobrim medsebojnim odnosom, in sicer s sporočilom: Rastemo skupaj. Sledilo je medkulturno druženje in sladkanje ob tradicionalnih slovenskih in kosovskih jedeh: potici, fliji ter ob pečenem koštanju.

Dijaki priseljenci obiskujejo v času pouka tečaj slovenskega jezika, v katerem usvajajo osnove našega jezika. V okviru tečaja so si dijaki ogledali tudi opremo in delovanje gasilskega društva v Slovenski Bistrici. Oblekli so zaščitno obleko, se z lestvijo dvignili 30 metrov od tal ter spremljali prikaz priprave na gašenje požara v notra-

njosti. Tako usvajajo slovenščino in spoznavajo možnosti prostovoljstva v našem okolju.

Decembra smo dodali tudi svoj košček za mir ...

Pridružili smo se namreč pobudi, da naredimo kakšno dobro delo in nekemu polep-

šamo dan. Tako so dijaki in dijakinje naše šole v decembru 2016 v skrinjico v šolski knjižnici oddajali lepe misli in želje ob prihajajočih praznikih. Skrinjico smo odprli in vse to zbrali na plakatih. Lepe misli so nam gotovo lepšale minute na šolskih hodnikih ... Tudi ko smo vstopali v učilnice, so nam pričarale nasmeh na obraz, saj

so vsa vrata krasile misli, ki so resnično božale srca. ●

Zakaj izbrati španščino? **Logično!** Jemo tortilje

Špela Kitak

Dijaki 2. b, in sicer tisti, ki se španščino učimo kot drugi tuji jezik, smo že lansko šolsko leto komaj čakali, da s snovjo preidemo na poglavje o hrani.

Najprej smo morali lekcijo seveda obdelati, ure pa so bile sicer kar nadležne, če si se jih udeleževal s praznim želodcem. Najprej smo spoznavali osnovne izraze v kuhinji, kasneje smo naročali hrano v restavraciji in pijačo v baru, ob tem spoznali termine za že poznane jedi, sledilo pa je seveda še spoznavanje pestre španske kulinarike. Ko smo se učili pisati

recepte in postopke za pripravo hrane, smo prišli do spoznanja, da bi bilo super teorijo utrditi še v praksi. Skupaj smo se odločili za pripravo mehiške tortilje.

Priredili smo recept glede na količino in okuse, si razdelili vloge in se odpravili v šolsko kuhinjo. Še enkrat smo ponovili vse postopke, nato pa se lotili dela. Pripravili smo nadev z ze-

njavo in dodatnega samo z mesom. Pri gretju samih tortilj so nam pomagale dobrosrčne šolske kuharice. Ko smo vsi neučakani sedli za mizo, smo si poleg tortilje postregli z najrazličnejšimi

dodatki od koruze do sira. Seveda smo naše dobrote z veseljem ponudili tudi ostalim dijakom na šoli, ki jih je mamljivi vonj pripeljal do nas v jedilnico. ¡Que aproveche! ●

Čveka | Tuji jeziki - ah, mala mal'ca!

Nepozabna izmenjava s Španci

Anja Sobočan

Tudi v tem šolskem letu je na naši šoli potekala izmenjava z dijaki iz Španije; kot zmeraj je in še bo – enkratno, noro in nepozabno!

Naše španske prijatelje smo pričakali v noči iz ponedeljka na torek na šolskem parkirišču. Najti si v temi svoje prijatelje, ki jih do sedaj večinoma še nismo poznali, je bilo ... zanimivo. Kakor hitro smo se našli

med seboj, smo se odpravili domov, da nadoknadimo izgubljeni spanec. Ker naj bi izmenjava bila športno obarvana, smo naslednji dan naše aktivnosti začeli z različnimi spoznavnimi igrami, nadaljevali pa z igranjem odbojke, nogometa in namiznega tenisa. Ves teden smo gostitelji in »Španci« imeli poseben urnik dejavnosti, ki je temeljil na različnih športnih aktivnostih. Skupaj smo se zadovoljni podali v našo zeleno okolico – v Bistriški vintgar in k ribniku na Videžu – kar so posebej potrdili tudi Španci, ki se zelenju niso mogli načuditi. Na enem izmed pohodov smo na travniku opazili balo sena, ki je pri špan-

Tuji jeziki - ah, mala mal'ca! | Čveka

skih dijakih povzročila veliko zanimanje, saj kot so nam povedali, tega še nikoli nikjer niso videli. Odpravili smo se tudi na sprejem Tima Gajserja in jim predstavili naše veselice z domačo glasbo, na koncu pa smo jih naučili plesati polko.

V tem tednu smo med drugim odšli na izlet v Ljubljano in na Bled; en dan pa smo namenili pohajkovanju po Mariboru, kjer smo na koncu odšli še na bowling. Veliko popoldnevo smo preživljali skupaj, tako da so se med nami

Čveka | Tuji jeziki - ah, mala mal'ca!

spletla mnoga nova prijateljstva; ne le med Španci, tudi med nami, Bistričani. Najbolj smo se povezali na piknikih, kjer sta bila kitara in ukulele nepogrešljiva inštrumenta, naši glasovi pa so se skladno prepletali ob ognju na sredini.

Teden je bil zares velika dogodivščina. V tako kratkem času dobiti tako dobre prijatelje z drugega konca Evrope, je zares nepojmljivo. A našega navdušenja še ni bilo konec; mi se namreč v Lorco odpravljamo zadnji teden januarja. Že zares komaj čakamo na ponovno snidenje z njimi in na ustvarjanje novih nepozabnih spominov! ●

Izjemna izkušnja v Avstraliji

Nika Sajko

(13. januar–24. februar 2016)

13. januarja 2016 sem se sama podala proti zagotovo eni najlepših izkušenj v svojem življenju. Že leto prej sta me v Sloveniji obiskali dve Avstralki in ostali štirinajst dni pri meni. Med nami so se spletle tesne prijateljske vezi in sklenile smo, da se kmalu spet vidimo. Zato sem k njima v Melbourne tokrat krenila jaz – in to za mesec in pol!

Tisti dan, 13. januarja, sva z očetom že zjutraj krenila proti letališču v Benetkah, od koder sem imela let. Prvič sem sama letela z letalom,

in čeprav sem bila sprva malce neprepričana in živčna, se je na koncu izteklo vse po načrtu.

Iz Benetk sem letela v Dubaj, kjer sem prestopila na drugo letalo. To se je vmes ustavilo še v Maleziji (v Kuala Lumpurju), končen pristanek pa je bil v Melbournu. Tja sem prispela okoli druge ure zjutraj in bila sem vsa srečna, ko sem znova zagledala svoji prijateljici, Natašo in Jano, ter njuno družino. Peljali smo se do njihovega doma, kjer sem stanovala celoten čas svojega bivanja v Avstraliji. Utrujena od časovne

Čveka | Tuji jeziki - ah, mala mal'ca!

razlike ... prvi dan vse do šestih nisem mogla zaspati.

Naslednje dni mi je bilo vse zelo zanimivo; privajanje na novo življenje, spremljanje novih navad in dogodkov, nova hrana in nasploh potek celotnega dneva. Stvari je bilo še in še. A najbolj sem se zagotovo veselila obiska šole. Zelo me je zanimalo, kako poteka učenje pri njih. Konec januarja se je v Avstraliji začelo novo šolsko leto in bilo je konec poletnih počitnic. Natasha in Jana sta mi pomagali in mi priskrbeli vse stvari za šolo. Potem sem začela hoditi v šolo.

Velika novost, ki sem se je morala navaditi glede šole, je bilo zagotovo nošenje uniforme. Vsak dan sem morala v šolo priti v obleki do kolena, v šolskem jopiču in s klobukom na glavi. Vse to je bil del obvezne uniforme. Ne bi mogla reči, da so bile uniforme nekaj najbolj udobnega, vendar sem se kmalu navadila na nošenje, čeprav so se mi nekatere stvari zdele pretirane.

Obiskovala sem katoliško šolo Our Lady of Sion College v Boxhillu, ki je samo dekliška šola. Urnik je bil precej drugačen; vsak dan smo imeli po štiri ure in vsaka ura je trajala 80 minut.

Pouk se je začel okoli devete ure, končal pa šele ob treh.

V vse razrede in k vsem predmetom sem hodila skupaj z Jano. Poleg predmetov, kot so zgodovina, matematika, angleščina in naravoslovje, sem hodila tudi k italijanščini.

Malico sem si morala v šolo vsak dan od doma prinesiti sama. Profesorji so bili vsi po večini zelo prijazni, so me pa presenetila stroga pravila šole - v šolo si moral hoditi s spetimi lasmi, nenaličen, lase si moral imeti naravne barve, brez vseh delov obvezne uniforme pa sploh nisi mogel vstopiti v šolo!

V šoli sem bila tudi na dva posebna dneva: ob dnevu plavalnega karnevala in posebnem dnevu, ko celemu razredu ni bilo treba nositi uniforme. Med bivanjem v Avstraliji sem spoznala tudi veliko novih prijateljev. Skupaj z Jano in Natasho sem po pouku hodila na košarkarski trening in k plesnim vajam, kjer sem spoznala veliko novih vrstnikov. Vsi so bili zelo prijazni. Obisk Avstralije mi bo zagotovo še dolgo ostal v spominu. Ne le da sem tam navezala ogromno novih stikov, prav tako sem spoznala tujo kulturo in izboljšala svoje znanje angleščine. Bilo je preprosto nepozabno in z veseljem bi se še kdaj vrnila tja. ●

Šolanje na mednarodni šoli ME7 v Istanbulu

Sergeja Mlaka

Bližal se je konec šolskega leta 2014/2015 in s tem tudi vse bližja selitev v Istanbul.

Naše družinsko premlevanje je pripeljalo do ideje, da lahko zaživimo skupno življenje le s selitvijo v Turčijo. V Istanbulu je bil oče kot pilot zaposlen že nekaj let. Mesto sem spoznala iz prejšnjih obiskov pri očetu. Je pomembno kulturno in gospodarsko središče, je mesto, ki povezuje Evropo in Azijo.

Za vpis na mednarodno šolo je bilo treba urediti in prevesti veliko dokumentov, tako v Sloveniji kot v Turčiji. Bila sem učenka 9. razreda, brat Jan pa 11. razreda, v programu IB-diploma. Jan je moral predhodno opraviti sprejemne izpite iz angleščine, matematike, biologije in fizike. V razredu je bilo 21 učencev iz različnih držav sveta. Hitro smo stkali prijateljske vezi in vsak dan mi je angleški jezik postajal bolj domač. Pouk je vsak dan trajal od 8:10 do 15:15. Ogromno časa pa je vzel prevoz v šolo in domov,

saj se v Istanbulu srečuješ z vsakodnevno gnečo. Pouk je potekal precej drugače kot pri nas. Veliko več smo se ukvarjali s praktičnimi vajami kot z golo teorijo. Pri delu smo bili razdeljeni v manjše skupine, tako so učitelji lažje sledili našemu znanju. Velik poudarek je bil na esejih, laboratorijskih poročilih in branju knjig. Obširne so bile tudi domače naloge, ki so se navezovale na naše individualno razmišljanje. Če so se pojavile težave pri določenem predmetu, je učitelj o tem takoj obvestil starše z elektronskim sporočilom. Tako so bili starši sproti seznanjeni z našim znanjem, ne le z ocenami, ki so bile izražene v odstotkih.

Zaradi nenačrtovane očetove službene selitve v Ankaru pa smo se odločili za vrnitev v Slovenijo. Spoznala sem veliko novih ljudi, s katerimi sem si ustvarila nepozabne trenutke, in

z njimi ohranjam stike še danes. Ponosna sem na izkušnje, ki sem jih pridobila v Istanbulu, in hkrati vesela, da sedaj obiskujem Srednjo šolo Slovenska Bistrica. ●

Še ena Bistričanka v Združenih državah Amerike

Zala Korošec

Sem Zala Korošec, trenutno dijakinja 4. letnika SŠSB, pred tem pa sem tri leta obiskovala Prvo gimnazijo v Mariboru in se ob končanem tretjem letniku odločila za enoletno izmenjavo z agencijo AFS v ZDA.

Za izmenjavo sem se odločila, ker sem si vedno želela obiskati državo, izboljšati znanje jezika in spoznati različne kulture. Tako sem 9. septembra 2015 odpotovala in bila dodeljena v okrožje mesta Philadelphia, enega večjih ameriških mest. Že takoj na začetku sem spoznala bistvene kulturne razlike med

Američani in Slovenci. Najbolj so me šokirali njihovi obroki, saj ne jedo obilnih kosil, ampak imajo za glavni obrok večerjo ... in pa čas tuširanja ... ki je vedno zjutraj namesto zvečer.

Kasneje, ko sem začela obiskovati tamkajšnjo srednjo šolo, sem opazila še več razlik: vsi ljudje so preveč prijazni, učitelji so si bližje z

Tuji jeziki - ah, mala mal'ca! | Čveka

Čveka | Tuji jeziki - ah, mala mal'ca!

© OneMoreShot.com

dijaki kot pri nas in celoten sistem ocenjevanja je drugačen kot v Sloveniji. Na začetku leta si izbereš predmete, ki ti ustrezajo, in sicer na nivoju, primernem zate. Tako dobiš popolnoma svoj urnik, ki si ga ne deliš z ostalimi dijaki na šoli, ampak vsako uro menjuješ učilnice, predmete in s tem tudi sošolce.

Ocenjevanje je zelo zanimivo, saj so sodelovanje, testi, kvizi, spraševanja in vsi projekti ovrednoteni enako, s povprečno oceno. Vse aktivnosti se izvajajo na šoli, saj je šola center dogajanja: športov, likovnih krožkov, glasbe,

muzikalov; na šoli so tudi kinodvorana, tri telovadnice, fitnes, stadion, veliko učilnic z najnovejšo opremo za risanje, slikanje, fotografiranje in celo dva snemalna studija. Naša šola, Cone-stoga High School, je ponujala več kot 1000 najrazličnejših klubov, v katere si se lahko včlanil in tako spoznal nove prijatelje, ob tem pa se ukvarjal s stvarmi, ki te zanimajo. Šola je vsako leto priredila tri plesne: Homecoming dance, na katerega so lahko šli vsi dijaki šole, in pa dva maturska plesa - enega za dijake tretjih letnikov in enega za dijake četrtyh letnikov. Kljub temu da si kar precej časa v šoli, pa imaš na svoji izmenjavi še vedno čas potovati - jaz sem npr. imela to srečo, da sem lahko videla skoraj celo vzhodno obalo Združenih držav - se družiti s svojimi prijatelji, ki so prav tako na izmenjavi, in z novimi - ameriškimi prijatelji. Veliko časa pa na svoji izmenjavi preživiš tudi s svojo novo družino, saj je ravno ta tista, ki te nauči največ jezika, ti pomaga in te pelje na različna potovanja po državi. Pomemben odnos, ki ga vzpostaviš na svoji izmenjavi in ga z veseljem ohraniš tudi po njej, pa je z ostalimi AFS-dijaki. ●

Tuji jeziki - ah, mala ma'ca! | Čveka

ZDA od blizu, a tako daleč

Ajda Rak

Avgusta 2016 sem se podala na eno izmed najboljših, fascinantnih ter najlepših poti v svojem življenju.

Najprej bi se rada zahvalila vsem, ki mi stojijo ob strani, ljudem, ki so mi omogočili, da imam to, do sedaj neverjetno, izkušnjo v življenju. To so: vsa moja družina in dobri prijatelji, najboljši razred (3. a!), precejšen trud profesorjev, še posebej ge. razredničarke, profesorice Maje Kodrič Crnjakovič in profesorice Tanje Dabanovič. Prav tako pa se zahvaljujem ge. ravnateljici, brez katere ne bi preživljala leta v Ameriki, saj je ena izmed zelo redkih ravnateljev, ki podpira izmenjave, eno-

letni program. Največja zahvala pa velja moji mami, ki je vložila ogromno svojega časa, truda, denarja, veliko število prevoženih kilometrov, da sem danes tukaj ... kar so prej bile samo sanje.

V skoraj petih mesecih sem obiskala že kar veliko zveznih držav. To mi pove, da imam neverjetno srečo z družino gostiteljico, ki sem ji neizmerno hvaležna za vse, kar počne zame! Ko odpotuješ na drugo stran sveta in ne veš, kaj te čaka, kaj je pred tabo, imaš nešteto vprašanj, postaneš skeptičen glede svoje odločitve ... prista-

Čveka | Tuji jeziki - ah, mala mal'ca!

neš nekje, kjer je vse tuje, nov jezik, novi obrazi; takrat začutis kulturni šok. Prav tako opaziš, da znaš dokaj tekoče angleško, da imas razpoznaven naglas in da si sposoben veliko več, kot si kadarkoli prej mislil. Prav tako pa je zanimivo, da sem tukaj v tem letu, letu 2016, saj smo imeli volitve, o katerih ne bi kaj več pisala.

Zame je bila šola ena izmed največjih strahov, saj Bentonville High School obiskuje približno 4.500 dijakov; od tega nas je 1.126 v zadnjem letniku. Kampus je res ogromen, neskončni hodniki in ogromno učilnic. Vsako jutro (od ponedeljka do petka) me pobere znani rumeni šolski avtobus (prav tako imam najboljšo šoferko, staro 68 let), do šole imam 24 km, zaradi prometnih zastojev pa se v šolo vozim približno uro in pol. Pouk začnemo ob devetih, končamo ob štirih, doma pa sem približno okoli 17:10. Kot zanimivost ... ker živim v »natural state« (začutila sem že kar nekaj potresov), imam semestrski predmet, imenovan Outdoor education, ki mi je precej tuj, prav tako pa tudi najljubši predmet.

Opravila sem lovski izpit, prav tako tudi izpit za čoln, kar pomeni, da lahko v Ameriki vozim vsa plovila do 65 čevljev (20 metrov). Šli smo na kar tri šolske ekskurzije (kajakastvo, plezanje in ribolov), prav tako smo imeli možnost streljanja s pištolo. Naslednji semester imam zoologijo; proučevali bomo živali in jih tudi secirali. Ker živimo ob jezeru, smo avgusta in septembra preživeli večino časa na pomolu in v vodi; ob večerih navadno gledamo ameriški nogomet ali pa se odpeljemo na nogometni stadion.

Oktobra sem imela Homecoming dance, kar je bila zelo lepa izkušnja. V mesecu novembru smo imeli Thanksgiving - ogromno hrane, praznik, ob katerem si hvaležen za vse, kar imas, in da ga preživljaš z ljudmi, ki ti ogromno pomenijo. Bila sem na koncertu The Lumineers. Z

očetom sva že pred kar nekaj časa začela hoditi v fitness, ki je večji kot naša šola v Slovenski Bistrici, ampak sem bila preveč lena, da bi po šoli potrošila še več energije. V novembru sem začela sabljati (fencing); ta šport me je res navdušil, prav tako pa imam izjemnega trenerja iz Romunije, ki je v svojih najboljših časih bil olimpijski prvak. Prav tako sem obiskovala ure samoo-
brambe.

Ker živim v Bentonvillu, rojstnem kraju Walmarta, kar pomeni, da tukaj živi ena izmed najbogatejših družin na svetu, je mesto izredno bogato in se vidno spreminja. Sem prihajajo ljudje z vseh krajev sveta, zato imamo izjemne restavracije. Skoraj vsak petek se odpravimo na večerjo kam drugam. Med vikendi se radi odpravimo malo dlje - Kansas City, Kansas, Branson, Missouri, Little Rock, Arkansas ... ali pa imamo »sleepover« s prijatelji, gremo v kino, peljemo naša psa, Pickles in Arlo, na dolg sprehod ali pa v pasji park.

V decembru sem pred božičem imela »finals«, nato pa zaslužene počitnice! Z družino sem se odpravila v Wisconsin, kjer smo imeli skupen božič s celotno mamino družino, na poti nazaj pa smo se ustavili še v Chicagu, Illinois. To je bila zame najboljša izkušnja do sedaj, saj sem videla ogromne stolpnice, začutila duh velikega in izjemnega mesta.

Za silvestrovo gremo z družino na večerjo, nato pa bom verjetno nekje s svojimi prijatelji. In še plani za naprej ... Februarja se odpravljamo v Las Vegas ali v New York, v mesecu marcu je na vrsti Florida, v juniju, pred prihodom domov, pa odhajamo v Yellowstone National Park.

Ni vedno lahko, si pa vedno hvaležen za vse, kar imaš, in za priložnost, ki ti za vedno spremeni življenje, pogled na svet ter drugo kulturo. ●

Ime in priimek: Marjan Kampuš

Datum rojstva: 26. 9. 1974

Družina: poročen, trije otroci

Hobiji: hribi, kolesarjenje, taborništvo

Najljubša pesem: S totoga konca

Najljubša knjiga: Bojni pilot (Saint-Exupery)

Življenjski moto: »Vse svoje nosim s seboj.«

Najlažje bi se opisal kot ... Sebe je najtežje opisati, tako da ... to prepuščam drugim.

Ko sem bil še majhen deček, sem živel v popolnoma drugi državi kot danes.

V življenju najraje ... Veliko stvari je takih. Najraje sem z družino. Nekje v naravi.

Ne maram zahrbtnih ljudi.

Pri drugih ljudeh najprej opazim sproščenost.

Pri sebi me najbolj moti hitenje, pomanjkanje časa. To me najbolj moti ... da moram hiteti.

Velikokrat. Nimam rad tega.

Največ mi pomenijo otroci, družina.

Ko sem slabe volje, je bolje, da sem sam. To je najboljša rešitev.

Ko sem vesel ... Ko sem vesel? Takrat pa ni dobro, da sem sam. Rad to delim z drugimi.

Najbolj me utesnjujejo zaprti prostori.

Najbolj svobodno se počutim ... Ha! Recimo na vrhu kakega hriba. Nekje v naravi. Nekaj, povezano z naravo. Takrat se počutim svobodnega.

Moje sanjske počitnice ... O, jih je bilo kar nekaj. Turčija, Tajska, Afrika. Jih je bilo že kar nekaj, tako da vsake, ki bodo, bodo tudi sanjske. Odvisno, kakšne si narediš, take so; bilo pa jih je že veliko. Če bi moral izbrati, bi rekel Turčija, drugače pa so vsake posebej sanjske in si jih spleča zapomniti. Prve pa so bile, recimo Turčija, en mesec, potovanje.

Če bi imel tri želje, potem verjetno ne bi bil tukaj ... Boljše, da jih nimam; bolj sem realist, kot pa da sanjam. Bi jih komu drugemu dal, ker bi mene to pokvarilo, verjetno. Saj veste, povezave so z denarjem, uspehom ... Ne vem, karkoli. Tako da ne vem, kaj bi naredil, če bi imel tri želje ... Da bi se mi uresničile? Zagotovo bi jih vezal na družino in na socialno stanje. Nekaj v povezavi z družino. Sem realist, ne razmišljam o tem, kaj bi ... če bi. Če je, potem je, če ni, pa ne sanjam o tem.

Moj največji življenjski dosežek ... Jih je bilo več. Težko zdaj izberem največjega. V vaših letih sem prišel sam na Triglav, ne da so starši vedeli. To je bil takrat dosežek zame. Potem so otroci, zagotovo dosežek, potem je dosežek tudi magistririj. Odvisno, na katerem področju ... jih je pa zagotovo več. Načeloma pa ... biti starši! To je umetnost. Pa to je dosežek. Saj boste videli, ko boste starši.

Izobrazba je zame nujno zlo. (Hec.) Sredstvo, da se vzpneš po družbeni lestvici. Pot do uresničitve nekih sanj.

Če bi še enkrat hodil v srednjo šolo bi bil XY let mlajši. Ne bi spremenil ničesar. Super mi je bilo v srednji šoli, užival sem. Še bolj bi divjal, kot sem, a ne bi ničesar spremenil, niti ene stvari mi ni žal.

Idealen dijak je kreativen, sproščen; išče znanje oziroma raziskuje. Ustvarjalen, uporniški, vse to mora bit ... ki ni po »reglih«.

Idealna služba ... Jo imam. Jaz rad hodim v službo, res. V razred. Ne bi je menjal.

Nasvet dijakom: Med počitnicami sem bral knjigo, v kateri je pisalo: »Upirati se pomeni ustvarjati.« Bodite ustvarjalni! ●

Lucija Klauž

Petek, 7. 10. 2016, je bil še eden izmed tistih zdolgočasnih, deževnih dni. Vendar ne za oboževalce svetovno znane ameriške skupine Guns N' Roses. V Cvetličarni je namreč tistega večera nastopil njihov tribute bend, Guns 2 Roses.

Fantje, ki so bend ustanovili leta 2002, prihajajo iz Velike Britanije. Guns 2 Roses je edini tribute bend, ki je nastopal s starimi in z novimi člani originalne skupine Guns N' Roses. Nastopajo po Veliki Britaniji, Evropi, na Bližnjem vzhodu in v ZDA. V Sloveniji so že nastopili, letos pa so se odločili, da nas razveselijo in pridejo še enkrat.

Pred začetkom so se pred Cvetličarno v Ljubljani zbirale skupine navdušenih oboževalcev, ki so nestrpno pričakovali

koncert. Okrog 21. ure je začela igrati ljubljanska rokenrol skupina Top Stripper, ki je ogrela množico, dvorana pa se je vedno bolj polnila. Ko so končali, se je spustila zavesa, luči so se ugasnile, množica pa je nestrpno zadrževala dih. Naenkrat se je zavesa začela dvigati in zaslišali so se zvoki kitare. Množica se je razživela in uživala ob največjih

uspešnicah, kot so: Paradise City, Welcome to the Jungle, It's So Easy, You Could be Mine, Sweet Child O' Mine, Live and Let Die in še mnogo drugih. Pričarali so nam občutek, da poslušamo legendarne »Gunse«. Sodelovali so z množico, po koncertu pa so nam podajali roke in naredili tudi kakšen selfi z oboževalci, kar je vzdušje naredilo še boljše.

Izkušnja je bila res neverjetna, saj so se močno približali originalu in nam polepšali večer z dobro glasbo. Upam, da se prihodnje leto spet vrnejo in nam zbudijo občutke, ki jih samo s telefonom in slušalkami žal ne moremo užiti. ●

Justin Bieber

Melanja Kropec

V hrvaški prestolnici je v razprodani Areni nastopil Justin Bieber.

Tega koncerta se je udeležilo tudi nekaj dijakov Srednje šole Slovenska Bistrica. Gneča je pred areno nastajala že več ur pred začetkom koncerta. Spektakel vizualnih učinkov, plesalcev, dvigajočih se odrov in trampolinov je množico popolnoma prevzel. Nabito polna dvorana se je v koncert popolnoma vživela. Justin je s

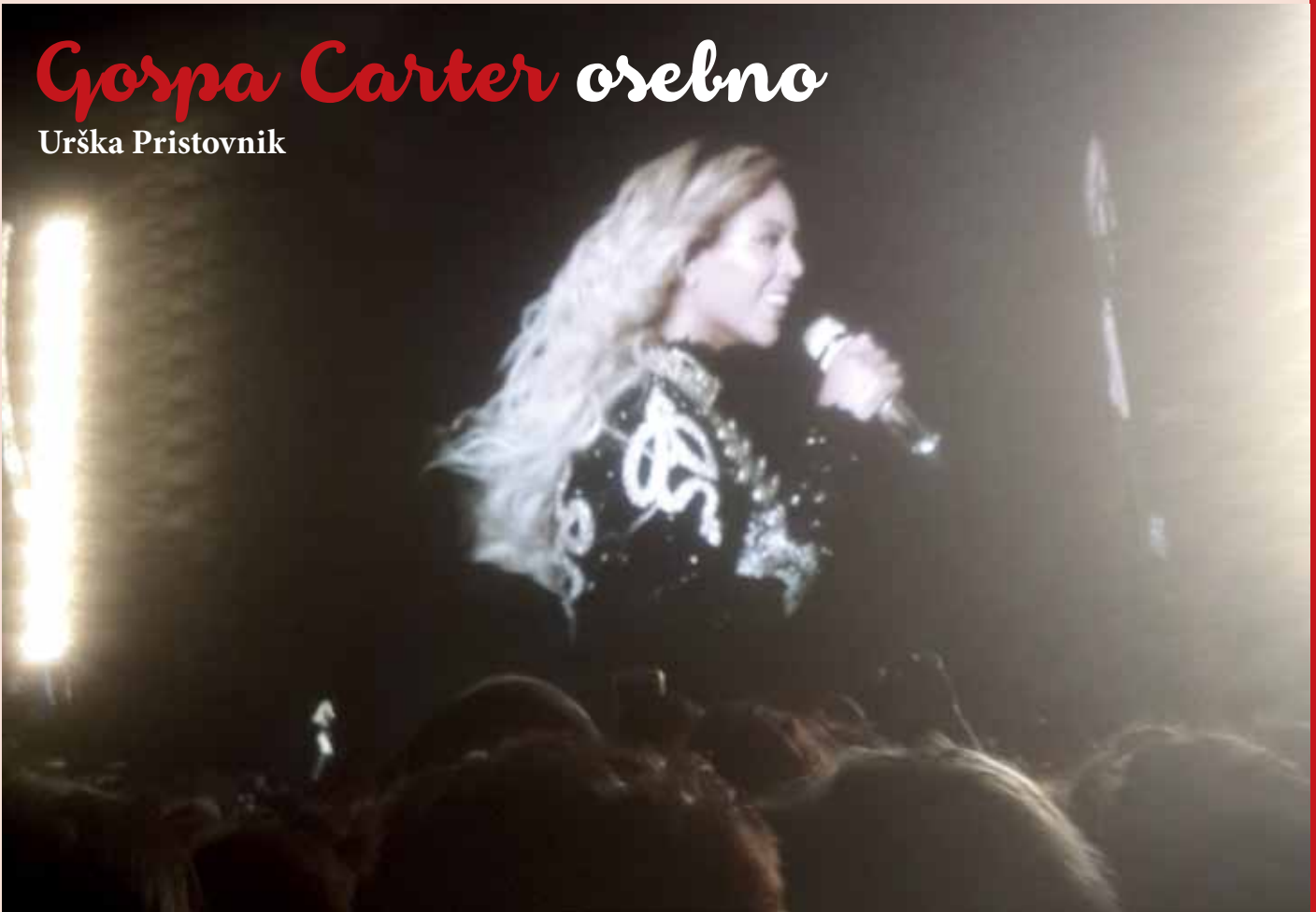
svojimi besedami marsikaterega izmed oboževalcev spravil v jok. Navdušenja na koncertu niso pokazali le pevčevi oboževalci. »Hvala vsem za podporo in ljubezen, ki mi jo nocoj namenjate. Čutim, da je tukaj veliko ljubezni. Vesel sem, da sem tukaj,« je več kot 18-tisočglavo občinstvo nagovoril 22-letnik in dodal, »... edinstveni ste. Nikoli vas ne bom pozabil. Po-

novno bom prišel.« Oboževalci so ga ob koncu koncerta prepričali, da se je po zadnji pesmi vrnil na oder in zapel Sorry.

Justin Bieber je edini med svetovnimi zvezdami, ki je Arenu razprodal že štiri mesece pred koncertom. Njegova turneja ima v načrtu 135 koncertov, a je šele na polovici in že podira rekorde. ●

Gospa Carter osebno

Urška Pristovnik

Formation World Tour, 18. 7. 2016, Milano

Če sem ga v letu 2013 pošteno polomila, da nisem za svoj 15. rojstni dan šla v Arenu Zagreb občudovat vokalne in plesne sposobnosti gospe Carter, ga tokrat nisem. Milano, 18. julij 2016. Bila sem tam ... v formaciji.

Vstopnico in s tem eno izmed najlepših izkušenj v življenju sem dobila za 18. rojstni dan; boljšega darila od staršev verjetno ne bi mogla dobiti. Tako sva se z Marušo v ponedeljek zgodaj zjutraj odpravili

do Ljubljane, kjer sva sedli na avtobus številka 3 in krenili smo proti Milanu.

Z vožnjo besed ne bi zgu- bljala, ni bilo nič posebnega, razen da je dva stola za nama sedel Tomaž Klepač, po avtobusu pa se je ironično vrtela dobra glasba znane ameriške dive Beyoncé. ;) Ko smo pri- speli pred San Siro, sem obne- menela, kajti pred mano je stal zloglasni stadion, ki je mesec in pol predtem gostil finale Lige prvakov; to je tudi kulturni sta- dion italijanskih nogometnih

»spečih velikanov«, AC Milan in Inter Milano. Stadion je sicer star, ima pa neverjetno karizmo tako na zunaj kot tudi na znotraj. Ko ga gledaš, čutiš ogromno mero spoštovanja.

Ker je bila ob prihodu pred San Siro ura nekaj čez 14.00 sva se z Marušo s podzemno železnico odpravili proti centru Milana. Ko sva stopili na površje, sva se znašli sredi ogromnega milanskega trga, na katerem stoji čudovita in ogromna milanska katedrala Duomo. Sprehodili sva se po milanski prestižni ulici z najelitnejšimi modnimi trgovinami, naredili krog po toplih, a prijetnih ulicah, kupili sladoled in vodo. Tako sva se nekaj čez peto popoldan odpravili nazaj proti San Siru.

Zamujali so. »Gati« še kar niso bili odprti, čeprav je ura kazala že nekaj čez šesto. Stati na tistem betonu v vročini pred stadionom, je bilo mučno.

Z Marušo sva poiskali senčko in opazovali izmučene ter tudi že napol dehidrirane ljudi, kako se mučijo na sončni svetlobi. Medve sva se odločili, da se bova znašli in ne bova čakali v dolgi koloni, pač pa se bova naredili nori, ko se bodo »gati« odprli, in se bova nekje »zgužvali« v vrsto. Rečeno – storjeno, prideva do stevarda pri vratih 7, a nama pove, da sva pri napačnem vhodu. Kako je to mogoče, če na vstopnici piše, da lahko vstopava na vseh 2-10? Očitno jim slovnica (!) v Italiji dela težave, saj sva lahko v par-

ter stopili le na vhodu 2 in 10. Hjoooooj, tečeva hitro do vrat št. 2, se brez pomisleka zrineva v vrsto, opraviva varnostne postopke in vstopiva. Seveda sva še prej zavili do prodajalne z uradnimi izdelki, ker sva si obe želeli majico. Te nisva kupili, ker je bila za najin okus »rahlo« predraga, sva pa kupili vsaka svoj plakat.

Moram priznati, da ko sem prišla na parter in zagledala oder ter mogočne tribune San Sira, sem kar obstala. Imela sem solze v očeh, ker sem se zavedla, da je to – to in da jo bom končno videla, mojo Beyoncé. Od sile sem začela kar jokati. Ljudi je bilo na stadionu precej, zato sva poiskali prostor, od koder se nama je zdelo, da bova lahko dobro spremljali spektakel. Nastopile so tri predskupine in ob 21.00, le 15 minut po napovedanem prihodu Queen B, se je začelo (Lady GaGa sem v Zagrebu čakala več kot 2 uri ... Bey vsa

čas). Intro je bil spektakularen. Na tako imenovani kocki »The Cube« so se vrteli fantastični videoposnetki, nato so ob začetni melodiji Formation na oder prikorakale mične plesalke, izpod odra pa je prišla Beyoncé. Ne vem, če sem kdaj v življenju tako histerično kričala kot takrat, ko sem zagledala črni klobuk svoje dive. Sledil je nagovor: »Welcome to the Formation Tour. Milan, if you came here to slay tonight – say I slay.« Potem pa smo začeli: »Y'all haters corny with that illuminati mess ...«

»Setlist« je bil nastavljen zelo lepo, zgodba spektakla se je zlivala s scenarijem njenega letos izdanega albuma Lemonade, slišati pa je bilo mogoče tako stare kot nove hite. Po Formation in pred Sorry je tribuna za nami pripravila čudovito koreografijo. Pripravili so namreč napis Italy in Formati-

on v barvah italijanske zastave. Bey je bila vidno ganjena in se je zahvalila točno s temi besedami: »Thank you, guys, so much. This is so beautiful, I've never seen anything like this, thank you.« Garderoba mi je bila zelo všeč, elegantna in prefinjena, všeč so mi bili tudi »Dance Breaki« med samimi pesmimi, ki so bile večinoma povezane med sabo kot nekakšni miksi; medtem ko se je Bey preoblačila, so se na The Cube vrteli »interludi«. Med samim šovom sem počela vse: se smejala, si pela, se jokala kot dojenček, ker je nekatere stvari odpela tako čustveno, da si nisem mogla pomagati, plesala sem koreografijo in se imela čudovito. Najlepši del koncerta je zame bil takrat, ko je bila Queen B v popolni interakciji z občinstvom in smo skupaj zapeli akustično verzijo Love On Top. Še zdaj dobim »kurjo

kožo«, ko pomislim, kakšen zvok lahko naredi šestdesettisočglava množica.

Odstavek bi rada namenila še vokalnim sposobnostim Beyoncé. Sem namreč prišla do neke točke sredi koncerta, ko sem si mislila: »Aj, ženska, pa ti nisi normalna.« Kakšna čistost glasu, kakšna vokalna tehnika, za katero stojijo leta trdega dela. Saj sem že prej vedela, da je huda, ampak ko to enkrat slišiš v živo, je nekaj čisto drugačnega. Da ne bo pomote, je tudi odlična plesalka, ampak njena tehnika petja je z drugega planeta. Bey nikoli, ampak res nikoli, ne »fuša«.

Čisto po domače povedano ... 'ftrgalo' se mi je po remiksu Crazy In Love iz Fifty Shades Of Grey, ko je Bey rekla: »One, two, three, four,« in zaslišali so se ikonični »brasi«, ki so igrali singel iz leta 2003. Res se mi je čisto zmešalo, ker

je to bila pred leti prva pesem v angleščini, ki sem se jo dejansko »napiflala« na pamet in je še danes ne morem nehati poslušati: »Got me looking so crazy right now, your love's got me looking so crazy right now ...«

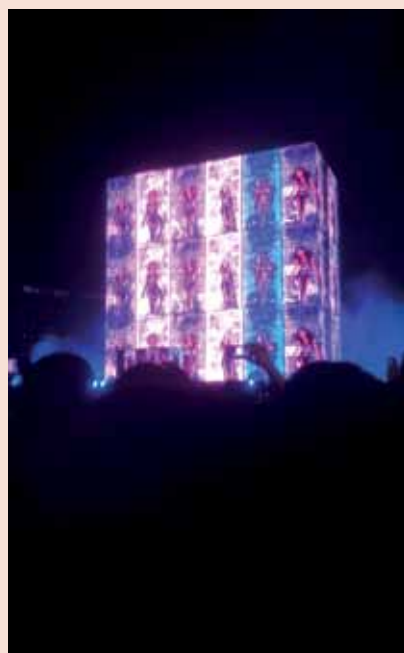
Del koncerta je bil namenjen tudi letos preminulemu glasbenemu geniju Princu. Bey je odpela njegovo The Beautiful Ones, med preoblačenjem pa je bila The Cube obarvana v vijoličasto in se je predvajal Purple Rain. Refren so seveda poznali čisto vsi.

Zatem je sledil še zadnji sklop pesmi: Freedom, Survivor (Destiny's Child), End Of Time/Grown Woman in pa čisto na koncu še himna Halo. Spet sem jokala, Maruša pa tudi. Ker ljudje pravijo, da nič ni popolno, je res, da tudi tale šov v Milanu ni bil popoln. BEYONCE, KAJ PA SINGLE LADIES, SI KAR POZABILA NA

NAS, SAMSKÉ DAME, KAJ? To ji pa res zamerim ... da ni vsaj del Single Ladies odpela in zaplesala, saj to je definitivno eden izmed najbolj ikoničnih komadov zadnjega desetletja, seveda zaradi prepoznavne koreografije in spevne melodije. Vsaj toliko bi lahko zapela, da bi jaz svojo roko malo v levo in malo v desno zasukala pri »Wuh uh oh uh oh oh oh oh uh oh uh oh«. Bedna Beyoncé, bedna. Ko se je vse končalo, sem ugotovila, da se moje noge niso več sposobne premikati. Podplati, RIP! To je bila posledica večurnega aktivnega stanja in hoje brez sedenja. Ampak bilo je vredno, bilo je več kot vredno, bila je ena izmed najlepših izkušenj v mojem življenju, domov sem se vrnila inspirirana in polna novih idej.

Na koncu bi želela dodati, da živimo v svetu, v katerem mladi ne cenijo več toliko kakovosti glasbe in nimajo

več občutka, kateri nastop je dober in kateri ni. Moj največji vzornik je Michael Jackson, ki je vsem nam »performerjem« postavil standarde tako visoko, da je uspeh že, če se jim lahko vsaj malo približaš. Nihče ne bo tako dober, kot je bil M. J., a z gotovostjo lahko trdim, da je Beyoncé Giselle Knowles Carter v peščici tistih »performerjev«, ki se kralju popa lahko vsaj nekoliko približajo. To je izjemen kompliment. ●

top in Skeleton Clique

Špela Ačko

To je življenje! Prva vrsta, fanta v polni pripravljenosti pred tabo in njegovi oboževalci, Skeleton Clique, za tabo.

Začetek novembra smo se v razprodano dunajsko Stadhalle zgrnili poslušalci Twentyone pilots z vseh delov Evrope in že od samega začetka koncerta Tylerja in Josha spremljali s petjem ob njihovi glasbi.

Na Dunaj smo prispeli malo pred četrto popoldan. Pozabite na ogled mesta, sprehod okoli Stadhalle ali čajek v sosednji kavarni. Koncert je bil razprodan. Že več kot tri ure in pol pred odprtjem vrat se je pred dvorano raztezalo morje rdečih kap. Kaj kmalu me je obžalovanje, da sredi zime ni-

sem oblekla bunde, minilo, saj se je okoli mene postavil grelni sistem teles drugih »cliqueovcev«. S prijateljicami smo stale v sprednji polovici vrste, kar se nam je glede na okoliščine takrat zdel še izjemen dosežek. Toda to ni bilo še nič. Čez tri ure in pol smo s kartami v rokah stale tik pred vrati – ne vem, kako se je to zgodilo – in

na ves glas, skupaj z drugimi par sto ljudmi že pred dvorano prepevale pesmi top. »10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1!« Vrata so se odprla in le nekaj minut zatem smo se v evforiji znašle prav v prvi vrsti.

Predstavo je s pravim irskim šarmom, in kot je označena na YouTubeu, z »žalostno indie glasbo«, otvoril pevec Bry, kmalu pa sta se na odru s pesmijo HeavyDirtySoul na navdušenje vseh pojavila fanta. Koncert se je začel. Po dvorani so odmevali zvoki z njunega zadnjega albuma Blurryface, prav tako pa tudi nekaj starej-

ših in celo novih pesmi. Manjkala ni niti priredba Elvisove *Can't Help Falling in Love*. Izjemno glasbo so spremljali tudi čudoviti svetlobni učinki in vokalna spremljava neprestano plešočih poslušalcev. Kot je značilno za tɔp, sta bila fanta med koncertom aktivna od prve do zadnje note, od prestavljanja z odra na oder in celo na tribune, do skakanja po odru in delanja salt s klavirja (Joshev prepoznavni znak). Prvih nekaj vrst nas je imelo celo priložnost nositi bobne in Josha samega, ko je sedel na

deski »na publiku« in bobnal. Tudi Tyler je imel bližnje stike s poslušalci, pel je in na njihovih rokah tekkel preko polnega parterja v ogromni rdeči žogi. Med koncertom se je vzdušje

v dvorani ves čas stopnjevalo. Po približno petindvajseti pesmi – *Car Radio*, seveda – sta se ameriška glasbenika začela poslavljati, vendar ju je glasbena množica z aplavzom in vzkliki prepričala, da zaigra in zapojeta še dve pesmi. S koncem ene meni najljubših, *Trees*, so se na vsesplošno navdušenje s stropa usuli konfeti, glasba in svetlobni učinki pa so dosegli svoj vrhunec. Koncert se je končal z obljubo, da se kmalu vrneta, in z neizgovorjeno mislijo vseh v dvorani, da se vračamo tudi mi. ●

Jan Alenc in te domače viže

Urška Pristovnik

Vsem je dokaj jasno, da naša šola premore ogromno talenta. Imamo vrhunske športnike ter umetnike, glasbenike.

Dijak četrtega letnika, Jan Alenc, je eden tistih, ki že vsa leta v šoli z vodenjem prireditelj opozarja nase in na svoj potencial. Njegovi resnični ljubezni pa sta harmonika in glasba.

Kdaj si začel igrati harmoniko in kaj te je prepričalo, da si izbral ravno ta inštrument?

Harmoniko sem začel igrati pri osmih letih. Za ta inštrument se nisem ravno odločil. Odkar vem zase, se spomnim, da sem poslušal »domačo«, torej narodno-zabavno glasbo, in vedno me je navduševal glavni inštrument, harmonika. Nato smo se doma vprašali, zakaj ne bi poskusili. In tako me je oče nekega dne odpeljal k učitelju, ki je poučeval diatonično harmoniko, in po prvih vajah sem vedel, da je to to in da se s tem hočem ukvarjati.

Kaj ti je všeč pri narodno-zabavni glasbi?

Pri narodno-zabavni glasbi mi je najbolj všeč ravno to, da je ta glasba nastala na naših tleh; najbolj pa me osrečuje dejstvo, da mladi znamo peti tudi te domače pesmi v slovenskem jeziku.

Igraš v ansamblu Udar. Kdo sta še preostala člana ansambla, kje ste se spoznali in kdaj ste začeli igrati skupaj?

Tako je. V ansamblu Udar igram že od leta 2015, odkar smo ansambel tudi ustanovili. Preostala člana sta Rok Erker na basu in Luka Pliberšek na kitari. Spoznali smo se v osnovni šoli, kjer sva z Rokom bila tudi sošolca. Zgodba o tem, kako sva se spoznala z Luko, pa bomo pustili za naslednjič. (Smeh.)

Še vedno ste Udarovci kar precej mladi fantje. Kdo vas usmerja, imate mogoče tudi kakšnega mentorja?

Res je. V bistvu smo Udarovci ena najmlajših zasedb na narodno-zabavni sceni, saj v ansamblu niti nismo še vsi polnoletni. Vendar se nam zdi, da je ravno naša mladost največja prednost, pa čeprav pri 17. oziroma 18. letih še ne moreš imeti ravno vsak vikend zaseden z nastopi. Mentor, ki je tudi najbolj zaslužen za naše uspehe, je Martin Juhart – marsikdo ga pozna iz skupine Poskočni muzikanti.

Kako usklajuješ dijaško življenje z glasbenimi obveznostmi?

Če imaš voljo, ni problema. Lansko šolsko leto sem na primer bil odličen, (poleg tega, da sem se že profesionalno ukvarjal z glasbo), čeprav priznam, da to usklajevanje postaja vedno bolj težavno, saj imamo vedno več nastopov in posledično tudi veliko več vaj. Hkrati pa smo začeli nastopati na festivalih po vsej Sloveniji, za katere porabimo veliko, veliko časa. Zato se zahvaljujem vsem profesorjem, ki so potrpežljivi z mojo »prisotnostjo« pri urah. (Smeh.)

Ste posneli že kaj svojega?

Da, imamo že dva studijska posnetka in oba sta bila narejena v tem letu. Naš prvi posnetek je bil Venček Kmetčevih, ki je bil posvečen Lukčevemu dedku. Drugi posnetek pa je naša prva lastna skladba. Gre za valček Roža brez sonca in nanj smo zelo ponosni.

Pravijo, da je ni veselice brez Golice. Katere pesmi najbolj »usekajo«, ko igrate na veselicah?

Res je, da ni veselice brez Golice. Ni je pa niti brez čevapčičev in piva. (Smeh.) V bistvu tiste

najbolj »udarne« ni. Ljudje radi poslušajo vse, če so le izvedene kvalitetno.

Na katere dosežke ste Udarovci najbolj ponosni?

Definitivno izstopa letošnji festival, ki je bil za nas tudi prvi nasploh. Na festivalu Cerkvenjak, ki je potekal letos oktobra, smo z našo prvo skladbo Roža brez sonca osvojili 3. mesto po mnenju strokovne komisije in 2. mesto po mnenju občinstva. Ponosni smo tudi na to, da smo igrali na sprejemu Tima Gajserja, kjer smo nastopali pred večtisočglavo množico.

Kakšni so cilji ansambla Udar v prihodnosti?

Cilje si postavljamo kar sproti, saj se nočemo ustavljati, ko nekaj dosežemo. Hočemo igrati čim bolj kvalitetno glasbo, tako narodno kot tudi zabavno. Želimo si nastopati na največjih festivalih, kar jih ponuja narodno-zabavna glasba. Trenutni cilji se pa v celoti navezujejo na naslednje leto, saj imamo v načrtu kar štiri festivale in iz njih hočemo izvleči čim več ... ker smo po mnenju mnogih »premladi«, da bi osvajali največje lovorike. Glavni cilj pa je seveda nastopanje na poletnih veselicah, da bi se ljudje lahko »orng« naplesali in pozabavali na naših nastopih.

Kam vas lahko pridemo poslušat v bližnji prihodnosti?

Trenutno se malce skrivamo, če lahko temu tako rečemo, na privatnih zabavah. Ampak spremljajte našo FB-stran, saj boste tam izvedeli točno kdaj in kje bomo nastopali. ●

Dijaška skupnost 2016

Stela Kušar

Letos se je dijaška skupnost naše šole precej spremenila. Vlogo predsednika je Urška predala Mariu Gašpariču, poleg njega pa kot podpredsednica delujem tudi sama. S predstavniki razredov se pod mentorstvom profesorice Mateje Lešnik sestajamo na srečanjih, na katerih zbiramo predloge in se pogovarjamo o problemih ter iščemo možne rešitve, saj želimo, da nam gre na šoli čim bolje. Ker dobro sodelujemo z ravnateljico, lahko tudi veliko dosežemo.

Zapisnike sestankov piše zapisnikarica Valentina Vavdi. Na začetku leta smo organizi-

rali fazanijado, čez leto pa sodelujemo tudi pri tradicionalnem koncertu, informativnih dnevih in drugem.

Z Mariem se tudi redno udeležujeva sej parlamenta Dijaške organizacije Slovenije v Ljubljani, kjer debatiramo o stanju srednješolskega izobraževanja na državni ravni in o možnih izboljšavah ter izvajanju različnih projektov. Na pobudo predsednika DOS in s pomočjo bivšega dijaka naše šole načrtujemo začetek izvajanja dogodkov za bistriško mladino. ●

Čveka | Fazani se predstavijo ...

Lucija Žilavec, 1. a

V 1. a je prvi šolski dan vstopilo 30 dijakov. Med sabo se nismo poznali in nismo vedeli, kako se bomo razumeli. Zdaj, po nekaj mesecih, lahko rečem, da so bili vsi strahovi zaman. Vsi se razumemo, kot bi se poznali že od nekdaj. Včasih pride do konfliktov kot v vsaki skupnosti, vendar sodelujemo in to prebrodimo skupaj. Seveda tega ne bi bilo brez naše razredničarke, profesorice Mateje Lešnik, ki nam vedno stoji ob strani in nam nudi podporo. Mislim, da lahko v imenu celotnega razreda rečem, da si boljše razredničarke ne bi mogli želeli. Velikokrat je v razredu tudi precej smeha in zabave, s čimer si popestri- mo pouk in nam dolgi dnevi hitreje minevajo.

Urška Pirec in Živa Cyril, 1. b

Predstavlja vam 29 novih fazanov v programu gimnazija. Skupaj so nas »nametali« iz širše okolice. Kot pravijo: Nasprotja se privlačijo ... in tako smo se tudi mi med seboj odlično ujeli. Vsak izmed nas je poseben in pri nas lahko najdete izvrstne nogometaše, nadobudne kemike in matematike, odlične pevce, šaljivce ... Naša »mama« je postala profesorica geografije in zgodovine Jasna Županič. Hitro nas je sprejela in vzela za svoje. Prvi dnevi so bili težki, saj se med seboj nismo poznali, a kaj kmalu smo ugotovili, da smo ustvarjeni drug za drugega. Ponosni smo na našega predsednika Luka in predsednico Perino, ki nas skrbno obveščata o novostih na šoli ter skrbita, da je vse v najlepšem redu. Naše vzdušje v razredu je vedno pozitivno – veselo, saj se med poukom nasmejimo raznim smešnim pripombam ali šalam. Drug do drugega smo strpni in si znamo pomagati. Kljub temu da imamo ogromno različnih mnenj, smo na koncu vedno

enotni. Na to smo lahko ponosni! Smo zelo vedoželjni, zato se udeležujemo raznovrstnih krožkov, kot so pevski zbor, filmski krožek, kemijski poskusi in še mnogo drugih. Upamo, da bomo tako enotni in pozitivni ostali vse do konca 4. letnika, ko se bo naša skupna knjiga zaprla in se nam vtisnila v lep spomin.

Lucija Sternad, 1. c

Prvega septembra v tem šolskem letu je šolski prag prestopil 1. c, prva generacija metalurških tehnikov. V razredu je 31 dijakov, od tega tudi dekleta. Na začetku šolskega leta smo izvolili predsednika razreda Miho Novačana in namestnico Majo Klinc. Naša razredničarka ter profesorica angleščine in nemščine je Pika Smogavec. Dobili smo veliko novih predmetov, najpomembnejši predmet pa je materiali v metalurgiji, ki pripisuje velik pomen kovinam in zlitinam. Program metalurški tehnik podpira tudi podjetje Impol, ki je kar petnajstim dijakom dodelilo štipendijo in možnost zaposlitve po koncu šolanja. Pri nas ure potekajo zelo živahno, saj za to poskrbi veliko fantov v našem razredu.

Ibrahim Saramati, 1. č

Smo 1. č, oddelek programa ekonomski tehnik. V našem razredu je 15 članov male, vendar srčne družine. Naš razrednik, profesor Iztok Utenkar, nas vsako uro razveseli z zgodbicami iz svojega življenja, ki pa so vedno zelo zabavne. Imamo predsednico, Ajdo Mlakar, ki skrbi, da naš razred deluje tako, kot mora. Imamo tudi podpredsednika, Ibrahima Saramatija, ki nas še bolj povezuje, saj je edini fant v razredu. Za veselo vzdušje vsakič poskrbi Ibrahim. ●

Od lokalnega junaka do svetovnega prvaka #243

Urška Pristovnik

Le redki imajo srečo, da že pri svojih rosnih osemnajstih v krstnem urniškem prvencu intervjuvajo svetovnega prvaka.

Intervju s Timom smo načrtovali že od vsega začetka, saj smo ponosni, da je še nedavno obiskoval našo šolo in je iz lokalnega, obetavnega dečka zrasel v zvezdo na motorju. V začetku oktobra sva s Timom sedla za mizo, jaz sem spraševala, on pa je odgovarjal. Všeč mi je njegova skromnost, iskrenost in še najbolj – pri-

zemljenost, četudi je prava športna zvezda. Hvala, Tim, še enkrat za sodelovanje pri ustvarjanju Čveke! Upam, da se naslednjič srečamo, ko boš imel v rokavu še en naslov svetovnega prvaka!

Preteklo je nekaj časa od osvojitve naslova svetovnega prvaka. Kakšna so sedaj ob-

čutja in kako gledate na vaš dosežek, situacijo sedaj, ko so se verjetno misli in emocije že polegle?

Zdaj sem začel dojemati, kaj smo osvojili ... da je to res velik rezultat. Tudi to, koliko ljudi, koliko je zanimanja za ta šport. Če sem prišel kdaj v preteklosti kam in vprašal, kaj je motokros, so le redki vedeli,

kaj je to; ampak zdaj, zdaj pa res skoraj cela Slovenija to spremlja, tudi navija, kamorkoli pridem, me prepoznajo ... in res začneš dojemati to, da je vse res, da to niso le sanje. Res mi je v užitek, v veselje, je še neka dodatna motivacija, ko vidim, da mi gre. To je to, ja.

V mesecu septembru ste imeli na Štatenbergu čudovit sprejem, zbralo pa se je ogromno vaših zvestih navijačev. Kakšna so bila občutja in kaj vam pomeni podpora navijačev, ki vas spremljajo v dobrem in slabem? Je odnos z navijači pomemben in kako ga ohranjate?

Ja, sprejem je bil nekaj nepopisnega, ne ... koliko ljudi je prišlo, koliko ljudi je bilo, to je res nepopisno ... takrat, ko sem stopil na oder. Ko sem bil tam, sploh nisem vedel, da jih je toliko ... ko pa stopiš na oder in vidiš celo morje navijačev, ki te vzpodbujajo in navijajo zate ... Res, to je tisto, kar šport naredi še dosti lepši ... Če ne bi bilo navijačev, ljudi, ki pridejo na tekmo, navijajo za nekoga, potem tudi nam tekmovalcem ne bi bilo zanimivo, če bi se »naganjali« na tekmi brez podpore ob strani in res cenim to, da ogromno ljudi potuje na tekme, si vzame dopust in gredo, da lahko navijajo za mene, za ostale, tako da, res je »fajn«.

Spomnim se še časov, ko ste veljali za zelo obetavnega mo-

tokrosista, pa v Sloveniji še ni bilo velikega zanimanja za ta šport. V sezoni, ko ste osvojili naslov svetovnega prvaka v MX2 pa se je zanimanje tako pri ljudeh kot pri medijih drastično povečalo. Kakšne so bile posledice, spremembe, ko vas je začelo spremljati veliko več ljudi, pa tudi mediji?

Ja, lani se je vse to začelo, ko sem prvič postal svetovni prvak v razredu MX2. Takrat je bila tista prelomna točka, povečalo se je tudi zanimanje za ta šport, skozi letošnjo sezono pa mislim, da ga je bilo iz tekme v tekmo vedno več. Kaj je že bilo drugo vprašanje, ker mislim, da jih je bilo več?

Ja, res jih je bilo več. Kakšne so bile posledice, spremembe, ko vas je začelo spremljati veliko več ljudi, pa tudi mediji?

Posledice so takšne, da je zelo veliko zanimanje s strani medijev, skozi moram »laufat« sem in tja, sploh od takrat, ko sem prišel iz Amerike, je noro; vsak dan imam treninge, vsak dan sem bil tudi v Ljubljani, tudi 2 x na dan. »Laufam« na radie, oddaje, televizije, intervjuje ... vseskozi se nekaj dogaja. Če sem čisto iskren, je to dosti težje kot pa treniranje. (Smeh.)

»Veliki krivec« za vaš uspeh je vaš oče. Zanima me, kako vama uspe usklajevati odnos oče in sin, v naslednjem trenutku pa sta že trener in varovanec. Je to težko?

Ja, mislim, da je to zelo težko, ampak midva sva že od nekdaj zelo povezana, zelo dobro se poznavata. Odkar se spomnim, vem, da sem bil vedno zraven atija na vsaki tekmi, in ko sem bil star dve leti, me je posadil na motor in takrat se je vse začelo. Ni lahko, sploh sedaj, ko sem odrasel. Ko sem bil otrok, je bilo lažje, ampak veva, kako to poteka. Ko sem na treningu, sva trener in vajenec, ko pa sva v zasebnem življenju, ko gremo na večerjo, pijačo, sva oče in sin, igrava tudi Xbox. Zelo je pomembno, da se to razlikuje, saj če sta oče in sin na treningu, ta milost in božanje nista v redu. Mora biti strog, kvaliteten trening ... tako sva se naučila, veva, da je najboljša in tako tudi delava.

Kdo je večji perfekcionista, vi ali oče?

Moj ata, definitivno. (Smeh.) Je človek brez dlake na jeziku, hoče, da je vse res do potankosti dobro. Lahko povem tudi izkušnjo s tekme ... Pridem s tekme, zmagam, smo veseli, tudi ata je, ampak vedno najde nekje nekaj, da bi lahko bil še boljši, tako da nikoli ni tako dobro, da ne bi mogel biti še boljši. Rekel bom, da je kar ata, ja.

Nekje sem prebrala, da vas je na smrt strah višine, kako potem premagate strah med dirko, ko vas čaka kakšen skok?

Na motorju sem vajen, to mi je znano, ni problema. Ko pa smo

na primer delali nadstrešek za avtodom; no, tja gor pa se nisem upal, pa je bilo samo 3 metre visoko. Na motorju je to res brzinsko, ne opazim tega ... Ko pa grem gor počasi po »lojtri« in gledam dol in je res visoko ... tega me je pa res strah.

Imate pred dirko kak poseben ritual?

Ja, imam nekaj svojega, unikatnega, kar sem sam začel. Čelado dam na »belanco«, se prekrižam, zmolim. Potem pa se pripravim na tekmo, se fokusiram, pogovarjam sam s sabo, to mi pomaga ... in to delam pred vsakim treningom, tekmo.

Kaj počne Tim Gajser v prostem času, ko ni treningov, dirk, intervjujev? Mogoče spremlja tudi MotoGP, v katerem se Hondi in Marcu Marquezu nasmiha naslov svetovnega prvaka?

Prostega časa ni veliko. Treningi so naporni, so vsak dan, dvakrat na dan – zjutraj eden in še popoldan. Časa ne preostane veliko, če sem doma, pa svoj prosti čas preživim s punco. Tudi pogledava kakšno MotoGP tekmo. Prejšnji teden sva, ko sem bil poškodovan, gledala MotoGP, ker motokrosa nisem mogel gledati, saj me preveč »potegne« ... na dan privre adrenalin, da bi šel vozit. Ampak, ja, tudi pogledam kako tekmo MotoGP.

Ko ste osvojili naslov svetovnega prvaka v MX2, ste v istem letu dosegli še en velik uspeh na šolskem področju – uspešno ste opravili maturo. Kako vam je tu uspelo ob vsej odsotnosti zaradi treningov, dirk?

Ni bilo lahko, bilo je težko ... sem bil že na poti, da obupam, ampak me je ata držal gor in mi rekel, da moram končati šolo, da imam vsaj štiriletno končano. Glavni krivec, da sem naredil šolo, je kar ata, ampak velike zahvale gredo tudi celi šoli, profesorjem, ravnateljici, ki so mi vedno šli »na roko«. Ni me bilo po mesec dni v šolo, velikokrat po teden, dva tedna, res sem veliko manjkal in pri tem so mi res pomagali, mi pošiljali snov, »na roko« so mi šli tudi z ocenami, ni mi jih bilo treba toliko pridobiti. Tako da, res, če ne bi bila taka šola za mano, ne bi naredil šole ... tako da ... velika zahvala celotni šoli, vsem, ki tam delajo.

Mislím, da ste mi kar odgovorili na naslednje vprašanje, pa ga vseeno zastavim. Kako vam je bilo na SŠSB? Je bilo sodelovanje s profesorji, z vodstvom šole dobro? Pogrešate kaj srednjo šolo in kateri predmet vam je bil najbolj všeč, kateri najmanj?

Na šoli mi je bilo »fajn«. Tako bom rekel ... takrat sem res komaj čakal, da bo konec šole, ampak zdaj pa jo začenjamo malo pogrešati. Vseeno smo se morali zbudati, pa iti tja pa res

sem moral trenirati pred šolo ob 5.00 in mi je bilo takrat tečno ... sem res komaj čakal, da tega ne bo več. Zdaj pa pogrešam to, da ne grem več v šolo, pogrešam razred, ker smo bili dobri kolegi, in to, da smo šli med glavnim ročnega (ročni nogomet) »špilat«. Pogrešam to, ampak zdaj je »tak, kak je«. Kaj še?

Kateri predmet vam je bil najbolj všeč, kateri pa najmanj?

Najbolj všeč mi je bil predmet ... kaj pa vem ... Kaj je že bilo tisto ... M, M ... kar je imela profesorica Lea Lorber. (Smeh.) Dobro, vsi, ki so me učili, so mi bili všeč, ampak najbolj všeč mi je bilo to, kar nas je imela profesorica Lorber, mislim, da M3, pa tudi naša razredničarka, ki nas je učila angleščino in slovenščino. To so bile take sproščene ure. Včasih, ko smo bili pri razredničarki, smo namenili kako šolsko uro – dobro, to ni najboljše, da napišete zraven – smo namenili kakšno uro temu, ko sem prišel s svetovnega prvenstva ... da mi je razred pripravil presenečenje, sošolke so spekle kekse, torto. Smo imeli tisto uro, kako bi temu rekel, zabavo; kot razred smo se zelo ujeli, imel sem takšne sošolce, kot jih lahko samo sanjaš. Eni pridejo v srednjo šolo, se »pogrupirajo«, mi pa smo se res »zastopli«, tako fantje kot punce, bilo nas je malo ... 19, 20 ... Bili smo res super razred.

Lani ste nam, dijakom, s svojim zmagovalnim motorjem

Čveka | U športne višave

v času božiča pripeljali tudi Božička. Kako ste se počutili, ko ste zopet obiskali SŠSB, in kakšen se vam je zdel odziv dijakov?

»Fajn« je bilo, že kar nekaj časa študiram, da bom moral priti spet malo pozdravit, ker je bila na sprejemu razredničarka in tudi z ravnateljico sem se srečal; sta rekli, da moram priti. V zimskem času je pa tudi največja možnost, da lahko pridem obiskat šolo, ker ni toliko tekem, sezona se konča konec oktobra ... je tudi več časa. Ja, lani je bilo »fajn«, ko sem Božička pripeljal, tudi odziv vseh vas (dijakov) je bil super.

Kakšni so načrti v bližnji prihodnosti, odhajate na kakšna

testiranja in kakšni so cilji v naslednji sezoni?

Ja, sedaj me čakajo še tri tekme; ta vikend grem v Nemčijo, čez dva tedna imam tekmo v Las Vegasu, potem še ena na Nizozemskem ... in to bi moralo biti za to sezono to. Potem me čakajo še testiranja v prvi polovici novembra, nato pa se malo umiri ... potem sledijo samo priprave, fitnes, »pecikl«, treningi, priprave na novo sezono. Takrat bom tudi malo več doma.

Kaj bi svetovali nam, dijakom, da bi bili uspešni na svojih področjih?

Tako bom rekel ... Vsi imamo svoje sanje, vsak ima nekaj, kar bi rad počel, sploh sedaj, ko si

v srednji šoli, začneš bolj študirati o tem, kar bi rad počel v življenju. Vsakemu, ki me to vpraša, rečem, da naj sledi svojim sanjam; nikoli ne obupaj, trdo delaj za želeno, saj če si res predan temu, tudi če se moraš čemu odreči, pride na koncu uspeh, in ko pogledaš nazaj, je vredno. Pri meni na primer: začel sem pri dveh letih, motokros vozim že celo življenje in ne vem, kaj bi drugega sploh počel. Po šestnajstih letih trdega dela, odrekanja, smo prigarali skupaj z ekipo ta dva naslova, in ko prideš domov in vidiš ljudi, je res vredno. Najbolj pomembno v življenju pa je, da res nikoli ne obupaš. ●

Tim Craiser - zasebna izkaznica

Najljubša jed: »zmučkan« krompir in špinača (Smeh.)

Najljubša skupina ... Kaj pa vem, poslušam vse od narodno-zabavnih do hrvaških in svetovnih hitov. Ne vem.

Najljubša pesem: Heroes tonight

Najljubši športnik ali športnica: Marc Marquez

V slabo voljo me spravi ... (Smeh.) Ko »mam« podpisovanje avtogramov in se eni kar vrinejo in je dolga vrsta in se kar »gužvajo«; to se mi ne zdi prav.

Najboljša lastnost ... Težko povem za sebe, ampak poskusim vsem ustreči, poskusim se vsakemu podpisati, spregovoriti kakšno besedo; vem, da to ljudem ogromno pomeni, ker sem tudi jaz včasih hodil na tekme gledat svetovne zvezdnike in mi je dosti pomenilo, če se mi je kateri podpisal ali z mano spregovoril kakšno besedo.

Grda razvada ... Ko imam prost dan, dolgo spim, tudi do 13:00. Spim, kakor dolgo se da.

Najljubši film: The Fast and the Furious

Če bi se mi lahko uresničile tri želje, bi ... Ostati zdrav je na prvem mestu, poskusil bi tudi ponoviti letošnji uspeh in ostati srečen v življenju.

Ko sem zdoma, najbolj pogrešam ... punco pa domačo »pojtlo« (Smeh.)

Življenjski moto: Never give up. Nikoli ne obupaj ... never, ever.

Področno ekipno atletsko tekmovanje

Lea Kranjc

Poletje se poslavlja, šola je že odprla na stežaj svoja vrata vsem mladim, ki smo vanjo zakorakali polni pričakovanj. Pri prav vseh predmetih smo začeli pošteno garati, pri pouku športne vzgoje pa smo začeli pridobiva-

ti kondicijo in se pripravljati na novo sezono šolskih športnih tekmovanj.

Tako je že zgodaj v septembru, kot otvoritev šolskih športnih tekmovanj, v Mariboru potekalo področno ekipno atletsko tekmovanje, ki so se

ga udeležile tudi dijakinje naše šole. Z odličnimi posamičnimi nastopi so skupno osvojile 7.927 točk, prehitile Gimnazijo Ptuj in III. gimnazijo Maribor in tako osvojile odlično 1. mesto. ●

Čveka | U športne višave

Pozdrav neustrašnim **junakom daljav**, prijateljem strmih snežnih planjav!

Mario Gašparič

Vsak zaveden Slovenec mora enkrat v svojem življenju osvojiti Triglav, posaditi lipo in si ogledati polete v Planici.

Slednje sem že črtal s seznama stvari, ki jih še moram narediti. 18. marca sem se skupaj z dijakinjami naše šole odpravil na celodnevni izlet v Planico z jasnim namenom, da z navijaanjem podpremo naše orle.

V pričakovanju razburljivega dne smo že od jutra, odeti v transparente in dobro voljo, dvigovali pozitivno energijo na vlaku, ki nas je popeljal do Jesenic. Vzdušje so nam pomagali ustvarjati tudi drugi navijači, ki so se v Planico odpravili z

enakim namenom. Čeprav je bila pot dolga, smo do Jesenic prispeli, kot bi mignil. Na postaji, kjer smo izstopili, je vladal popoln kaos. Milijon ljudi in vsi bi radi čim prej na avtobus, ki je vozil do prizorišča poletov. Z malo sreče smo ujeli že kar

prvega, na njem pa vriskanje, prepevanje, vzklikanje in objemanje, da sem se vprašal, če je poletov že konec. Kljub zastoju na cesti in posledično pomikanju po polžje, se nihče ni pritoževal. Za tistih nekaj kilometrov smo porabili ravno toliko časa, kot prej z vlakom od Pragerskega do Jesenic.

Prispeli smo v zasneženo in s soncem obsijano dolino pod Poncami. Čas nam je dopuščal,

da smo se skozi množico ljudi prebili do mesta, kjer smo imeli dober pogled na skakalnico. Glasno navijanje in plapolanje zastav je poneslo naše skakalce na najvišja mesta. Z zmago Roberta Kranjca in drugim mestom Petra Prevca smo dosegli vse, kar se doseči da. Utrujeni, a zadovoljni in polni nepozabnih vtisov smo se odpravili domov.

»Kdor ne skače, ni Slovenec!« mi je donelo po ušesih

vse do jutra. Planico je res vredno doživeti. ●

Frizbi v Slovenski Bistrici

Lara Miklič

Ultimate frizbi, šport, ki se širi najhitreje na svetu, se je pojavil tudi na Srednji šoli Slovenska Bistrica. Že tretje leto namreč pošiljamo dijake, ki v šoli tudi redno trenirajo, v šolsko ultimate ligo.

ŠUL je enodnevni turnir, na katerem so do sedaj tekmovalе srednje šole iz Maribora, Slovenske Bistrice, s Ptujja, iz Ormoža, Krškega, Črnomlja ter Kopra in se vedno hitreje širi tudi po drugih delih Slovenije. Je predvsem družabni dogodek, kjer »frizbi-jaši« med seboj delijo izkušnje, se spoznavajo in spoznavajo posebnost ultimate frizbija, to je »Spirit of the Game« ali duh igre. Duh igre je koncept igre,

pri katerem je poudarek na dobri komunikaciji, pozitivnem odnosu in samonadzoru na igrišču in izven igrišča.

To šolsko leto je bilo v Slovenski Bistrici ustanovljeno tudi športno društvo, katerega člani smo predvsem srednješolci. Pri organizaciji in samem začetku pa nam je pomagal tudi klub Maribor Ultimate, ki je trenutno tudi največji klub v Sloveniji. Precej naših dijakov v okviru tega kluba tudi potuje

na mednarodne turnirje po celi Evropi. Obiskali smo že Avstrijo, Hrvaško, Madžarsko, Italijo, Češko, Poljsko in Nemčijo. Klub je vedno bolj mednarodno prepoznaven, k čemur pripomore tudi visok nivo duha igre. »Na področju duha igre ste nam vsem lahko vzorniki in nekatere ekipe bi se morale zgledovati po vas.« (kapetanka 3SB, ene najmočnejših ekip na Češkem)

Poleg klubskih turnirjev je bilo veliko Bistričanov

letos sprejetih v reprezentanco kategorije mlajših od 20 let, ki so zastopali našo državo na svetovnem prvenstvu. Tja smo se odpravili julija 2016 z eno moško in eno žensko ekipo ter z odličnim prvim vtisom Slovenijo postavili na zemljevid

sveta. Poleg nepričakovanega vzpona po lestvici smo dosegli tudi neverjetne rezultate v duhu igre, pri čemer sta obe ekipi dosegli drugo mesto na svetu. Letos, 2017., pa želimo poslati reprezentante na evropsko prvenstvo na Nizozemsko.

Igrati ultimate frizbi pomeni postati del skupnosti, ki se vedno bolj širi in ni prisotna samo na igrišču, temveč tudi izven njega ter vpliva tudi na naš vsakdan. V igri se lahko najde prav vsak. ●

Drage čvekobralke in ljubi čvekobralci! Ste se sploh kdaj vprašali, kaj bi brez rubrike Iskrice ... Seveda ne, saj to je vendar Čvekina vsakoletna specialiteta. Naj se torej iskri, čeprav so vse podobnosti z realnimi osebami zgolj naključne, kajne? :)

- Profesor Artnik: »Medtem ko sprašujem, rešujte naloge v učbeniku!«
Cafuta si da na mizo prenosni računalnik.
(Kako že?!)
- Profesor Kampuš: »Jaz 'mam rad svoje otroke, umrl bi za njih, samo jaz se zaradi tega ne bom ubil.«
- Dijakinja odgovarja pri slovenščini: »V obdobju med romantiko in realizmom na Slovenskem so se Slovenci delili na staroselce in mladoselce.«
- Profesor Artnik: »Kaj je značilno za barok?«
Mejal: »Ono, tako ... ženske so bile bolj debele.«
- Profesor Utenkar sprašuje: »Kaj je bil cilj koruškega plebiscita?«
Dijakinja: »Narediti mejo med Kraljevino SHS in Srbijo.«
- Vstopi Primož z berglami v razred, profesor Kampuš ga pozdravi: »Ooooo, krump! mož.« :)
- Cafuta: »Jaz kopljem, midva kopljeva, mi kopljemo, vidva kopljeta, vi kopljete, onadva kopljeta, oni kopljejo ... Pesem ni dolga, je pa globoka.«
- Profesor Utenkar ni zadovoljen pri spraševanju: »Tote države SHS se pa nisi glih učo. Zakaj?«
Leon: »Nimam rad tote države.«
- Profesor Artnik in njegovi ljubi strokovni izrazi: »Zakaj se reševanje nalog vsakič, ko je Rok pred tablo, spremeni v infantilno dogajanje?«
- »Kruh so posadili.« (Matija)
- Pri slovenščini se pogovarjamo o tem, v kateri živali bi se najboljše prepoznali.
Tomaž: »Ja, jaz bi bil hijena. Pojem ful, ful, ful ... res dosti mesa, se dosti smejim, na čase pa sem zahrbtn pra...«
Urška P.: »Profesor! Kaj pa bi vi bili, če bi bili žival?«
Profesor Artnik: »Delfin.«
Urška P.: »Ja, saj delfin je res lepa žival.«
Razred (profesorju): »A zakaj?«
Profesor: »Ja, če je pa tako gumijast.«
- Naja: »Kaj če jaz k'r screenshotam to?«
Špela: »Kaj če bi se lepše (po slovensko) izrazil?«
Naja: »Ja, kak' bi pa te ti povedla?«
Špela: »Ja, zaslon posnetka.« :)
- Profesorica: »What are stereotypes?«
Cafuta: »Makaronarji.«
- Profesor Artnik: »Kolikokrat zjutraj vstanete, preden greste v šolo, in si rečete: Vau, sonce jel!«
Valcl: »Tota bo, ja, vedno grem ponoči v šolo.«
- Nekdo sprašuje o tem, kje so včasih ljudje dobivali glasbila: »Kje so črnci dobili glasbila?«
Urška P.: »Na črnem trgi!«
- Profesor Utenkar: »Kaj so hipodromi?«
Cafuta: »Ko so s konji žum, žum, žum okoli delali.«
- Tomaž predlaga profesorju Artniku, ki ga boli grlo: »V srednjem veku so v primeru, da jih je bolelo grlo, izdelali verižico iz črvov, ki so jim tako masirali vrat.« :)
Profesor Artnik: »Samo da me ne boste potem čudno gledali, ko bom prišel v šolo in rekel, da me nekam črviči.« :)
- Cafuta: »Veste, kako je nastala beseda AWE-SOME?«
Profesor: »Ne bi vedel. Kako?«

- Cafuta: »Neki Američan je bil na pikniku v Sloveniji. Na roštilju so pekli tudi čevapčiče AVE, in ker kuhar ni vedel, kako se reče čevapčičem po angleško, mu jih je ponudil in rekel: AVE (ter dodal) some! In ko je Američan odšel nazaj v Ameriko, je tam hitel razlagati o tem. Ker pa niso znali dobro ponoviti, so začeli govoriti awesome.« (!?)
- Markež: »Tisti, ko v cerkvi d'nar pobirajo, so klošarji s hišico.«
 - Profesor Artnik: »Kakšna je rima v elizabetinskem sonetu?«
Razred: »ABAB ... CDCD ... EFEF ... GG.«
Markež: »Kaj pa DVD, DVD?«
 - V razredu poteka debata o oznaki literarnih likov v Romeu in Juliji.
Profesor Artnik: »Kaj pa Mercutio v Romeu in Juliji?«
Valcl: »To se sliši kot Merkator!«
Cafuta: »... že takrat najboljši sosed.«
 - Profesor Artnik sprašuje: »Kaj pravi nauk ... ko ti življenje ponudi korenček in paličico?!«
Franjo: »Ja, sledi korenčku.«
 - Profesor Artnik je v elementu in zopet sprašuje: »Klara, povej mi nekaj o elizabetinskem gledališču.«
Klara: »No, ... ammm ... ja, v tem obdobju so pisali dramatiki predvsem dramska dela, kar je sicer logično?« :)
Profesor Artnik: »A res?« :)
Klara: »Si ga bluzim, ha?«
 - Cafutova modrost: »Ne moreš vsega rešit' z nasiljem! To se zaveš šele takrat, ko ti komar prileti na testise. Takrat se izkaže, da drži naslednji stavek – Verjemi, da bo mene bolj bolelo kot tebe!«
 - Cafuta: »Profesor'ca, glejte kak' smo mi nesramni do jajc – najprej jih ubijemo, pol pa še stepemo!«
 - Pri uri slovenščine; razprava o prebivalcih po področjih naše preljube dežele ...
- Profesor Artnik: »Vsi smo Štajerci, samo Darčko Korošec.« :)
- Dijakinja: »Torej če je kratek, ne more bit' širok?!«
 - Dijak 4. a: »Premice so vijugaste.«
 - Profesorica: »Who do you think will win the next World Cup: Germany or Brazil?«
Markež: »Bayern.«
 - Profesorica Urška Krušič: »Torej, ostalo nas je 31 - 19 punc in 20 fantov.«
 - Profesorica Krušič ni zadovoljna, da razred še ni oddal denarja blagajničarki Kaji: »Kaj nujno rabi denar!«
Cafuta: »Pri Tušu ga naložijo!«
 - Profesor Artnik in njegova modrost: »Če pomislimo - neumnosti tudi niso vedno tako zelo neumne.«
 - Dijakinja 4. a: »Včasih so bili ljudje prijazni, zdaj pa moraš it' na kolena, da dobiš uslugo.« :)
 - Profesorica Krušič opozori Markeža, ki hoče klepetati, nakar ji ta odvrne: »Če s'n hoto samo Plavčaka vprašat', če je iz Bosne!«
 - Jernej: »Da si daš korektor prek frisa, ludi sploh ne vejo, da 'maš fris!«
 - Profesor: »Katera zveza je nastala? Za namig ... najstarejše mesto na Nizozemskem je Utrecht.«
Miloš: »Tridentinska zveza!«
 - Profesor: »Diskriminanta je pozitivna. Kaj to pomeni?«
Matic: »Jaz moram k psihiatru!«
 - Profesor: »Kaj se zgodi, če tu dam 2? Kak je graf?«
Tilen: »Bolj počas'n.«
 - Jernej: »Profesor, dajte nek znak za log!«
 - Profesor Riegler govori 3. b: »Kaj lahko daš v Lo.Polis opombo za cel razred? Ker ste hudobni!«

- Profesorica: »Kakšna je razlika med tema dvema slikama?«
Domen: »Ja, je razlika.«
- Profesorica (dijaku): »Pa še blond nisi, da bi imel izgovor!«
Denis: »To je pa nesramno!« :)
- Tilen: »Znani so po skrbi za svoje manjšine, kar pomeni, da skrbijo za njih.«
- Profesor: »Kaj se je zgodilo z Napoleonom, ko je prišel iz Rusije?«
Denis: »Zgubo je pri Waterlooju.«
Profesor: »Ja, pa kje še? V enem avstrijskem mestu.«
Luka: »V Mariboru!«
- Profesorica: »Na tečaju je pozimi noč zelo ...«
Blaž: »Temna!«
- Dijak: »Kdaj pa se je to zgodilo?«
Profesor Korošec: »Ne tak' dolgo nazaj, približno pred 500 leti.«
- Jernej našteva glavna mesta: »Nemčija, München; Avstrija, Gradec ...«
Profesorica: »Neeee!«
Jernej: »Mislim ... Wien!«
(Iščemo besedo LIFE.) Urška: »Kje pa je A?«
- Klara: »Kak' rečete tistemu trgu v Oplotnici?«
Leon: »Njiva.«
- Žiga: »Bavarski punč.«
Profesor Utenkar: »Punč? To je za pit'.«
Žiga: »Mislil sem puč.«
- Profesor Riegler: »Kakšna je rešitev za ustavitv virusa?«
Tine: »Genocid.«
- Gala: »Noga me boli.«
Profesor Riegler: »Kaj vi tu mislite, da sem ordinacija? Po treh letih pa bi lahko vedeli, da jaz bolečin ne zdravim ... jih pa povzročam.«
- Tine: »A je samostalnik.«
- Vita: »Geometrijsko telo je lik.«
- Profesor Riegler: »Kaj je z vami? Zemlja kliče.«

- Lucija: »Klic ... neodgovorjen.«
- Profesorica Županič: »Na čem plavajo litoferske plošče?«
Urška: »Na atmosferi.«
- Matevž: »Joj, kako sem utrujen, naporen teden je za mano.«
Profesor Utenkar: »Kako pa to?«
Matevž: »Vsak dan sem bil v šoli.«
- Profesor Artnik: »Gospa je umrla in zdaj se verjetno ne ukvarja več s tem.«
- Profesorica Županič: »Kaj dobimo, če damo lapor v peč?«
Andraž: »Pečen lapor.«
- Profesor Artnik pri ponavljanju snovi: »Kako se je pisala Meta v Samorastnikih?«
Tina: »Suhadolnik.«

Nove zgodovinske resnice

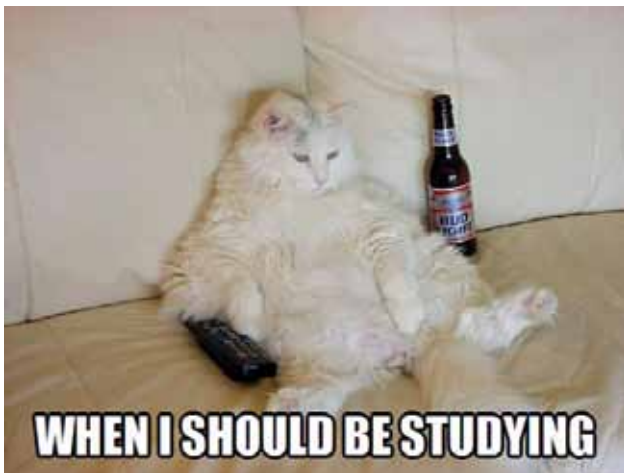
- Iskreno se zahvaljujemo profesorju Utenkarju, in sicer za neutrudno zbiranje zanimivih misli, ki smo jih izrekli dijaki z vso svojo izobraževalno vnemo.
- Prvo visoko civilizacijo so ustvarili suniti ali Sumerci.
- Ostanke Claustre Alpium Iuliarum so še danes lepo vidni na Ančnikovem gradišču.
- Značilnosti triletnega kolobarjenja Rimljanov so v tem, da so imeli pridelke trikrat letno.
- V Šempetru je rimska akropla.
- Germanska plemena so bila: Franki, Habsburžani, Karolingi.
- Pri koroškem kmečkem puntu so se kmetje leta 1478 združili v protiteroristične napade.
- Potomci celjskih knezov živijo še danes, zenit svoje moči pa so dosegli tik pred izumrtjem rodbine.
- Ker so bile srednjeveške hiše lesene, ni bilo elektrike.
- Začetnik reformacije je bil Martin Luther King.

- Primož Trubar je ostro nasprotoval reformaciji.
- Reformacijo na Slovenskem sta širila Bleiweisov in Čop-Prešernov krog.
- Prvi ameriški celinski kongres je bil na Dunaju.
- Ameriško revolucijo je vodil Roosevelt.
- V ameriški revoluciji so se osvobodile ZDA, Švica, Španija in Francija.
- Avtor prve slovenske znanstvene slovnice Blaže in Nežica v nedeljski šoli je bil Valentin Vodnik.
- Napoleona so izgnali na otok v južnem Atlantiku – eeeee ... na Krf.
- Na dunajskem kongresu so ustanovili posebno zvezo, ki se je imenovala Sovjetska zveza.
- Sveta aliansa je bila ustanovljena proti naturalističnim idejam Francije in Grčije.
- Po oktobrski revoluciji je oblast v Rusiji prevzela Solidarnost.
- Lenin je umrl. Nasledil ga je Stalin. Takoj je prepovedal delovanje vseh političnih strank, razen fašistične. Odpravili so vse komuniste in pripadnike Rdeče armade.
- Po prvi svetovni vojni je prostovoljce na Štajerskem vodil Rudolf Maister, na Koroškem pa Franc Kangler.
- Koroški plebiscit je potekal 28. 11. 1948.
- Z rapalsko pogodbo je po prvi svetovni vojni Kraljevina SHS dobila »Kvartar«.
- Z rapalsko pogodbo je Kraljevina SHS dobila Vogel, Dalmacijo in obale Črnega morja.
- Rapalska meja je potekala od Triglava do Pomurja.
- Mussolini je z Vatikanom podpisal »luteransko« pogodbo.
- Od narodnih manjšin so pod fašizmom v Italiji najbolj trpeli Slovenci in vsi ostali komunisti.
- Roosevelt je zmagal s programom New Deal.
- Kraljevina SHS je z rapalsko pogodbo dobila Galapaške otoke.
- Kralj Aleksander Karađorđević je naredil atentat na sebe, potem pa je ustanovil kraljevo namestništvo, ker je bil stric Pavle še mladoleten. On je bil knez.
- Velika Britanija je bila dobro pripravljena na II. svetovno vojno. Imela je mornarico in satelite.
- II. svetovna vojna je bila tudi zračno-hladna. Njene značilnosti so bile: gospodarska vojna in privilegiranje športa.
- Nacisti so leta 1923 izvedli bavarski punč.

Še kratke in sladke ...

- Izvir Donave je Atlantik.
- Patriarhat je zapisnik za davke.
- Svinja je sveta muslimanska žival.
- Samostani so bili multipraktiki srednjega veka.
- Portugalci so iz Indije vozili začimbe – tartufe in zlato.
- Od surove jajce dobiš tuberkulozo.
- Primorska se je preimenovala v Prekmurje.
- Zvezde v slovenskem grbu predstavljajo svete tri kralje.
- V Idriji je bil premogovnik.
- Vulkani nastanejo zaradi tresenja tal.
- France Prešeren se je rodil 8. 2. leta ... hmm, enkrat pač.
- Živim v jedrski družini. Skupaj z mamo in očetom.
- Muslimanke imajo glave in obraze zakrite s hiapi.
- Pomembno norveško pristanišče je Kursk. ●

Drage čvekobralke in ljubi čvekobralci!

Letošnja Čveka prinaša zate prav zanimivo nagradno igro. Nagrada je bon v vrednosti 10 evrov, ki ga boš prejel, če boš izžreban. Uporabil ga boš lahko za nakup pri šolskem ponudniku prehrane.

Da se to sploh lahko zgodi, moraš v šolsko knjižnico, poiščeš knjigo **Boter** avtorja M. P. in pravilno odgovoriš na vprašanje. Preprosto, ne? Listič s pravilnim odgovorom nato do 10. marca 2017 odložiš v posebej označeno skrinjico, ki se bo nahajala na mizici pred tajništvom.

Srečnega izžrebanca bomo razglasili po šolskem radiu.

Poglej na drugo stran!

Si že poiskal knjigo?

Če si, poišči odgovor na naslednje vprašanje in obkroži pravilno izbiro.

Katera je prva poved petega odstavka na strani 232?

- a) Clemenza je zmajal z glavo.
- b) Kar je sledilo, je bilo neogibno.
- c) Takrat Vito Corleone še ni poznal učinka svojega nasmeha.

Ime in priimek
dijaka/dijakinje:

Oddelek:

Čveka | Zadnjica

POTARANČA

Beyoncé

KOPRIVA

ORHIDEJA

temna

kumulus

kaktus

Yztrajnost

Bambi

PANDA

ČILI

BESEDA

Levjesrčni

Ambicioznost

ANOMALIJA

Inspiracija

levinja

oseminosemdeset